Oare te poți îndrăgosti cu adevărat atunci când ochii întregii lumi sunt ațintiți asupra ta?

URMĂRIȚI SERIALUL PE HBO GO

FAIMOASĂ
ȘI ÎNDRĂGOSTITĂ

REBECCA SERLE

LEDA EDGE

REBECCA SERLE

FAIMOASĂ
ȘI ÎNDRĂGOSTITĂ

LEDA EDGE

Colecție coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB

REBECCA SERLE

FAIMOASĂ
ȘI ÎNDRĂGOSTITĂ

Traducere din limba engleză de
Iulia Dromereschi

CORINT
BOOKS
2019

Redactare: Alina Bâltâc
Tehnoredactare computerizată: Stejărel Decu-Jerep
Design copertă: Warner Bros. Entertainment Inc.

ISBN 978-606-793-555-4

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SERLE, REBECCA
Faimoasă și îndrăgostită / Rebecca Serle ; trad. din lb. engleză de Iulia Dromereschi. - București : Corint Books, 2019

Pentru HBG, care a crezut că aş putea,
că e posibil,
şi nu m-a lăsat niciodată să fac asta singură.

Responsabilitatea începe în vis.
Delmore Schwartz

PROLOG

Ascultă!

Îţi voi spune cum e să fiu cu el. Cum mă sărută. Cum îmi atinge obrazul. Îţi voi spune ce îmi şopteşte înainte să ieşim şi să dăm nas în nas cu mulţimea care urlă. Cum mă ţine de degetul mic, aşa, discret, ca să nu fim surprinşi de camere atingându-ne. Îţi voi destăinui semnalele noastre: dacă clipeşti o dată înseamnă *e în regulă, sunt aici*, dacă clipeşti de două ori înseamnă *nu răspunde.* Îţi voi spune totul, dar trebuie să-mi promiţi să nu notezi nimic şi să nu mai spui nimănui. Trebuie să promiţi că va rămâne secretul nostru.

Uneori, când dau un interviu, mă cuprinde o dorinţă nebună de a spune adevărul. Povestim despre marca mea favorită de jeanşi sau ceva asemănător şi, dintr-odată, vreau să alunec de pe scaun pe podea, să mă aşez turceşte şi să-i dau drumul. Aşa e firea mea. Am fost mereu o persoană credulă. În primul an de liceu, i-am spus lui Holly Anderson că sora mea era însărcinată, iar până la pauza de prânz aflase toată clasa. Nu ştiu de ce m-am aşteptat să păstreze secretul, fiindcă nici măcar nu eram prietene, însă ceva dinăuntrul meu m-a făcut să-i zic.

Îmi place să las oamenii să mă cunoască. De aceea mi se pare ridicol că acesta e singurul lucru pe care nu îl mai pot face, sub nicio formă. Întrebările și-au primit deja răspunsurile. Jurnalista își privește mapa, bătând tactul cu piciorul pe covor și studiindu-și ceasul ca o maniacă, de parcă minutarul ar fi un ţânc mocăit, pe care se chinuie să-l grăbească.

— Seven, răspund și încuviințez, fiindcă avem o campanie de publicitate pentru ei.

Nu mi s-a permis să port nicio altă marcă de jeanși în ultimele șase luni.

— Și mie îmi plac, spune jurnalista.

Îmi face cu ochiul, de parcă am fi complice, iar eu îmi dau seama că i-am uitat numele. De fapt, nici măcar nu sunt sigură că i l-am știut vreodată. Singurul nume care contează e al meu.

Plecăm. Fac colțul și iată-l, îndreptându-se spre mine! Este flancat de oameni de o parte și de alta: Wyatt, Sandy și două fete pe care nu le cunosc. Mă vede, iar privirile noastre se întâlnesc pentru o clipă. Nu îl pot atinge. Singurul lucru pe care mi-l doresc este să alerg spre el și să-i simt brațele în jurul meu, apoi să mă ducă într-un loc care nu e aici. Un loc în care să fim doar noi și să nu mai conteze nimic. Dar nu pot face asta, fiindcă nu știe nimeni. Nici Wyatt, nici Sandy, nici măcar Cassandra. Ei cred că suntem doar prieteni, că aparțin altcuiva. Nu știu că am făcut o greșeală imensă. Nu știu că, la fel ca August, am ales prost.

CAPITOLUL 1

— Ești faimos, Patrick!

Jake îmi face cu ochiul, iar eu mă strâmb. E o glumă pe care o împărtăşim de când eram în clasa a cincea, când am jucat într-o adaptare a şcolii noastre după *Cei trei nătărăi**. Eu am fost distribuită în rolul mezinului şi tot restul anului toată lumea m-a strigat „Patrick", care nici măcar nu e un nume atât de apropiat de „Paige", dar să zicem. Colegii mei de clasă nu erau tocmai creativi.

Continui, aşadar, aşa cum am făcut-o mereu:

— Măcar sunt cunoscută pentru ceva.

Adevărul e că am fost mereu puţin altfel, ca un nasture de haină care nu se potriveşte cu gaica. Sunt cea mai mică din cei patru copii ai familiei, m-am născut în Portland şi sufăr de o tulburare afectivă sezonieră gravă – pur şi simplu nu îmi găsesc locul. Nici în familia mea, nici în oraşul meu natal. Uneori, nici cu Jake, care, în ultimele douăzeci de minute, mi-a făcut capul calendar cu o prelegere despre efectul consumului

* *Cei trei nătărăi* (titlu original: *The Three Stooges*), spectacol de vodevil şi trio comic care s-a jucat în perioada 1922–1970, mai cunoscut pentru numeroasele ecranizări făcute la Hollywood (n. red.).

de lactate asupra sănătăţii. S-a oprit numai fiindcă, la intrarea în librăria Powell's, am dat cu ochii de un afiş cu ultima mea piesă. L-am pus acolo luna trecută. Sunt surprinsă că încă nu l-au dat jos.

Jake şi cu mine am fost apropiaţi de când eram în scutece, însă suntem cum nu se poate mai diferiţi. El este tăcut, intelectual, un adevărat vrăjitor. Va schimba lumea, într-o bună zi. Eu vorbesc mult şi mă descurc la şcoală, dar trebuie să-mi dau silinţa. Nu am avut niciodată talentul pe care-l are Jake pentru biologie sau chimie. Sau, sinceră să fiu, pentru alte materii. Cu excepţia teatrului.

— De ce nu ai încă o fotografie cum trebuie? mă întreabă Cassandra.

Se trage de una dintre codiţe, apoi, ridică sprâncenele spre mine. E micuţă, însă are ditamai personalitatea, la fel ca părul ei: o claie imensă de bucle blonde, care par imposibil de îmblânzit. E aiurea că nu e ea actriţa din trioul nostru dinamic. Se comportă de parcă s-ar afla mereu pe scenă. Aşa făcea şi când aveam cinci ani, fiindcă de atunci o cunosc. Dar ea doreşte să fie biolog marin.

— Jake a spus că va face el fotografiile, spun, privind pliantul.

Lângă numele meu nu se află nicio imagine, doar un spaţiu gol. Paige şi mai cum? L-am rugat pe Jake să facă fotografiile cu cel puţin o lună în urmă, însă a fost ocupat în mai toate weekendurile.

Jake protestează întruna. Împotriva plasticului, a clădirilor, a tăierii copacilor, a floricelelor. La cinematografe, se face din porumb modificat genetic. Ne-am pierdut o săptămână de viaţă din cauza boabelor ălora.

Cassandra îi aruncă lui Jake o privire compătimitoare şi se întoarce spre mine.

— Dacă îți lași cariera în mâinile lui, o să ajungi să strângi gunoaie!

Jake încearcă să intervină, însă Cassandra continuă.

— O să le fac eu! zice ea, apoi își răsucește geanta și scoate ceva. Am un aparat foto nou.

— Nu cred! exclamă Jake și i-l smulge din mâini, în timp ce Cassandra chițăie. Cum de-ai făcut rost de bani? întreabă el.

— Am lucrat ca bonă, răspunde ea, mândră.

— Bună treabă! Am putea trage niște cadre la marșul de săptămâna viitoare. Pariez că, dacă sunt suficient de bune, le putem trimite la ziar.

— Alt marș? întreb.

Încerc să îmi ascund dezamăgirea din voce, dar nu sunt suficient de convingătoare.

Jake mă privește cu o expresie posomorâtă, pe care o cunosc prea bine.

— Vor înceta când va înceta poluarea, când animalele vor fi tratate cu blândețe. Când oamenii vor începe să-și asume răspunderea pentru ei și planeta asta.

— Scuze! mormăi eu.

Întotdeauna mă simt prost când nu îl susțin pe Jake în cea mai recentă luptă. Adică, și eu vreau ca lumea să fie mai bună. Doar că, uneori, vreau doar să merg la film.

Cassandra îmi înconjoară umerii cu brațul și mă întoarce spre panoul cu reclame.

— Poate că la Aladdin rulează ceva bun weekendul ăsta.

Studiem pliantele, dar mă concentrez cu greu. Îl privesc pe Jake jucându-se cu aparatul foto al Cassandrei. Nu l-am mai văzut atât de încântat de când Starbucks a început să folosească materiale biodegradabile.

— Doamne! strigă Cassandra, iar degetele aproape că mi se înfig în urechi.

Jake e cât pe ce să scape aparatul.

— Ce-ai pățit? o întreabă el.

— Uite, uite, uite! zice și arată spre panou. Vedeți?

Îi urmăresc degetul. E o reclamă pentru *Locked*, cartea de care e obsedată Cassandra. Mă rog, sunt trei cărți, de fapt. E o trilogie, însă doar primele două au apărut. Un mare succes internațional, o nebunie! Autoarea e o femeie pe nume Parker Witter*. Cartea este despre o fată care ajunge pe o insulă pustie, magică, în urma unui accident de avion. Băiatul care supraviețuiește împreună cu ea (și care e și cel mai bun prieten al iubitului ei) are un soi de relație supranaturală cu insula. Cei doi tineri se îndrăgostesc. Dar ea îl iubește încă pe prietenul ei, despre care crede că a murit, fiindcă toți trei au fost în același avion. Nu am citit cărțile, încă, însă am căutat puțin pe Google, după ce Cassandrei nu-i mai tăcea gura în privința lor. Ce am găsit online e de speriat: sute de mii de clipuri pe YouTube, comunități, ficțiune scrisă de fani cu ghiotura. Noah și August sunt noii Romeo și Julieta, se pare. Cassandra a stat la coadă la Barnes & Noble de la miezul nopții în secunda în care al doilea volum s-a pus în vânzare. A treia și ultima carte va apărea în noiembrie.

— Organizează o preselecție *aici*! chițăie Cassandra și începe să danseze pe vârfuri, în semicerc.

Mă holbez la anunț.

— Preselecție pentru ce anume? întreabă Jake, dându-i aparatul foto înapoi.

---

* Parker Witter este pseudonimul sub care Rebecca Serle a scris *Locked*, o nuvelă care s-a bucurat de un mare succes în rândul publicului tânăr. În universul ficțional din *Faimoasă și îndrăgostită, Locked* („Blocați, izolați") este un roman foarte apreciat care stă la baza unui scenariu de film (n. red.)

— Pentru film.

Stomacul îmi tresare puțin, sincronizându-se cu picioarele Cassandrei, iar eu ridic privirea și o văd zâmbindu-mi viclean.

— Acum ești interesată?

Chiar dacă ne aflăm în Portland, un oraș care atrage o mulțime de artiști, rar se turnează filme aici, iar căutătorii de talente nu vin la vânat de tinere speranțe. Preselecțiile sunt pentru cei care locuiesc în Los Angeles, iar eu nu am fost niciodată acolo.

Mi-am implorat părinții să mă lase să merg în California, dar ei au spus mereu că m-ar distrage de la studii. Ce vor ei, de fapt, să spună este că sunt cea mai mică din cei patru copii și, din punctul lor de vedere, un bilet de avion care nu duce la o nuntă sau la o înmormântare nu e deloc practic.

Asta nu înseamnă că nu merg aici la preselecții. Fac asta, însă, de obicei, sunt pentru un teatru local, așa cum e cazul piesei de pe afișul fără poză la care ne uităm acum. Dar un film adevărat? N-am mai avut niciodată o asemenea ocazie!

Când primesc roluri - o piesă sau o reclamă, sau ceva - aproape mereu sunt distribuită în rol de copil, chiar dacă am șaptesprezece ani. Mă simt de parcă aș juca același rol de zece ani. Am puțin peste un metru cincizeci, puțin chiar și pentru 12 ani. Am părul lung, roșcat, ușor ondulat, nici creț, dar nici drept, iar fața mea e stropită de pistrui, ceea ce nu mă face chiar cea mai potrivită candidată pentru un rol principal. Dar sora mai mică? Am jucat-o deja. Mă întreb dacă în *Locked* e vreo soră.

— Unde este? întreb.

Mă uit cu nonșalanță, însă, fiind vorba de Jake și de Cassandra, nimeni nu crede în nepăsarea mea prefăcută.

— Sâmbătă, la Aladdin.

Jake rupe afişul şi mi-l dă.

— Şi altcineva ar putea vrea să-l vadă, protestez eu.

— Consideră că gestul ăsta tocmai a redus concurenţa, zice Cassandra şi mă ia de braţ. Promite-mi că te mai gândeşti!

Îmi zâmbeşte, iar eu ştiu deja: e sigură că voi fi acolo. Dar mai ştie şi regula mea de aur despre preselecţii: nu spun niciodată nimănui că merg.

Poate că o fi din cauză că sunt cea mai mică din familie, dar mă aştept la dezamăgire. Mottoul nescris al familiei noastre este: cu cât eşti mai aproape de pământ, cu atât cazi de mai de jos. A funcţionat în cazul alor mei, cred. Sunt amândoi profesori de gimnaziu, un lucru grozav, dar nu cred deloc că asta şi-au dorit. Mama a vrut să fie actriţă. A jucat în câteva filme din regiune, când era mai tânără, însă de când s-a născut fratele meu cel mare, nimic. Nu vorbeşte despre asta, dar ştiu că regretă. Odată, căutam un lănţişor în caseta ei de bijuterii şi am dat peste un plic plin de bilete la filmele la care mersese. Erau unele chiar şi din anii 1970, de când părinţii mei nici măcar nu erau împreună. Poate erau de la chestii în care jucase. Nu sunt sigură că ai vrea să păstrezi lucruri de genul ăsta dacă nu-ţi doreşti ca viaţa ta să fi fost uşor diferită. Iar eu? Eu nu vreau o grămadă de bilete de film într-un plic, pe fundul casetei de bijuterii. Vreau afişe înrămate, cu numele meu pe ele. Iată genul de amintiri pe care le vreau. Cele care sunt vizibile.

Jake îmi înconjoară umerii cu braţul.

— Ai fi o August excepţională, spune el.

— August? ridic eu sprânceana.

— Ce? zice el, cu zâmbetul tot mai larg. Îmi place să fiu la curent cu noutăţile din cultura pop.

— Nici nu-ţi vine să crezi cât de bună e povestea! exclamă Cassandra, trecându-şi degetele prin bucle. Nu am idee cum de mai pot aştepta până în noiembrie, să aflu cum se termină totul.

Jake încuviințează.

— Serios? întreb. Voi doi trebuie neapărat să porniți un grup de susținere.

— Eu fac deja parte dintr-unul, spune Cassandra. Ne întâlnim duminica, iar dacă a fost o săptămână de sevraj, marțea.

Jake râde. Eu îmi dau ochii peste cap.

— Ești dusă!

— Dar mă iubești! gângurește ea, cu nasul apăsat de obrazul meu.

— În ciuda celor de mai sus, confirm eu.

— Hei, spune ea, dându-se înapoi. Sunt literatură de bună calitate.

— Așa ai spus și despre *Din Rai* și era o serie de cărți despre îngeri excitați.

— Îngeri *păzitori*, mă corectează Cassandra, aruncându-și o codiță peste umăr. Nu e vina mea că nu apreciezi romanele de calitate.

— Ba da, răspund.

— Doar fiindcă ai citit *Menajeria de sticlă** de șaptezeci și două de ori nu o transformă într-o carte. Îmi pare rău! se strâmbă Cassandra la mine.

— Da, însă e o mare operă literară! mă răstesc.

Nu că nu aș citi romane. Citesc, doar că nu la fel cum citesc scenarii. Adică, o ador pe Jane Austen și cred că am citit *De veghe în lanul de secară* de vreo șapte ori din clasa a opta, însă mai tot ce citesc sunt scenarii. Am citit cam tot ce a adunat

---

* *Menajeria de sticlă* este titlul uneia dintre cele mai îndrăgite piese de teatru ale scriitorului american Tennessee Williams, o dramă de familie despre fragilitatea relațiilor interumane (n. red.).

Powell's, adică multicele. Au totul, de la *Copilul lui Rosemary** la *Tonul perfect***, şi îmi place să stau acolo, în duminicile ploioase, şi să aleg scenariile nou sosite. Pe unele le ştiu pe de rost, iar când dau prima pagină, mă simt de parcă aud primele acorduri ale unei piese preferate la radio. Cea ale cărei versuri le ştiu perfect. Când eram mai mică, recitam replici în faţa oglinzii din dormitor. Scarlett O'Hara, Holly Golightly. Mă prefăceam că eram Audrey Hepburn sau Meryl Streep, şi că făceam un film care urma să fie prezentat lumii întregi.

Uneori, mai fac asta şi acum.

— Ce vreţi să facem în după-amiaza asta? întreabă Cassandra.

Îmi privesc ceasul, un dar de la Jake la împlinirea vârstei de 15 ani. Este cu Mickey Mouse, iar mânuţele sale înmănuşate indică ora şi minutul. Jake l-a gravat: *Din partea pisicii pentru şoarece.* Erau costumele noastre de Halloween din fiecare an. El se îmbrăca în pisică, iar eu, în şoarece, şi el mă fugărea pe străzi când mergeam la strâns bomboane. Uneori, îmi imaginez că ne regăsim, peste mulţi ani, şi că totul capătă un nou înţeles. Că el îmi spune ceva de genul: „Am alergat după tine ani la rând, iar acum eşti în sfârşit a mea." Prostesc, ştiu, dar ar fi o poveste grozavă.

---

* *Copilul lui Rosemary* (titlu original: *Rosemary's Baby*) este un film psihologic american din 1968, regizat de Roman Polanski şi avându-i în rolurile principale pe actorii Mia Farrow şi John Cassavetes. Filmul spune povestea unei femei îngrozite că soţul ei a făcut un pact diavolesc cu vecinii, promiţându-le copilul în schimbul succesului în cinematografie (n. red.).

** *Tonul perfect* (titlu original: *Pitch Perfect*) este o comedie muzicală americană din 2012, regizată de Jason Moore şi având la bază nuvela lui Mickey Rapkin. Protagonistele poveştii sunt un grup de tinere ambiţioase care şi-au propus să câştige un concurs de talente şi să învingă echipa băieţilor (n. red.).

Să se consemneze că ne-am sărutat de două ori, însă nu s-a mai întâmplat din clasa a noua. De fapt, cu Jake m-am sărutat prima dată. El a fost singurul, cu excepția unui puști dintr-o tabără de vară. Dar nu suntem împreună. Nu am fost niciodată. Nu cred că vreunul dintre noi ar dori să ne riște prietenia pentru asta și, în plus, gândul la el ca iubit al meu pare o ecuație fără găsirea necunoscutei.

— Trebuie să mă duc la muncă, spun.

Din clasa a șaptea, mi-am petrecut fiecare vară, muncind la Trinkets n' Things, un magazinaș care vinde tot soiul de zorzoane și care, la fel ca tot Portlandul, miroase a patchouli. Ajung acasă trăsnind, dar e o treabă bună. Se plătește decent și nu e niciodată foarte aglomerat.

— Vrei să vezi vreun film? îl lovește Cassandra cu cotul pe Jake, iar el își coboară brațul din jurul umerilor mei.

— Doar dacă nu e vorba despre documentarul acela despre budism, te rog! L-am văzut deja de trei ori.

— În fine. Tu ai vrut să îl vezi a treia oară.

Cassandra clipește spre mine și știu că ar trebui să-mi facă cu ochiul, dar nu își dă niciodată seama cum să închidă un singur ochi o dată. E unul dintre lucrurile pe care le iubesc la ea.

Sunt multe lucruri pe care le iubesc la ea. Habar nu are să joace șotron, iar culorile ei favorite sunt mereu cele inventate chiar de ea: miere-cu-fructe-de-pădure, verde-greiere, roșu ca nasul de clovn. Ador că îmi zicea de fiecare dată când mi se lipea ceva de aparatul dentar. E sinceră. Nu avem secrete. N-am avut niciodată.

— Distrați-vă, copii! spun eu.

Jake mă salută, iar Cassandra mă pupă umed pe obraz și amândoi țâșnesc spre ieșire. Privesc posterul mototolit din mâna mea, apoi îl vâr în buzunar, îi urmez afară și mă îndrept

spre Trinkets n' Things. Nu e nevoie să mă mai uit la detaliile privind preselecția – deja le-am memorat. Mai știu și că voi inventa o scuză pentru șefa mea, Laurie, iar în weekend voi participa la concurs. Posterul spune că începe la trei, însă eu sunt convinsă că oamenii vor sta la coadă cu multe ore înainte.

Știu că nu am nicio șansă. Știu că șansele să obțin un rol ca ăsta sunt cam una la un număr pe care nu mi-l pot imagina, însă același lucru se întâmplă de fiecare dată când încerc să obțin un loc în distribuția unui spectacol. Simt o urmă de... speranță. De parcă, de data asta, lucrurile se vor schimba. De parcă, după acest weekend, totul va fi diferit.

CAPITOLUL 2

O aud pe nepoata mea, Annabelle, plângând, de îndată ce intru pe uşă. Nu ştiu ce e cu copilul ăsta, dar boceşte mereu. Dorinţa ei de a nu fi ignorată este impresionantă. Nu are nici măcar doi ani, dar se poartă de parcă ar şti deja că, pentru a se face remarcată în această casă, trebuie să atragă atenţia. Iar dacă deja a înţeles asta, are toate atuurile.

— E cineva acasă? întreb, lăsându-mi geanta cu cărţi pe un scaun din bucătărie.

— Paye! urlă Annabelle.

Sora mea, Joanna, coboară în goană scările, cu Annabelle sub braţ, de parcă ar fi o minge de fotbal.

— Ai văzut-o pe mama? întreabă Joanna.

Are faţa roşie şi părul îi pare ud.

— Nu, abia am ajuns.

Îmi întorc capul şi mă uit la Annabelle.

— Salut!

Annabelle rânjeşte şi îşi întinde braţele mici şi grăsuţe. O iau din braţele Joannei.

Sora mea pare să se fărâmiţeze de îndată ce o iau pe Annabelle. I se lasă umerii dintr-odată.

— Ce e, Jo? Eşti bine?

— Bine! o imită Annabelle.

Sora mea şi cu mine suntem singurele dintre fraţi care am rămas acasă. Ambii fraţi mai mari s-au mutat deja. Se discută despre iubitul surorii mele şi tatăl lui Annabelle, Billy, cum că ar urma să se mute cu noi, însă a început de curând cursurile unei şcoli postliceale, iar casa părinţilor săi e mai aproape de instituţie. Familia lui nu îi permite Joannei să se mute cu ei, aşa că, deocamdată, Billy le vizitează pe ea şi pe Annabelle în weekenduri. Când ai nouăsprezece ani, un copil şi nicio para în buzunar, părinţii tăi controlează mai multe lucruri decât ţi-ar plăcea să o facă.

Sora mea ignoră întrebarea şi mă măsoară cu privirea din cap până-n picioare.

— Unde ai fost?

De când a rămas însărcinată, Joanna s-a considerat sută la sută adult. Când a absolvit liceul, avea o burtă imensă şi totuşi făcea instrucţie cu mine despre curăţenia în cameră şi despre nedepăşirea orei stabilite pentru ajuns acasă. De parcă faptul că devenise mamă o transformase şi în mama mea.

Ridic din umeri.

— Trinkets n' Things.

— Ce ai făcut acolo? întreabă ea, privindu-mă.

— Am vândut droguri la uşa din spate.

Joanna îşi dă ochii peste cap şi se aruncă pe canapea.

— Mama trebuia să ajungă acum o oră.

— Nu ştiu ce să-ţi spun.

O masez pe Annabelle pe spate de câteva ori, însă ea clipeşte şi începe iar să plângă. Joanna se ridică de pe canapea şi mi-o smulge din braţe.

Joanna oftează.

— Uite, spune-i mamei că am plecat!

Își trece bareta genții peste braț, o așază pe Annabelle mai bine și se îndreaptă spre ușă. Annabelle face cu mâna, ținând-o ca un cioc de rață, cu o lacrimă curgându-i pe obraz.

După ce pleacă amândouă, casa rămâne tăcută. Liniștea mi se pare ciudată. Casa noastră a fost mereu plină de copii și, pe măsură ce creșteam, cu atât erau mai mulți oameni în jurul meu. Frații mei își chemau mereu prietenii în vizită, iar când am ajuns în clasa a cincea, Joanna ieșea deja cu Bill.

Îmi arunc geanta pe umăr și urc. În camera mea, scot posterul din buzunar, îi netezesc marginile pe covor și îl privesc.

Este fotografia alb-negru a unei fete, însă e doar o siluetă, așa că e dificil să îți dai seama despre cine ar putea fi vorba sau despre cum ar putea arăta. Cuvintele PRESELECȚIE PENTRU DISTRIBUȚIA *LOCKED* sunt tipărite de-a curmezișul paginii. Îmi dau fiori. E același sentiment pe care-l am când sunt la cinema, chiar înainte să se stingă luminile. De parcă aș putea să fiu eu acolo. Că, într-o zi, oamenii ar putea să-mi cunoască numele și chiar să mă recunoască pe stradă. Că nu aș mai fi micuța Paige, piticania din familia Townsen. Aș fi doar Paige Townsen, unică, irepetabilă. Sentimentul acela că e posibil. Că, atunci și acolo, totul s-ar putea schimba.

Șansele să primesc rolul sunt, practic, inexistente, și știu asta, însă cineva trebuie să-l primească, așa că de ce nu eu?

Mi se luminează ecranul telefonului. Este Cassandra. Vorbește deja când spun „bună".

— ... cred că am adormit la jumătate.

— În timpul filmului?

Pufnește. *Bineînțeles.*

— Ce faci în seara asta?

Împăturesc posterul, ruşinată că îl ţin încă în mână. Ce fac? Repet. Citesc cartea din scoarţă în scoarţă.

— Sunt cam obosită, spun.

— Laurie te-a pus să aranjezi rafturile?

— Da! mint eu.

Adevărul e că am frecat menta în spatele tejghelei. Am avut doar doi clienţi astăzi şi niciunul nu a cumpărat nimic.

— Jake e aici, spune Cassandra.

Aud şuşoteli şi foşnete, apoi revine la telefon.

— Vrei să trecem pe la tine mai târziu?

Mi-l imaginez pe Jake refuzând să vorbească la mobil. E terifiat de radiaţii şi refuză să aibă unul, ceea ce face dificile întâlnirile. Din fericire, de obicei e deja cu una dintre noi.

— Sună bine!

Jake urlă „la revedere" – Cassandra probabil că a ţinut telefonul să se audă – şi apoi se închide.

Aud maşina tatei pe alee. Nu trebuie să mă uit pe geam ca să ştiu că deschide portiera, trece prin spate ca să-şi ia servieta, verifică oglinzile, apoi cauciucurile, încuie de două ori şi se îndreaptă spre uşă. Face la fel în fiecare zi şi, probabil, de când are voie să conducă. Mi-l imaginez repetând scenariul când a ajuns la spital, în serile în care ne-am născut eu şi fraţii mei. Oare mama a ţipat? În toţi anii de când îl văd pe tata parcând, nu am auzit-o niciodată pe mama să încerce să îl grăbească.

Ies pe hol şi îl văd venind. Poartă papion în fiecare zi. Are şi câteva jachete de tweed, cu petice pentru coate.

— Arăţi ca un profesor, îi spun.

Ridică privirea şi zâmbeşte.

— Ce ciudat! Vin de la şcoală.

— E vacanţa de vară, spun eu, coborând. Nu ştiai?

— Programele nu aşteaptă să ne odihnim.

Tata e singurul din familie care mă înțelege. E și cea mai tăcută persoană pe care o cunosc. Nu mi-am dat seama că e matinal până nu m-am înscris în echipa de înot, în al doilea an de liceu, și a trebuit să mă trezesc devreme pentru antrenamente. Am coborât într-o dimineață, la ora 5, și l-am găsit sorbind dintr-o cană de cafea. Era atât de calm, încât aerul din jurul său ar fi putut fi apă și n-ar fi avut nicio urmă de unduire!

Îmi zâmbește când ajung la ultima treaptă.

— Unde e sora ta?

Încerc să-mi amintesc unde a spus că se duce. Ridic din umeri și îl urmez în bucătărie.

— Nu știu!

Spre deosebire de restul familiei, tata nu îmi descurajează ambițiile actoricești. Sora mea crede că sunt prea egocentrică. Frații mei nu înțeleg, fiindcă nu este un sport de echipă. Mama crede că este o treabă potrivită doar pentru visele cu ochii deschiși și poate pentru câte un spectacol ocazional, nu pentru „lumea reală".

Tata, însă, nu mi-a spus niciodată precis ce crede, dar îi simt susținerea. L-am auzit spunând, adesea, că să fii părinte înseamnă să construiești o clădire. Cineva trebuie să fie înălțimea; cineva, fundația. Tata nu e înalt, dar e solid. Cu patru copii, dacă ești baza, ești bine fixat pe loc.

Îmi face un semn scurt din cap și intră în dormitorul lor. Își va petrece după-amiaza reparând ce e de reparat prin casă. Se ocupă singur de toate treburile de întreținere și a făcut-o mereu.

Mă uit cu atenție, să fiu sigură că sora mea nu parchează pe alee, apoi mă duc să caut exemplarul ei din *Locked* în bibliotecă. Nu știu de ce mă ascund în halul ăsta – nu e ca și cum nu mi-ar permite să îl împrumut. Doar că știu că, dacă m-ar vedea, ar ști. Ar deduce și, apoi, când nu aș primi rolul,

ar fi doar încă o confirmare că visele mele sunt prostești, deloc profunde și complet nerealiste. Nu am nevoie de sentimentul acesta în casa noastră. Și totuși...

Ce ai sacrifica pentru iubire?

Replica asta, imprimată în partea de sus a copertei din spate, îmi face inima să o ia razna. Iau cartea cu mine în cameră și închid ușa. Scot posterul de sub pat și le țin pe ambele în mâini. Fata de pe coperta cărții e cu spatele, însă, spre deosebire de poster, îți dai seama că e roșcată. Părul îi cade pe spate și pare să se reverse direct în valurile unui ocean. Acestea o înconjoară, gata să o înghită.

Deschid cartea și încep să citesc.

CAPITOLUL 3

Sâmbăta se târâie cu o lentoare absurdă. Sunt şi mai puţini oameni în Trinkets n' Things decât în timpul săptămânii, iar Laurie a hotărât să folosească ziua pentru a ţine un atelier de aromoterapie în camera din spate. Mă întreb dacă a murit vreodată cineva în urma unei supradoze de lemn de santal.

Am terminat primul volum ieri-dimineaţă. L-am citit cap-coadă. Şi adevărul e că pricep cum de Cassandra vorbeşte despre cartea asta fără încetare şi de ce pare că întreaga lume e fascinată. E fenomenală. Iar povestea de dragoste este foarte, foarte bună. E o fantezie absolută. August şi Noah, tipul de care e îndrăgostită de multă vreme şi prietenul cel mai bun al iubitului ei, sunt singurii supravieţuitori ai unui accident de avion care-i avusese la bord şi pe iubit, şi pe sora mai mică a protagonistei. Ei află că Noah este urmaşul stăpânului insulei şi al poporului său, o poziţie care aduce cu sine multă putere. Puterea de a o vindeca pe August după ce aproape moare în urma accidentului şi... nu mai stric continuarea pentru cei care nu au citit. Să spunem doar că iubirea nu este simplă, chiar dacă sunteţi singurii supravieţuitori ai unui accident de avion şi sunteţi leşinaţi unul după celălalt.

Mă cufund iar în lectură şi ajung la jumătatea celui de-al doilea volum, înainte să o întreb pe Laurie dacă pot pleca mai devreme. Îmi spune că da, desigur. Ghicesc în răspunsul ei: „E sâmbătă şi sâmbăta nu vine nimeni."

Închid uşa camerei din spate în urma mea şi agăţ cheile de cârligul de lângă raftul cu cărţi de tarot. Îmi iau geanta din spatele tejghelei şi, în timp ce mă aplec, îmi surprind imaginea din oglindă – părul care-mi înconjoară faţa, obrajii roşii. Pentru o clipă, nu mă recunosc. Aş putea fi oricine, chiar şi August.

Când ajung, număr fetele prezente cu zecile. Nu mă surprinde, dar e o privelişte spectaculoasă. Probabil că sunt vreo mie de persoane în faţă la Aladdin. Ultima dată când am văzut atâţia oameni într-un loc a fost când m-a luat fratele meu la un concert Muse, în primul an de liceu. Nu prea petrecem mult timp împreună, fraţii mei şi cu mine. A fost o perioadă când sora mea era apropiată de ei, însă cred că, atunci când am apărut eu, noutatea de a avea o soră nu mai era chiar aşa de entuziasmantă. Îmi amintesc că fusesem foarte surprinsă când mă invitase Jeff. Când am ajuns acolo, s-a dovedit că, de fapt, voia doar să îi supraveghez maşina, fiindcă era dificil să obţii parcare gratuită. „Poţi asculta de aici", mi-a spus. Nu am răspuns nimic, de teamă să nu izbucnesc în lacrimi, iar după aceea, când m-a lăsat acasă şi mama m-a întrebat cum a fost, am minţit şi i-am spus că fusese grozav. Cumva, mi se păruse prea umilitor să-i spun adevărul.

Îmi croiesc drum prin mulţime. Par să fie două cozi, una formată din persoane care s-au înscris şi una din cele care... încă nu s-au înscris. Coada celor neînscrise este mult mai

scurtă. Majoritatea, spre deosebire de mine, s-au pregătit. Toată lumea are deja formulare, pe care le completează. Candidatele stau pe scaune, pe jos, sprijinite de ziduri.

Mai toate fetele au venit împreună cu mamele lor și, pentru o secundă, simt cum mă cuprinde un val de tristețe care nu îmi e deloc străin. Mama m-a însoțit la doar două preselecții. Prima a fost pentru o reclamă la cereale, când aveam șapte ani. Îmi amintesc că văzusem pliantul la băcănie și o implorasem să mă ducă. Nu a vrut, însă tata a convins-o că nu era o idee chiar atât de rea și că poate aveam să câștig niște bani. M-am îmbrăcat cu cea mai bună rochie, m-am încălțat cu pantofii cumpărați de mama de Crăciun și am mers de mână până acolo.

Nici măcar nu am ajuns la preselecție, însă. Mama s-a uitat la celelalte fetițe și a hotărât că nu ne potriveam. „E un concurs de frumusețe", a spus. „Nu are rost să participăm."

Am mers mereu la preselecții singură și pe ascuns. Ea susține proiectele legate de școală și de teatru, mai ales pentru că le consideră „academice", însă, dacă e vorba de filme, este împotrivă, cbiar de la bun început.

Ajung la recepție, unde o femeie cu un zâmbet profesional îmi întinde o foaie de hârtie. Iau formularul și îl completez pe marginea mesei, având grijă să i-l înapoiez zâmbind și eu. Îmi dă un număr și îmi face semn să plec. Nu mai sunt scaune libere, așa că mă sprijin de zid și îmi pun căștile.

De ziua mea, în primăvară, Jake mi-a făcut înregistrări audio ale tuturor filmelor mele favorite. Mi le-a încărcat pe iPod. Pot asculta *Casa de discuri* * în timp ce merg cu bicicleta acasă, de la școală, sau pe jos spre muncă.

---

* *Casa de discuri* (titlu original: *Empire Records*), comedie americană din 1995, regizată de Allan Moyle și avându-i în rolurile principale pe Anthony LaPaglia și Debi Mazar (n. red.).

Azi, aleg o înregistrare cu *Cântând în ploaie**. E un film siropos, însă mereu mi-au plăcut clasicele. E ceva în a privi ecranul fără prea multe efecte speciale sau de animație care face totul... cinematic. Important. De parcă munca acelor actori chiar a însemnat ceva.

Sunetul vocii lui Gene Kelly mă învăluie, iar eu mă sprijin de zid, cu genunchii la piept. Pentru o clipă, mă las în voia imaginației și mă gândesc cum ar fi să primesc rolul. Să joc într-un film adevărat. Să dovedesc familiei mele că nu e doar o fantezie adolescentină.

Mă gândesc cum ar fi să-mi trăiesc visul.

Și iată-mă! Sunt Debbie Reynolds. Ochii mi se închid, iar când vorbește, sunt eu. Pe scenă. În lumina reflectoarelor. Mă las în voia acestei fantezii, încât, atunci când mi se strigă numele, ore mai târziu, încă mai cânt din tot sufletul. Iar când citesc replicile, încă sunt Debbie Reynolds. Și când îl cheamă înăuntru pe tipul chipeș, înalt și blond, să citească împreună cu mine, pare Gene Kelly. Când ne spun să jucăm scena împreună e de parcă am fi în film și ar ploua în jurul nostru. O ploaie măruntă și leneșă.

— Eu sunt Rainer.

Îmi întinde mâna și i-o strâng. Mă trage spre el și, înainte să am timp să îmi spun măcar numele, începem. Suntem August și Noah. Și pare bine. Nu, e mai mult decât bine! E perfect. De parcă fiecare clipă din viața mea ar fi dus spre momentul ăsta.

---

* *Cântând în ploaie* (titlu original: *Singin' in the Rain*), film muzical american din 1952, avându-i în rolurile principale pe Gene Kelly, Donald O'Connor și Debbie Reynolds. Pelicula are ca subiect Hollywoodul în perioada de tranziție de la filmul mut la cel vorbit (n. red.).

Când preselecţia se încheie, mi se pare că au trecut deja câteva zile. Ies şi îmi dau seama că, de fapt, chiar plouă. Şi cel mai ciudat lucru este că locuiesc în Portland de când mă ştiu şi e pentru prima dată când mi-am uitat umbrela.

Trei luni mai târziu, suntem pe platouri.

CAPITOLUL 4

August și Noah sunt deja nume bine-cunoscute. Curând, Paige Townsen se va bucura și ea de celebritate. Seria de bestselleruri *Locked* prinde viață pe marele ecran, iar noi avem primele imagini de pe platouri, unde au început deja filmările. Townsen o joacă pe August, fata muritoare prinsă între iubitul ei, un tânăr obișnuit pe nume Ed, și iubitul ei cu puteri supranaturale, Noah. Rainer Devon, cunoscut pentru rolul său din *Over You*, interpretează rolul lui Noah. Producătorii nu au stabilit deocamdată cine îl va juca pe Ed. Davin și Mark Hess au scris scenariul, iar Wyatt Lippman este regizorul.

Rainer citește articolul, iar eu mă întind peste el, ca să văd și eu.

— Vezi ce faci, PG! spune el, iar eu îi smulg revista din mână.

— Te rog! îl implor. Nu putem petrece cinci minute dimineața fără treaba asta?

Chiar dacă e doar a treia săptămână pe platouri și vom mai rămâne aici câteva luni, ne purtăm de parcă am fi petrecut deja o mie de ore lucrând împreună. Îmi strâng halatul mai bine în jurul trupului și sorb cafeaua care tocmai ne-a fost adusă. Simt

o briză plăcută, răcoroasă, și, dacă stai afară, așa ca noi, pe balconul apartamentului lui Rainer, vezi oceanul.

Ah, da, suntem în Hawaii.

Au mai fost două runde de preselecții în Portland, apoi un drum în LA pentru proba de studio și încă vreo sută de proceduri. Am angajat un agent și un avocat. Au urmat nenumărate runde de negocieri și multe documente cu numele meu pe ele, cu care aș putea umple o bibliotecă. Dar am primit rolul. Iar tipul cel chipeș, domnul Gene Kelly și cu mine, am aterizat în Maui ca să începem filmările pentru *Locked*. Povestea de dragoste care a topit inimile romanticilor din lumea întreagă. Iar eu joc rolul principal. Tot nu mi se pare aievea, în ciuda tuturor dovezilor.

Acțiunea se petrece pe o insulă din partea de nord-vest a Pacificului, însă Hawaii oferă o relaxare fiscală care ne-a permis să începem filmările imediat, așa că iată, suntem aici. Plaje, palmieri. Am transformat chiar și o veche casă de pe o plantație într-un studio și am construit unicul decor, căbănuța în care locuiesc Noah și August pe insulă. Producătorii au închiriat aproape un hotel întreg pentru actori și echipa tehnică. Aici locuim cu toții și aici sunt și numeroasele birouri și departamente: editorial, coafură și machiaj, efecte...

Rainer plescăie.

— Ar trebui să mutăm tabloidele la prânz, zici?

Mă privește cu o sprânceană ridicată.

— Amuzant! vine replica mea.

— *Fermecător!* spune el, ridicând din umeri. Dar pe aproape.

Rainer și cu mine suntem iubiți. Nu, de fapt: Noah și August sunt. Nu noi. Noi suntem doar prieteni. El a fost prima persoană care a căpătat rolul și tipul cu care am citit în Portland. Este fiul producătorului și a jucat în filme toată viața.

Nu în piese de teatru, aşa ca mine, ci în filme adevărate. Televiziune şi marele ecran. Chestii importante! Anul trecut, de exemplu, a jucat într-un film cu actriţa aceea, Taylor. Au interpretat rolurile unor vecini, iar părinţii lui mureau într-un accident de maşină, care, până la urmă, s-a dovedit a nu fi un accident. Stric povestea fiindcă mă gândesc că toată lumea a văzut pelicula de cel puţin două ori, însă şmecheria fusese că, de fapt, părinţii personajului jucat de Taylor îi uciseseră pe ai personajului jucat de Rainer. Dar tot au ajuns împreună. El a salvat-o de părinţii ei şi au fugit în Europa, cu moştenirea lăsată de părinţii lui. Şi-au schimbat numele şi au cumpărat o vilă.

Producătorii ne tot repetă să fim pregătiți, fiindcă aceste roluri ne vor schimba vieţile, însă nu ştiu ce ar putea însemna asta pentru Rainer. Este cunoscut drept băiatul de aur de la Hollywood, iar eu i-am promis Cassandrei că, dacă e singur, o să o aduc aici cu avionul, ca să fie iubita lui. Nu cred însă că e singur. Cum ar putea fi? E faimos, superb şi are o gropiţă absolut delicioasă în obraz. Are părul blond, ciufulit, şi ochii albaştri, frumoşi, iar trupul lui e de supererou. Tipii ca el nu sunt niciodată singuri. E o treabă sigură. Dovedită ştiinţific.

Pe urmă, mai e şi chestia cu vârsta. Are 22 de ani, iar eu şi Cassandra, 17. Chiar dacă joacă rolul unui adolescent, mă îndoiesc că s-ar îndrăgosti de cineva de vârsta asta.

Îmi întorc privirea. Am devenit buni prieteni, e adevărat, însă nu îi împărtăşesc nonşalanţa de pe platouri. Nu mă simt în largul meu aici, şi nu doar fiindcă nu am mai lucrat niciodată la un film. Treaba asta e la un alt nivel. Presiunea de a o face reală pe August, de a o face iubită, este ceva care mă urmăreşte din clipa în care mă trezesc şi până când mă duc la culcare. Rainer îmi spune mereu să mă relaxez, însă cred că lui îi vine uşor să vorbească. E obişnuit cu asta.

Serios, dacă-l cauți pe Google, găsești 61 de milioane de rezultate, fără să iei în considerare știrile, blogurile sau imaginile. Până acum o lună, dacă mă căutai pe mine pe Google, tot ce găseai era o cursă pentru care mă calificasem și un calup de știri care includea producția pentru *Sunetul muzicii* în care am jucat. Dacă dădeai click pe link, însă, găseai doar o pagină expirată.

Locked - cel puțin primul volum - se referă, în mare parte, la August și la Noah singuri, pe insulă. Își dau seama de ce se află acolo și cum să supraviețuiască, și așa încep să se îndrăgostească. Au mai distribuit câteva roluri micuțe, iar acele scene le vom filma spre final. Încă mai caută un Ed, iubitul lui August, despre care ea crede că a murit în accident. Nu-l vom întâlni încă timp de câteva săptămâni. Deocamdată, suntem doar eu și Rainer, singuri în Hawaii. De fapt, noi și restul echipei, care o include, uneori, și pe autoarea Parker Witter. Am tot văzut-o în zonă, însă, din câte am înțeles, este o pustnică. Nici măcar nu a vorbit cu noi de când suntem aici.

— Cum ai dormit? mă întreabă Rainer, pocnindu-și gâtul.

Poartă o cămașă hawaiiană, care ar arăta aiurea pe majoritatea oamenilor, complet stupid pe unii și, poate, în cel mai bun caz, comic pe alții, însă, pe el, arată bine. Asta-i treaba cu Rainer: tot ce face e perfect. Nu depune niciun efort pe platouri. Nici măcar nu-ți dai seama că muncește.

Mint, dar răspunsul îmi iese, chiar și așa, sarcastic:

— De vis!

Rainer își înclină capul într-o parte.

— Oceanul ăsta nenorocit, nu-i așa? E atât de zgomotos! O să-i spun Jessicăi să facă ceva.

Jessica este asistenta regizorului. Are 23 de ani și e superbă. Genul de fată pentru care traversezi o încăpere doar ca să fii mai aproape de ea. Are părul lung și blond și picioare și mai

lungi. Nu transpiră, nici măcar în căldura infernală de pe plajă şi nici nu are pungi sub ochi după o filmare nocturnă de opt ore. Este şi una dintre cele mai amabile persoane pe care le cunosc. Imediat ce am ajuns în Hawaii, mi-a adus o şapcă inscripţionată cu data filmării şi LOCKED. Într-un colţ era sigla filmului, o scoică tip ghioc - colierul purtat de August.

— Unde e afurisitul ăla de espresso?

Sandy, managerul lui Rainer, apare în uşă. Ca de obicei, e îmbrăcată impecabil şi, în ciuda brizei, niciun fir de păr nu e nelalocul lui.

Sandy e cea care mi-a obţinut rolul. A convins-o pe mama. N-a fost uşor, dar Sandy m-a asigurat că va fi în zonă şi va avea grijă de mine. Mama s-a gândit să mă însoţească chiar ea, însă am ştiut că, în final, nu ar fi putut să-şi părăsească slujba şi nici pe Annabelle.

Sandy a venit aici cu noi pentru primele câteva zile, iar de atunci s-a întors în LA. Nu am mai văzut-o de două săptămâni. Bănuiesc că, într-un fel, e şi managerul meu. Toată lumea din LA are manager.

Wyatt, regizorul nostru, o urmează, şi îngheţ pe loc. Sunt încă în halat, iar Wyatt nu e tocmai persoana lângă care să te simţi comod.

— Trebuie să suni la recepţie! răspunde Wyatt. Treaba pe care o servesc e otravă.

Wyatt poartă jeanşi negri, un tricou de aceeaşi culoare şi tenişi, o combinaţie caracteristică lui, care pare să spună că venirea în Hawaii este un inconvenient pentru el şi nu un privilegiu. Şi nu doar stilul lui vestimentar se împotriveşte tropicelor. Chiar şi frizura, un fel de *jewfro*, pare să fie o formă de protest la adresa vremii călduroase.

— Începem la zece, zice el. Nu pot să cred că durează șase nenorocite de ore ca să aranjezi luminile dintr-o cameră!

— Vrei o apă? întreabă Rainer.

E tot relaxat, tot normal, dar se ridică atunci când apare Wyatt. Îi întinde o sticlă.

— Nu! spune Wyatt, apoi se întoarce spre mine. N-ar trebuit să ai deja părul și machiajul făcute?

Mă înroșesc, iar palmele încep să îmi transpire. Deschid gura să zic ceva, însă Rainer intervine.

— E vina mea! N-am lăsat-o să plece! spune el și se uită lung la mine. Dar, da, puștoaico, du-te să-ți pui masca!

Îmi face cu ochiul.

— Mersi! zic.

Sună sarcastic, dar vorbesc serios. Încă o prelegere de la Wyatt nu e deloc ce am nevoie în dimineața asta. Deși ar putea fi și mai rău. Ar putea fi pe platouri, în fața tuturor, așa ca de obicei.

În ciuda faptului că numai Rainer și cu mine jucăm, pe platouri sunt vreo opt milioane de persoane. Editori, asistenți de producție, producători de linie. Băieții de la lumini și coordonatorii de cascadorii. Sunt atât de mulți oameni, încât mi-ar trebui vreo zece carnețele spiralate, doar ca să nu le uit rostul. Învăț încet. E ca și cum ai fi aruncată la facultate direct din grădiniță. Din fericire, îl am pe Rainer să mă ghideze. Echipa îl adoră, iar el face mereu șotii. A pus ambalaj de plastic pe scaunele de toaletă din cabina de sunet de cel puțin trei ori.

— Haide, PG! Te aștept! îmi spune.

Când au trimis comunicatul de presă în care au anunțat cine o va juca pe August, jurnaliștii s-au agățat de faptul că eram o necunoscută. Și încă rău. Mi-au spus PG fiindcă am o imagine „perfect curată". I-am spus Cassandrei, la telefon, că

nu sunt tocmai perfectă, doar că nu am avut încă ocazia să mă murdăresc, iar asta a sunat aiurea. Ideea e că, acum, Rainer îmi spune PG și probabil că mi s-ar părea enervant, dacă n-ar fi gropița aceea, care face dificil să mă enervez la modul serios.

Sandy își răsucește încheietura, iar Rolexul îi apare înaintea ochilor.

— Mda, spune ea. Lillianna e deja acolo.

— Sunt pregătit! anunță Rainer.

Se postează în spatele scaunului meu, gata să mi-l tragă.

Pun jos cana cu cafea și îmi șterg buzele cu dosul mâinii. Mă uit la Wyatt, însă nu ne dă atenție. Stă sprijinit de balustradă, privind norii și plaja. Încearcă să ghicească cum va fi vremea. Știu că a venit doar fiindcă e Sandy aici.

Aceasta ne întoarce pe amândoi de umeri și ne împinge prin apartament, pe hol, în lift și apoi până mai jos cu două etaje, la cabina de coafură și machiaj.

— Stai jos, drăguță! îmi spune Lillianna.

Rainer și cu mine ne așezăm, iar Sandy dă să plece.

— Ne vedem pe platou! ne strigă ea peste umăr.

— Și dacă avem nevoie de tine? o tachinează Rainer. Unde te găsim?

Sandy se oprește, cu mâinile în șolduri.

— Mai scutește-mă!

— Unde te găsim?

— Știi unde, zice ea, dându-și ochii peste cap.

— Spune-mi! insistă Rainer și îmi face cu ochiul.

— La Starbucks! spune ea, printre dinți.

Rainer face un semn victorios din mână.

— Ca întotdeauna! De ce nu le spui tuturor că detești cafeaua de aici?

Sandy o privește pe Lillianna, apoi se întoarce spre Rainer.

— Fă-ți treaba, iar eu mi-o fac pe a mea!

Iese într-un vârtej de mătase crem, iar eu mă las să cad în scaun. E abia opt dimineața.

— Avem treabă azi, iubire! îmi spune Lillianna, privindu-mi părul ciufulit după somn.

Lillianna nu este doar femeia care se ocupă de păr și de machiaj. Este și șefa bârfelor. S-a născut și a crescut în Hawaii și lucrează la filmele care se turnează aici de când era adolescentă, adică de aproape cincizeci de ani. În prima mea zi, mi-a spus despre plimbarea sub clar de lună alături de Cary Grant.

— Eram doar o puștoaică! mi-a povestit. Nici măcar nu mi-am dat seama că voia să mă sărute.

Nu i-am spus că aproape toată lumea crede că, de fapt, era gay.

Mă trage de păr și îl atacă, însă sunetul vocii ei blânde și confortul scaunului mă îndeamnă la somn. Nu mă prea odihnesc în ultima vreme și, uneori, pe cât de jenant e să recunosc, sesiunea de machiaj se transformă într-un pui de somn.

După ce mi se pare a fi o clipă mai târziu, mă trezesc, ștergându-mi saliva din colțul gurii. Rainer a dispărut, dar Jessica mă privește. E proaspătă și strălucitoare. Poartă un top rozaliu și pantaloni scurți din denim.

— Cum merge? întreabă ea.

Îmi dau seama că vrea să spună „De ce nu ai terminat încă?"

— Dacă fundul tău simpatic nu ne-ar tot întrerupe, am fi gata la timp! spune Lillianna.

Jessica se înroșește până în vârful urechilor, iar eu îmi mușc buza, parcă cerându-mi scuze.

— Am înțeles! spune ea.

Pleacă așa cum a venit, mormăind ceva în căști.

Mă întorc să mă uit la Lillianna. E înarmată cu un tub de fixativ și cu unul de „noroi". Zâmbește și întinde brațele spre mine.

— Eşti gata să te murdăreşti, drăguţă?

Încuviinţez.

Ştiţi cum se întâmplă la dentist, când asistenta care face igienizarea aşteaptă mereu până când deschizi gura, cu toate tuburile care intră şi ies şi o scobitoare din metal care îţi asaltează gingiile, înainte să te întrebe cum merge la şcoală? Aşa face şi Lillianna.

— Spune-mi despre băieţi!

— Ce băieţi? mormăi eu, cu gura întredeschisă, în timp ce ea îmi machiază obrajii.

— Cei de acasă, cei de aici...

Îşi pocneşte limba de cerul gurii de câteva ori şi îşi roteşte şoldurile ample.

— Aici e doar unul, subliniez.

— Drăguţă, unul şi bun.

Râd. La 70 de ani, Lillianna este mai înnebunită după băieţi decât majoritatea prietenelor mele, la 17. Poate exceptând-o pe Cassandra. Lillianna nu vorbeşte decât despre cum ar fi dacă ar avea cu 50 de ani mai puţin: nu l-ar lăsa pe Rainer să părăsească scaunul.

— Sunt convinsă că are o iubită! spun. L-ai văzut doar.

Rainer se comportă ca şi cum ar fi singur, cred. Greu de zis. Nu aş spune că flirtează, ci e doar prietenos, însă nu a discutat niciodată despre viaţa lui intimă cu mine.

Lillianna face un semn nerăbdător din mână.

— Cine, Britney? Nici nu se compară cu tine.

— Cine e Britney?

Lillianna se dă înapoi şi îşi pune o mână în şold.

— Tu citeşti vreodată o revistă ca lumea?

— Nu tocmai.

— Britney Drake. Star pop, aşa i se spune. Ridică bărbia!

Ridic bărbia.

— Britney, ha?

Am auzit de ea. Vreau să spun c-a fost o puștoaică Disney, dar nu sunt convinsă.

— Dacă ar ști ce e bine pentru el, ar fugi cât l-ar ține picioarele. Sunt sigură că-l înșală cu Jordan Wilder, spune Lillianna și ridică un creion de sprâncene. Dar acasă?

Gândul îmi fuge la Jake.

— Nu! Doar prieteni.

— Doar prieteni?

Ridic din umeri.

— E un tip. Ne-am sărutat. Dar ne știm dintotdeauna. Nu în felul ăla.

Nu știu de ce i-am spus. O prostie. Nu pot să îmi țin gura. Nu e ca și cum Lillianna ar fugi să toarne totul la revista *Star*, dar n-ar trebui să discut cu nimeni despre nimic. Sandy a insistat serios pe treaba asta.

Lillianna mă privește.

— Cum de nu vorbiți niciodată?

— Nu-i plac telefoanele!

Lillianna se așază pe vine în fața mea, astfel încât ochii noștri să ajungă la același nivel.

— Nu am auzit în viața mea de un bărbat care să nu vrea să discute cu drăguța lui, dacă poate. Nu cred că ar trebui să îți pierzi timpul cu el.

Se ridică iar, își pune mâinile în șolduri și mă privește, apoi încuviințează, apreciativ.

— Gata, iubito, am terminat!

Un sentiment de groază atât de bine cunoscut îmi aterizează în stomac, ca o pasăre pe apă. Nu e zi petrecută pe platouri în care să nu mă simt de parcă aș fi la niște preselecții

importante, chiar dacă am primit deja rolul. Ştiu că trebuie să mă relaxez - Rainer are dreptate -, însă nu am idee cum.

— Mulţumesc! spun.

— Cu plăcere! Dacă ai nevoie de cineva care să-i explice băiatului aceluia cum stau lucrurile, îmi zici! Pot să fac pe oricine să vorbească la telefon.

Ridică sprâncenele, iar eu o cam cred.

Soarele străluceşte când ies. Mă îndrept spre platouri, repetându-mi în minte cuvintele de fiecare zi. *Te-au ales! Poţi face asta! Aici e locul tău!*

CAPITOLUL 5

Când ajung pe plajă, Wyatt se încruntă în soare și vorbește cu Camden, cel care se ocupă de cinematografie, despre unghiurile de filmare. Când spui filmări pe plajă, te gândești că sunt ceva sexy, sărutate de soare și bătute de briză, dar, de fapt, sunt doar tehnice și iritante. E o bătălie continuă pentru unghiul potrivit, pentru cantitatea perfectă de nisip, pentru atingerea obiectivului stabilit fără să intervină o pală de vânt sau vreun val răzleț.

Rainer e profesionist. Jur că elementele naturii îi fac pe plac. Am văzut cum ploaia torențială se transformă în soare arzător, în doar câteva secunde, când calcă el pe plajă. În *Locked*, Noah are puteri supranaturale. Vremea face chestii ciudate când e el prin preajmă. Rainer și personajul său au multe în comun.

Astăzi, filmăm ceea ce Wyatt a numit scena „spălată". E cea în care August și Noah ajung pe insulă, iar el o vindecă. Sunt acoperită de sânge și de noroi, și port ceva ce poate fi descris ca zdrențe, nu haine.

Scena e printre primele din carte, însă nu filmăm în ordine cronologică. Wyatt spune că-i place să facă asta, pentru

ca emoția să pară cât mai autentică, însă programele de filmare sunt dificil de pus la punct. Facem ce trebuie.

Rainer discută cu o asistentă de producție care construiește un munte de nisip. Tot încearcă să o ajute, însă ea îi spune să înceteze. O văd roșind, iar ochii îi zâmbesc. Nu flirtează. Nu tocmai. Dar pare conștient de efectul pe care-l are asupra ei.

— Haideți, băieți! Să terminăm înainte de apus!

Wyatt nu se uită la mine, însă ne face semn să venim, iar Rainer aruncă niște nisip spre asistentă. Ea își scutură părul și râde. Un sentiment ciudat mi se aprinde în piept, însă îl înăbuș. Ni se atașează microfoane, ceea ce înseamnă că unul dintre sunetiști devine prea intim cu decolteul meu (sau cu lipsa lui), apoi ne îndreptăm spre marginea apei.

Inspir adânc și privesc oceanul. Are o nuanță turcoaz spectaculoasă. Cassandra i-ar da, probabil, un nume ridicol, cum ar fi verde-carapace. De la distanță, apa este frumoasă și sclipitoare, însă, când intri și o privești de foarte aproape, e limpede. Te uiți și vezi nisipul de pe fund, îți vezi și picioarele.

E la fel ca actoria: de aproape, diferă mult de ceea ce știai. Când te uiți la un film, e cursiv. Treci de la o scenă la alta fără efort. Dar, zi după zi, scenă cu scenă, totul este fragmentat. Pune mâna acolo, ridică bărbia la dreapta, îndreaptă-ți umerii! Accentuează un anumit cuvânt!

Problema cu care mă lupt e aceea că gândesc prea mult. Wyatt îmi repetă asta mereu. O strigă. „Nu mai gândi!" Dar nu pot. Sunt îngrijorată că nu o voi interpreta bine pe August și voi dezamăgi zeci de milioane de oameni.

Până acum, am jucat o sută de personaje sau cam așa ceva. Personaje ale lui Shakespeare și Tennessee Williams, și chiar și o fată vorbăreață creată de Steve Gleck, băiatul de clasa a opta care a câștigat concursul de teatru într-un act de la școală, cu

câțiva ani în urmă. Dar acum e diferit. August este un personaj îndrăgit de întreaga lume și e treaba mea să o aduc la viață. Va avea chipul meu, vocea mea, părul meu. Va fi *eu*. Și dacă greșesc?!

Pentru Rainer, pare ușor. Nici nu se străduie. Se năpustește pe platou, face glume și, de îndată ce Wyatt anunță că filmăm, devine Noah. Parcă ar avea un buton de pornire.

Asta e o nebunie, fiindcă Noah și Rainer nu au nimic în comun. Rainer e prietenos și expansiv, iar Noah, rezervat și misterios. Au amândoi părul blond și ochii albaștri tulburători. Și mușchii abdominali. Sunt... frumoși. Nu știu cum să mă exprim altfel.

— Azi trebuie să fim mai buni! strigă Wyatt.

Știu că se referă la mine. *Eu* trebuie să fiu mai bună azi. Și voi fi. Nu am fost niciodată persoana care să se dea în lături de la provocări. Acum nu pare momentul potrivit să refuz una.

Pentru scena asta, zac pe nisip, în brațele lui Noah. Sunt pe moarte. În trupul meu sunt înfipte rămășițe de avion. Din fericire, asta se va adăuga mai târziu, la efecte speciale. Ne așezăm pe nisip. Mă întind, iar Rainer apare lângă mine. Când mâinile lui îmi găsesc umerii, inspir involuntar. E cea mai intimă scenă pe care am filmat-o până acum.

— Ești pe moarte! urlă Wyatt. E al dracului de *dureros*! Putem să *simțim* asta?

— Te descurci, îmi șoptește Rainer.

Wyatt strigă „Acțiune!", iar eu încep să mă sufoc. Noah se apleacă deasupra mea, disperat. Simt cum vârfurile degetelor lui îmi alunecă pe trup. Îmi caută cutia toracică. Mă concentrez asupra senzației. Durere. Moarte. Întuneric.

— Tăiați! urlă Wyatt.

Expir. Rainer se dă înapoi.

— Nu mă convingi! spune nemulţumit Wyatt.

Rainer se uită urât la el.

— Am putea să filmăm mai repede, spune.

Wyatt clatină din cap.

— Vreau să simt, spune el. Vreau să *simt* că o pierzi şi că tu abia dacă mai respiri! zice el şi arată spre mine, ceea ce-mi îngheaţă sângele în vene, apoi se aşază pe vine. Trebuie să vină de aici! continuă, lăsând o mână grea pe stomacul meu. Din interior.

Se îndepărtează. Îl aud mormăind ceva, dar nu sunt sigură ce.

Rainer mă atinge pe umăr.

— Nu îl asculta! şopteşte el. Te descurci minunat!

Dar ştiu că se înşală. Nu mă descurc. Aş vrea, dar nu iese.

Pe măsură ce soarele urcă pe cer, se încălzeşte tot mai tare. Jake ştie să ghicească ora după înălţimea la care se află soarele. A încercat să mă înveţe şi pe mine, însă nu prea am priceput cum se face, fiindcă nu ar trebui să te uiţi deloc direct la soare.

Când încheiem munca, e deja noapte, iar eu sunt extenuată. Probabil că am filmat scena vindecării de o sută de ori. Şi apoi, încă de o sută cea cu accidentul. Am intrat în apă şi am ieşit din apă şi, chiar dacă a fost foarte cald, dinţii îmi clănţăne încă de la amiază. Rainer m-a tot înconjurat cu braţele ca să mă încălzească, între duble, şi mi-a şoptit chestii încurajatoare. A fost foarte protector de când am ajuns, iar pentru asta îi sunt recunoscătoare. Dacă nu mi-ar fi el alături, nu ştiu ce aş face.

Trebuie să terminăm la opt, iar asta îl înnebuneşte pe Wyatt. Pe măsură ce se scurge săptămâna, filmările noastre se întind tot mai târziu. Teoretic, nu putem filma mai mult de douăsprezece ore fără o pauză de şapte între ele, iar programul meu e şi mai strict. Fiindcă Rainer nu este minor, el poate filma târziu

în noapte și poate rămâne pe platou cât de mult dorește. Eu, pe de altă parte, am o groază de mențiuni și cerințe: pot filma doar timp de cinci ore și jumătate și trebuie să petrec trei ore pe zi ocupându-mă de teme. Uneori, la finalul unei filmări, îmi mai rămân douăzeci de minute pentru lecții și trebuie să urc în sala de conferințe a hotelului, cu meditatorul meu, Rubina. Wyatt îmi filmează scenele de reacție sau dialogul, apoi eu plec, iar dublura mea vine să filmeze restul. Este ciudat să mă gândesc că, pentru mare parte din film, nici măcar nu sunt acolo.

Chiar și așa, mai punând și coafatul, și machiajul (care durează aproape trei ore), e dificil să apuc să dorm.

Sar într-o dubiță care așteaptă.

Mă întorc să văd dacă vine și Rainer, însă observ că l-a încolțit pe Wyatt, iar ultimul lucru pe care-l doresc este să îi întrerup. Plecăm și apoi mă târăsc spre hotel, descurajată. Să primesc rolul, asta credeam că va fi partea dificilă. Mă dovedisem capabilă și de aceea mă angajaseră. Ce nu mi-am dat seama a fost că includerea mea în distribuție fusese doar începutul.

Mă îndrept spre cameră când aud pași în urma mea.

— PG, așteaptă!

Rainer grăbește pasul. Și-a șters machiajul în dubiță și poartă un tricou gri și niște blugi.

— Azi a fost cam dificil! spune el și înclină capul într-o parte, de parcă ar încerca să mă citească.

— E OK! îi răspund. E în regulă! A fost vina mea!

Rainer schițează un zâmbet.

— Vrei să-mi spui ce ai pe suflet? întreabă el.

Trece pe lângă mine, îmi ia cheile din mână și îmi descuie apartamentul. E atât de sigur pe el! Știu că e mai în vârstă, însă mai e ceva: are experiență.

Ridic din umeri, încă uimită de atingerea lui.

— Nu sunt multe de spus. Doar că nu mă descurc.

Mă strecor pe lângă el, iar Rainer mă urmează înăuntru.

— Absurd!

— Serios? Spune-i asta abdomenului meu! zic, atingându-l aşa cum a făcut-o Wyatt mai devreme.

Rainer clatină din cap.

— Se poartă ca un cretin. Tocmai i-am spus...

— Te rog! îl întrerup. Te rog, spune-mi că nu i-ai zis să se poarte cu mănuşi cu mine!

Rainer oftează.

— Nu ar trebui să se ţipe la tine zilnic.

Îmi las geanta pe jos şi mă sprijin de blat. Apartamentul are două dormitoare şi o bucătărie. E aproape cât casa noastră din Portland şi acolo au locuit, cândva, şase persoane odată.

— Chiar mi-aş dori să nu fi făcut asta! îi spun

— Haide! Sunt de partea ta. Facem asta împreună, puştoaico!

Îl privesc, sprijinindu-se nonşalant de marmura rece, cu braţele încrucişate. Arată sofisticat, chipeş şi sigur pe el. De parcă lumea nu i-ar fi dat niciodată un motiv să creadă că nu ar putea câştiga.

— Mersi! Dar nu te purta ca un frate mai mare cu Wyatt!

— Frate mai mare?

Rainer îmi zâmbeşte, iar eu simt că roşesc.

— Hei, vrei să mâncăm? întreabă, schimbând subiectul.

— Nu mi-e atât de foame...

— Trebuie să te hrăneşti! Apropo, ce-ai mâncat azi?

Îşi desface braţele şi o şuviţă blondă îi cade pe frunte. În mod straniu, felul în care stă mi se pare cunoscut, apoi îmi amintesc că aşa arată pe posterul pe care-l are Cassandra în dormitor.

Viaţa mea e atât de ciudată!

— OK! Mă duc să mă schimb!

Îl aud fluierând în cealaltă cameră. Este o melodie cunoscută, însă nu mai știu numele. Cred că e un cântec de-ale lui Britney. Cel despre o iubire de-o vară, care a fost pe *repeat* din aprilie până în august, anul trecut. Până și eu îl știu cuvânt cu cuvânt. Hm, poate chiar sunt împreună.

Deschid dulapul și de deasupra lui cade o fotografie. Mi-a dat-o Jake înainte să plec: suntem eu, Cassandra și el, vara trecută. Ne aflăm în fața magazinului de înghețată Delmano's, cu ciocolată și rânjete prostești întinse pe față. Ridic fotografia și o așez în sertar. Mă cuprinde un sentiment copleșitor de vină, fiindcă nu îi sun mai des și fiindcă am plecat. Mă gândesc la ei doi, cum merg la ore sau se plimbă prin centrul orașului în weekend. Fără mine.

Aleg un maiou alb și o fustă cu imprimeu floral pe care o am din clasa a șasea. Nu am purtat-o niciodată, dar m-am gândit că s-ar potrivi în Hawaii.

Mi-am primit onorariul luna trecută și abia săptămâna trecută l-am depus. Mi-a fost teamă, să fiu sinceră. Suma aceea înseamnă mai mult decât bani. Înseamnă ceva ce încă nu înțeleg. Este o cantitate de bani mai mare decât a câștigat vreodată cineva din familia mea, combinat și înmulțit cu zece. Mă face să mă simt puternică, însă nu neapărat într-un fel bun. Cam ca Godzilla, care a crescut cel mai mare din familie. De parcă nu m-aș mai potrivi în casa noastră.

Înainte să plec, le-am oferit banii alor mei, însă ei au refuzat. Tata a plecat din cameră după ce le-am spus. Mama a zis să nu mai pomenesc despre asta și că pot păstra tot ce câștig.

Dar ce să fac cu banii?

Am plătit niște avocați. Chestii din astea. I-am dat mamei un cec pentru adăpostul pentru femei la care face voluntariat. L-a acceptat. Dar nu am fost la cumpărături. Nu mi-am

cumpărat o geantă, pantofi sau o maşină. Maui nu are foarte multe destinaţii pentru shopping, în afară de centrul din spatele hotelului nostru, şi chiar dacă aş merge, probabil mi-ar plăcea aceleaşi lucruri ca întotdeauna: blugii şi maiourile.

Poate că îi voi aduce pe Jake şi pe Cassandra cu avionul pe platouri. Cred că ei i-ar plăcea asta.

— Arăţi grozav! îmi spune Rainer, când mă vede şi îmi zâmbeşte.

Pufnesc, fiindcă, în ciuda combinaţiei câştigătoare dintre fustiţa mea pentru copii şi părul plin de nisip, sunt convinsă că glumeşte.

— Unde mergem? întreabă el.

— Longhi's?

La parterul mallului din apropiere este un restaurant italian. Comandăm de acolo cam în fiecare zi, la prânz, însă fac paste bune. În plus, localul are o terasă, aşa că poţi asculta oceanul. Nu că nu l-ai putea auzi şi din livingul meu, însă tot e frumos.

— Sună bine! răspunde.

Când ajungem acolo, Rainer îi aruncă chelneriţei zâmbetul său caracteristic, iar ea ne arată o masă chiar în centrul restaurantului, dar ascunsă discret în spatele unui palmier. E genul de fată pe care o vezi în reclamele Roxy: bronzată, subţire, înaltă şi blondă. Sunt convinsă că face surf dimineţile, modelling în timpul zilei şi munceşte aici nopţile. Dacă nu îmi reuşeşte treaba cu actoria, pare o viaţă bunicică. Mai puţin partea cu modellingul.

— Mă gândesc să rămân aici în weekend.

Rainer se înclină în scaun şi îşi trece mâna, nonşalant, peste dosul mâinii mele. Stăm unul lângă altul la o masă de patru, însă el s-a aşezat atât de aproape, încât suntem, practic, lipiţi. Lângă noi, două fete care au ieşit cu părinţii sunt pe cale să leşine.

Nu e niciodată ușor să uiți că e faimos.

— Da? spun, rupând un rulou.

Rainer zboară cu avionul particular spre LA și înapoi cam în fiecare weekend. Acum, cred că, probabil, merge să o vadă pe Britney, dar nu întreb.

Ia o gură de apă, privind în jos.

— Da. Mi-am dat seama că nu am prea fost prezent. De ce să tot fug?

— Pentru Britney? mă lansez și imediat regret că am zis-o cu voce tare.

Rainer se încruntă.

— Ce vrei să spui?

Îmi imaginez că răspund „Vrei să te asiguri că prietena ta nu se combină cu băiatul cel rău al Hollywood-ului, Jordan Wilder", dar mă mărginesc la:

— Tabloidele! zic, când, de fapt, mă refer la Lillianna.

Am auzit despre Jordan Wilder și de la Cassandra. Tipul nu are o reputație bună.

Rainer pare amuzat.

— Citești așa ceva?

— Nu tocmai! bâigui și simt că încep să mă înroșesc.

— E în regulă!

Rainer mă atinge pe umărul gol. Mâna lui e moale și caldă.

— Nu citesc tabloide, îi explic. Ar trebui, probabil, poate fiindcă așa aș ști cine e cine, dar eu habar nu am. Prietena mea cea mai bună mă ținea la curent.

În mod normal, aș fi pomenit comentariul Lilliannei într-o discuție cu Cassandra, însă nu am apucat.

— Lillianna a pomenit de cineva, de o fată pe nume Britney. Nu contează...

Bat câmpii, îmi dau seama, dar e greu să mă opresc. Felul în care mă privește, cu o combinație de interes și confuzie, mă agită.

Rainer își drege glasul și își retrage mâna.

— Nu suntem împreună. Am fost, însă nu mai suntem.

— Ah!

Rainer zâmbește.

— Dar tu?

— Britney nu e tocmai genul meu! comentez.

Rainer râde.

— Ce amuzant!

— Mă străduiesc și eu.

Se apropie.

— Ai vreun iubit acasă?

Mă gândesc la Jake, care probabil bântuie pe la vreun adăpost pentru animale sau pe la Barnes & Noble chiar acum.

— Nu.

— Serios?

— În mod surprinzător, da, nu prea se îmbulzesc băieții.

Îmi răsucesc câteva șuvițe, iar nisipul mi se rostogolește imediat în poală.

— Ești vedetă de cinema, n-ai auzit? mă întreabă el.

Ochii lui albaștri sclipesc. Există o singură vedetă la masă, și sigur nu sunt eu.

— Sunt *actriță*! îl corectez.

— În situația noastră, draga mea, e cam același lucru.

Încerc să nu bag de seamă, dar felul în care spune „draga mea" îmi dă o stare de agitație.

Remarc calmul fermecător cu care îi vorbește chelnerului, felul în care se ridică și îmi ține scaunul când mă întorc de la toaletă, felul în care zâmbește și face conversație când o mamă

și o fiică se apropie de masa noastră și îi cer un autograf. Pare în elementul lui. Ba mai mult: pare să îi și placă.

— O să te obișnuiești! spune el, în timp ce își taie somonul. Uneori, e un pic deranjant, dar e și flatant. Înseamnă că le place ce faci.

Nu am curajul să îi spun că, după ziua de azi, nu sunt sigură că îi va plăcea cuiva ce fac.

— Va fi tot mai bine, se grăbește să adauge, parcă citindu-mi gândurile. Nu-l poți lăsa pe Wyatt să te demoralizeze.

— Ai dreptate!

Se sprijină apoi cu coatele pe masă, aplecându-și capul mai aproape de al meu.

— Deci, îmi faci și mie un tur în weekend sau trebuie să te implor?

Înghit în sec.

— Familia ta nu are o casă în zonă?

Rainer ridică sprâncenele.

— *Chiar* citești tabloidele.

Clatin din cap, în semn că nu.

— Nicidecum! Tu mi-ai zis, acum câteva săptămâni.

Oftează.

— Da, însă, de obicei, lâncezim pe la piscină și niciodată nu am stat mai mult de un weekend. Vreau să văd versiunea *ta* de Hawaii. Tu ești cea care a fost „sechestrată" aici. Sigur ai văzut ceva care merită.

Se mai apropie puțin, până îi simt mirosul. Apă de toaletă scumpă. În combinație cu mirosurile dulci din jurul nostru, mi se cam urcă la cap.

Hawaii-ul *meu* este în apartament, învățând replicile.

— Nu am prea ieșit, recunosc.

Rainer mă privește cu atenție.

— Atunci, să explorăm împreună!

Clar, e o ofertă pe care nu o pot refuza.

— Bine! accept eu.

— Minunat! exclamă el și își împinge ușor scaunul în spate. Mergem?

— Nu trebuie să plătim?

Îmi lungesc gâtul, încercând să-l găsesc din ochi pe chelner, dar Rainer se ridică.

— Am cont deschis aici, spune el. Nu-ți face griji!

Îmi atinge talia când mă ridic, iar eu nu mă pot abține să nu mă uit la fata aflată la câteva mese mai încolo. Ea îmi prinde privirea și mă încearcă un sentiment dubios. Mândrie! Pentru o clipă, simt că Rainer e al meu. Poate nu în viața reală, însă în cea din film, da.

Nu sunt una dintre fetele care leșină când văd mirese și prefer oricând un thriller unui film romantic. Dar e ceva la el. Felul în care pare să știe ce vreau înainte să spun, și cât de calm și de încrezător este. Când mă conduce la ușă, se apleacă, și nu îmi vine să cred: mă va săruta Rainer Devon? Dar îmi atinge doar obrazul cu buzele.

— Mersi pentru cină! spune el. Ne vedem mâine!

Îmi iau rămas-bun, iar el se întoarce pe hol.

Când intru, iau imediat telefonul. Încep să caut numărul Cassandrei, dar ceva mă oprește. Nu o pot suna. Ce să îi spun? Că mă îndrăgostesc de Rainer Devon? E adevărat? Probabil mi-ar spune doar lucruri evidente: că e vedetă și că nu e interesat să iasă cu o muritoare, ca mine. Lucrăm împreună. E prietenos. *Revino-ți, Townsen!*

Adorm îmbrăcată cu fusta înflorată și cu telefonul pe pernă. Când mă trezesc, e încă acolo, cu numele Cassandrei scris cu litere negre pe ecran.

CAPITOLUL 6

De când am ajuns în Hawaii mi-am făcut un ritual. În fiecare dimineață de weekend, când nu trebuie să filmez și înainte să răsară soarele, cobor pe plajă și sar în ocean. Nu e nimeni prin preajmă, cu excepția surferilor care s-au trezit cu noaptea-n cap, și chiar dacă îmi aruncă un zâmbet, acesta nu se transformă niciodată într-o conversație. E un soi de înțelegere între noi: suntem singuri, însă nu se simțim triști. Dimpotrivă. Pentru mine, oceanul de dimineață este un prieten bun, genul acela alături de care poți sta în tăcere ore întregi.

Nu l-am văzut niciodată pe Rainer aici și nici pe Wyatt, însă Wyatt muncește mereu, iar Rainer pleacă, de obicei, în weekend. Știu că azi a rămas, însă pare mai degrabă genul de tip „brunch la hotel" decât „trezire în zori și aventură în oceanul înghețat".

Îmi arunc prosopul pe o stâncă și mă îndrept spre mal. Intru în apă și încep să înaintez, numărând până la trei înainte să mă arunc. E singura cale. Dacă intri treptat, e tortură.

Apa mă lovește și e atât de rece, încât simt că-mi taie respirația, așa că ies la suprafață, icnind după aer. Oceanul e nou pentru mine, însă mie mi-a plăcut mereu apa.

Înainte ca sora mea să rămână însărcinată și ca frații mei să se mute, părinții mei ne luau cu cortul în fiecare vară. Ea ura asta. Rămânea în cort și se plângea că nu adusese suficiente reviste, că aerul era prea rece, că pământul era prea tare sau că mâncarea mirosea urât. Eu, dimpotrivă, adoram totul. Abia așteptam excursiile acelea, în fiecare an.

Ridicam tabăra lângă un lac pe care-l alesese tata și toți cinci instalam corturile, în timp ce mama descărca proviziile. Imediat ce terminam, mă aruncam în apă. Nu conta cât era de rece. De îndată ce tabăra era gata, intram. Mama spune că m-am născut cu o coadă de pește. Mă gândesc că așa o fi. Când eram mică, oamenii mă întrebau ce vreau să fiu când cresc mare. Răspundeam mereu: un pește. Nu înțelegeam că un pește nu era tocmai o țintă realizabilă și că, indiferent cât mă străduiam, nu aveau să-mi crească niciodată aripioare și coadă.

Când intru sub apă, mă simt ca în rai. Apa e rece, limpede și delicios de reconfortantă, ca prima felie de pepene roșu din care muști vara. Răcoarea îmi străbate trupul, trezindu-mi la viața brațele, picioarele, degetele de la picioare. Mă răsucesc pe spate și las valurile să mă legene. Abia mijește de ziuă și văd raze rozalii, galbene și portocalii străpungând cerul. Parcă aș privi un tablou chiar în timp ce este pictat. Sunt tușe lungi și leneșe de penel care înmoaie întunericul, până când spațiile din jur nu mai sunt buzunare cu soare, ci invers.

Îmi întind mâinile în față și dau din picioare, ținându-mi corpul sub apă. Apa nu mai e mușcătoare, ci calmă și delicată, ca un halat de mătase sau niște pijamale de catifea.

Petrec cam cincisprezece minute plutind și înotând, uneori oprindu-mă să privesc cerul ca de șerbet. Când sunt în apă, simt că întreaga lume e la același nivel cu mine – plaja și cerul sunt paralele, nu perpendiculare. E atât de diferit de Portland!

În Hawaii, totul pare plat, de parcă s-ar petrece în același timp, deodată.

În sfârșit, permit unul val să mă poarte înapoi. Îmi afund picioarele în nisip și țopăi de câteva ori, ca să-mi scot apa din urechi, apoi îmi arunc părul peste umăr. Acum, s-a făcut lumină, și dacă mă uit spre complexul de apartamente, văd până la Haleakalā, vulcanul adormit din Maui. Când am ajuns aici, tatăl lui Rainer a plătit niște cursuri despre cultura hawaiiană. A participat toată echipa, dar majoritatea au plecat repede. Eu am fost printre ultimii rămași care au ascultat totul. Ni s-a spus că insulele hawaiiene sunt, de fapt, un lanț de vulcani și că „punctul fierbinte" se mută de la o insulă la alta. De aceea e activ doar un vulcan o dată – în prezent, cel de pe Hawaii, Marea Insulă. Ce e fascinant, însă, e că punctul fierbinte se mută chiar acum, creând o nouă insulă. Probabil se va ridica la suprafață cândva, în următorii zece mii sau o sută de mii de ani. Are deja un nume: Loihi.

Îmi înconjor talia cu prosopul și o pornesc tropăind înapoi spre complex. Abia aștept să ieșim azi din Wailea, orașul nostru de pe plajă. Jake mi-a cumpărat o mulțime de ghiduri, majoritatea concentrate pe speciile specifice zonei și pe cum să spui dacă apa oceanului e poluată, însă între ele s-a strecurat și o carte cu informații foarte simple pentru turiști. Genul care-ți spune unde găsești cei mai buni burgeri și cum să ajungi la traseele care au cascade. Ghidul ăsta îl iau azi cu noi.

Femeia de la recepție mă salută cu un zâmbet.

— Aveți un mesaj, domnișoară Townsen!

Îmi dă un bilețel scris pe o bucată de hârtie cu antetul hotelului. E un scris de mână precis și îngrijit:

Îmbracă-te și vino la micul dejun.

R.

Pulsul mi se accelerează, iar corpul mi se încălzeşte brusc. Nu mai simt fiorii daţi de apa rece.

— Altceva? o întreb pe femeie, făcând eforturi să îmi ascund zâmbetul care mi se lăţeşte pe faţă.

Trebuie să găsesc o cale să îmi ţin firea. E colegul meu de muncă, nu vreo pasiune de la şcoală.

— Nu! răspunde ea. Doar biletelul.

Fac semn din cap şi pornesc spre camera mea, cu şlapii pleoscăind pe podeaua de marmură.

Când cobor la micul dejun, Rainer mă aşteaptă îmbrăcat în altă cămaşă în stil hawaiian şi purtând ochelari de soare Ray-Ban. Cămaşa e un albastru-deschis, amintind de nuanţa valurilor. Îmi zâmbeşte în stilul lui caracteristic, arătându-şi gropiţa, şi loveşte sugestiv cadranul ceasului cu degetul.

— Ai întârziat! îmi spune.

Ridic bileţelul.

— Nu ai menţionat ora...

— Am presupus că vei veni în goană.

— Asta fac de obicei fetele?

Rainer ridică din umeri.

— Cam da!

Clatină din cap şi zâmbeşte.

— Glumesc!

Mă priveşte ca să se asigure că ştiu asta.

— Stai jos! Ştii că aş fi aşteptat toată ziua, oricum.

— Deci, ce facem azi? întreb, încercând să schimb subiectul şi hotărâtă să mă ţin tare. Calmă. Liniştită.

O chelneriţă a pus pe masă suc de portocale şi un coş cu pâine, iar eu rup partea de sus a unei brioşe. Îmi dau seama că sunt lihnită. E din cauza înotului din zori. Oceanul îmi dă o foame de lup.

Rainer mă privește amuzat.

— Credeam că tu hotărăști, PG! spune el și se apleacă mai aproape. Eu aduc mașina, tu vii cu planul.

Îmi scot ghidul și îl deschid la pagina despre Paia, un orășel de pe țărmul nordic pe care vreau să-l vizitez. Se spune că acolo ar fi un restaurant numit Piața de Pește, unde se prepară cei mai gustoși burgeri și cele mai bune sandviciuri de pe insulă, iar mica așezare e, se pare, plină de magazinașe simpatice. Nu că ar bate vreodată ceva Trinkets n' Things, dar pot visa. Ghidul spune că, de la Paia, poți merge pe plaja Ho'okipa, paradisul celor care fac windsurfing. Cred că sună perfect.

Aplecată peste ouă și cafea, îi împărtășesc planul lui Rainer.

— Sunt impresionat! exclamă el. Ai aflat toate astea de aici?

Îmi ia exemplarul din *Adevăratul Maui* din mâini și începe să îl răsfoiască.

Încuviințez, repetându-i ce mi-a spus Jake:

— Se spune că e cel mai bun.

Rainer schițează un zâmbet, de parcă ar crede că e amuzant. Simpatic, poate. Mă oripilez în sinea mea de cât de copilăroasă par. Cât de infantilă. Rainer îmi ia cafeaua din mâini, soarbe o gură, apoi pune ceașca la loc.

— Trece timpul, PG! Să mergem!

Rainer a închiriat o decapotabilă albastru-neon, iar când o luăm de la valet, nu mă pot opri să nu pufnesc.

— Glumești, nu?

— Ei, haide! Unde ți-e gustul aventurii?

— Adică al ridicolului?

Clatină din cap.

— Ești imposibilă!

— Am gustul aventurii. Doar că implică lucruri precum drumețiile, nu condusul automobilului.

— Păi, eu o să conduc.

Rainer își ridică ochelarii de soare pe frunte și mă privește. Nu mă pot abține să nu remarc, chiar și cu acest vehicul atât de albastru lângă noi, cât de tulburători sunt ochii lui.

Îmi ține portiera și urc.

— În plus, spune el, închizând-o, arăt bine în albastru.

Cu siguranță vom fi mai ușor de remarcat în chestia asta, însă, până acum, nu a fost nicio problemă. Oamenii se plâng mereu de paparazzi, dar eu nu înțeleg care-i faza. Și, sincer, s-ar putea să nu fie chiar așa de îngrozitor să fiu recunoscută. Adică, să vrea cineva să-mi facă o fotografie este ceva nou pentru mine. Până acum, a trebuit să mă lupt să încap în fotografia pentru felicitările de Crăciun.

Wyatt ne tot repetă, ca pe o mantră, că asta se va schimba și că fiecare zi ne aduce mai aproape de nebunie, însă eu nu sunt sigură. Când am primit rolul, s-a făcut mare caz – articole în reviste, o imagine a mea ieșind dintr-un Coffee Bean –, dar totul s-a calmat de când am ajuns aici. Nimeni nu mă recunoaște. Cum ar putea? N-am făcut nimic până acum.

Scot o hartă mare a insulei Maui, pe care am găsit-o împăturită în ghid. Ne îndreptăm spre vest, cu plaja în stânga și cu dealurile care se transformă în munți în dreapta. Fiecare secundă mi se pare demnă de a figura pe o vedere. Vreau să fotografiez tot drumul. Cartea spune că insulele Hawaii sunt considerate țara lui Dumnezeu și că dacă acesta ar alege să locuiască undeva, pe pământ, aici ar fi aici locul. Înțeleg de ce. E un paradis.

— Cu ce te ocupi în Portland? întreabă Rainer.

Mașina nu are capota trasă, iar vântul bate cu putere. Părul îmi zboară în toate direcțiile și încerc să-l prind, cu mâinile lipite peste urechi ca niște căști de protecție.

— Ce? urlu.

— Portland!

E amuzant: Rainer îmi pare atât de apropiat, cu toate că nu am prea vorbit despre viețile noastre de dinainte de film. Sunt bucuroasă că avem ocazia acum.

Adevărul e că știu multe despre *el*. Cel puțin lucrurile superficiale. Toate grație Cassandrei. Culoarea lui favorită e portocaliu și are un câine pe nume Scoot, iar când avea 12 ani, tatăl lui i-a făcut cadou o cină cu Steven Spielberg. A crescut în Beverly Hills, părinții lui sunt încă împreună și e copil unic, în ciuda ocazionalelor zvonuri privind contrariul.

Părinții lui au o pistă de bowling la subsol și un teren de tenis în curtea din spate. E unul dintre cei mai chipeși bărbați, potrivit revistei *People*, iar ziua lui de naștere e în iunie... deși ar putea fi și în ianuarie.

Brusc, îmi dau seama că singurul lucru pe care Cassandra nu l-a menționat este Britney.

Rainer mă privește și zâmbește. Ochii îmi înoată în lacrimi, iar părul pare desprins dintr-un videoclip din anii 1980. Sexy.

Spune ceva și nu înțeleg, dar nu mă prefac că aș face-o, și conducem mai departe spre Paia, în tăcere.

Paia e exact așa cum spune ghidul: un orășel hippie, cu mai multe restaurante și caracter decât întreaga parte sudică a insulei la un loc. Îmi dau seama, de îndată ce oprim, că acesta e adevăratul Hawaii, cel pe care nu îl vede nimeni în vacanțe. Să locuiești în partea noastră de insulă e ca și cum ai călători cu un vas de croazieră: e frumos și primești multă mâncare bună, dar nu vezi nimic.

Paia este compusă din două fâșii de pământ, una pe care pătrunde șoseaua și un alt drum care se intersectează perpendicular cu ea. Nu sunt locuri de parcare disponibile și toate

restaurantele – majoritatea, cafenele de exterior – par pline. Aproape că mă aştept ca Rainer să încerce să parcheze maşina, însă el se suceşte spre un loc de staţionare micuţ de la baza orăşelului, demonstrându-mi că greşesc.

— Se pare că ai ales punctul fierbinte, spune el.

Parchează, închide capota, apoi vine să-mi deschidă portiera. Am făcut însă asta, deja, aşa că avem un moment amuzant, în care eu încerc să ies, iar el, să mă ajute, dar se blochează între maşina de lângă noi şi portiera mea. E un moment dulce şi dezarmant.

Chiar şi celebrul Rainer Devon arată caraghios între două maşini parcate.

Ieşim din parcare şi ne îndreptăm spre Piaţa de Peşte. Chiar dacă e o coadă imensă, care se încolăceşte în jurul restaurantului, insist să rămânem să mâncăm aici. Nu e ca şi cum am fi aşteptaţi în altă parte.

— Nu te îndoi de ghid! spun, iar Rainer consimte.

— Am putea intra, ştii! zice el, arătând spre biroul în faţa căruia se află cam douăzeci de oameni.

— Adică să sărim rândul?

— Din câte ştiu ei, trebuie să ne întoarcem pe platouri.

— Dar nu *trebuie*, insist eu.

Îşi încrucişează braţele şi se încruntă la mine.

— Tot nu înţelegi, nu?

— Ce să înţeleg?

Cine se crede, Brad Pitt? Oare Brad Pitt ar sări peste rând? Probabil. Dar numai fiindcă ar trebui să meargă să salveze orfani sau aşa ceva. Singurul lucru pe care trebuie să-l facă Rainer e să vadă o plajă.

— Naivitatea ta e adorabilă, PG, dar acum eşti vedetă! E timpul să te comporţi ca atare.

— Asta nu înseamnă să te comporți ca o vedetă! bombăn. Ci ca o ticăloasă.

Își dă ochii peste cap și mă ia de mână. Asta mă face să tresar, însă nu mă opun. Mă trage spre capătul din față al cozii, se scuză față de bărbatul care se află la recepție și îi zâmbește casierei, o fată cam de vârsta noastră. Ea se uită la casa de marcat, apoi icnește scurt când îl vede pe Rainer privind-o.

— Crezi cumva că am putea comanda? întreabă el, zâmbindu-i larg.

Încă mă ține de mână și mă trage un pic mai aproape, prezentându-mă ca pe o dovadă.

Fata mă privește și ochii i se măresc. E aceeași privire pe care mi-o oferă Cassandra, când are ceva foarte important de spus și nu știe cum să lege cuvintele.

— E-e-e-ști August, îngaimă ea.

Mă uit la Rainer, apoi înapoi la fată. Prima mea reacție ar fi să o corectez. Nu sunt August. Sunt Paige.

În schimb, zâmbesc și încuviințez, și peste întreg restaurantul se lasă tăcerea. Dacă, un minut mai devreme, când eram în decapotabila lui Rainer, simțeam că trebuia să strig ca să mă fac auzită, acum îmi doresc doar să strănute cineva, ca să nu mă mai aud respirând.

Și încă repede. Inima îmi bate cu doi kilometri pe minut.

— Mi-au plăcut la nebunie cărțile, continuă fata. Sunt atât de încântată de film! Îmi poți da un autograf?

Rainer ridică din sprâncene spre mine și îmi zâmbește într-un fel care spune „ți-am zis eu". Scotocesc prin poșetă, încercând să găsesc ceva de scris. Oare trebuie să ai mereu un pix la tine când ești celebru? Așa stau lucrurile? Sau oamenii ți le dau chiar ei?

Găsesc unul atârnând de un toc de ochelari, pe fundul genţii, şi îl scot, ţinându-l de capac.

— Da, sigur! Unde semnez?

Fata se uită la mine de parcă nu ar pricepe întrebarea, iar Rainer îmi întinde un şerveţel.

— E bine aşa? o întreabă el.

Ea dă din cap cu putere, iar eu iau şerveţelul şi îl aşez pe tejghea. În clipa asta, mi se pare că toţi clienţii din restaurant s-au răsucit ca să mă privească. Mă simt ca manechinele acelea din vitrinele magazinelor, între două schimbări de ţinute: goală şi complet expusă.

Doar că manechinele nu sunt vii.

Înghit şi îmi scrijelesc numele. Arată neglijent şi abia dacă poţi citi „T"-ul din „Townsen". Nu am o semnătură adevărată. Nici nu a fost nevoie, până acum câţiva ani, când mi-am făcut paşaportul. Trebuia să mergem la Vancouver şi să-l vizităm pe fratele tatei, care se mutase acolo cu cinci ani în urmă, ca să se ocupe de o afacere cu aşchierea lemnului, dar n-am mai ajuns. Am mai încercat, câţiva ani mai târziu, dar era cam pe vremea când ne-a binecuvântat Annabelle cu prezenţa ei, iar, după aceea, călătoriile... au ieşit din discuţie.

Îi întind fetei şerveţelul, iar ea zâmbeşte larg. E un zâmbet demn de dimineaţa de Crăciun.

— Mulţumesc mult! spune ea. O să vă iau comenzile. Din partea casei.

— Ce drăguţ! exclamă Rainer, care îi întinde o bancnotă de o sută, cu câteva de douăzeci rulate dedesubt, apoi arată din cap în spatele lui. Atunci, le cumperi oamenilor de la coadă prânzul, pe cheltuiala mea?

Obrajii fetei capătă o nuanţă fucsia, iar ea încuviinţează. Rainer mă priveşte. Îmi dau seama: casc ochii.

— Ce? întreabă el. Dau înapoi, când primesc.

Comandă, iar oamenii care se holbau reîncep să vorbească, și zgomotele de la ora prânzului sunt prezente din nou. Undeva, cineva face o poză. O fetiță vine la Rainer și îi cere autograful. El acceptă și se apleacă, îmbrățișând-o strâns. Obrăjorii ei se aprind. Semnează și pentru casieră.

Primim mâncarea, iar eu îndes o bancnotă de douăzeci în borcănelul pentru bacșiș.

Restaurantul e în stil cantină, cu mese lungi, de lemn, și bănci de fiecare parte. Rainer ne ia tava și ne îndreptăm spre o porțiune goală a unei mese din colț. Mă așez. Tocmai am fost recunoscută de cineva străin. Cineva pe care nu îl mai întâlnisem știa cine sunt.

— Ești OK? mă întreabă Rainer, care se apleacă spre mine atât de mult, încât îi văd pistruii de pe nas.

— Da, sunt bine! îi răspund și adevărul e că întreaga experiență mi se pare supranaturală, ca un vis.

Mă tot aștept să mă trezesc iar la realitate.

— O să te obișnuiești tu! îmi spune, în timp ce îmi ia ușor mâna și își trece degetele printre ale mele. Nu vreau să îți faci griji.

— Nu ți se pare niciodată ciudat? întreb.

Trebuie să înghit în sec, ca să-mi păstrez vocea calmă.

— Ce? întreabă el.

Își desprinde degetele, însă îmi mângâie încheietura cu degetul mare, înainte să își așeze mâna pe partea lui de masă.

— Că oameni pe care nu-i cunoști știu cine ești?

Rainer își ia burgerul.

— Da, începe el. Adică, nu sunt sigur.

Se oprește, ia o mușcătură și mestecă, gânditor.

— Pentru mine, a fost așa dintotdeauna. Adică, am fost actor de copil și cred că nu știu cum e să fie altfel.

Încuviinţez şi muşc şi eu din burger. E delicios. *Adevăratul Maui* a avut dreptate: e incredibilă mâncarea de aici! Deşi s-ar putea să fie pentru că nu am mai gustat un hamburger adevărat de luni în şir. Jake e vegetarian, fireşte, şi încearcă în permanență să mă convingă să mănânc tofu, care are gust de carton. Mi-a convins chiar şi părinţii să se schimbe, ceea ce e foarte naşpa, fiindcă acum mama ne face hotdogi cu soia.

Mâncăm în tăcere timp de câteva minute, atraşi de gustul desăvârşit. Mai primim câte o privire lungă, din când în când, dar, în mare parte, oamenii par să se concentreze la propriile farfurii.

După prânz, ne îndreptăm spre plaja de windsurf. Citesc despre un loc unde poţi parca pentru a privi nişte stânci care atârnă peste ocean. Dacă este vânt, sunt şanse să iasă şi surferii. Iar în Ho'okipa, se pare, e mereu vânt.

Vântul urlă în jurul nostru, când ieşim. Dar e cald încă, iar soarele îmi îmbrăţişează cu încăpăţânare spatele.

Rainer se încruntă şi îmi aruncă o şapcă de baseball de pe bancheta din spate.

— Atenţie cu pielea aia, PG! August e foarte palidă!

Îmi dau ochii peste cap şi îmi îndes şepcuţa cu Lakers pe frunte.

— Îţi stă bine! dă el verdictul.

Inima mi se împleticeşte în acelaşi ritm cu picioarele.

— Uşurel! spune el, cu o mână pe spatele meu. Haide!

O luăm pe scări şi apoi coborâm spre stânci. Ajungem într-un soi de balcon din piatră, un loc de milioane creat de natură, ca şi cum aceasta ar fi ştiut că vor veni oameni care să vrea să privească spectacolul. Ne aşezăm şi, de îndată ce mă uit spre apă, mi se taie respiraţia.

Sunt surferi peste tot, dar nu arată ca oamenii obişnuiţi. Par nişte fluturi. Micuţi, coloraţi, se aruncă, plutesc şi zboară peste ocean.

— Sunt minunați! rostesc încântată.

Rainer încuviințează de lângă mine.

— Da! Dar e greu, să știi!

— Ai încercat?

— O dată. Cu ocazia unei campanii publicitare la *Wild Things*.

Îmi amintesc de *Wild Things*. A apărut când eram în clasa a șasea sau a șaptea. Era despre niște surferi tineri și foarte competitivi. Rainer îl juca pe protagonist, cel care se accidentează în săptămâna dinaintea marii competiții. Toată lumea crede că va trebui să renunțe, însă, în ultima clipă, el se răzgândește, se aruncă în apă și câștigă medalia de aur.

— Faci surf? îl întreb.

— Așa îmi place să cred. Dar nu, nu tocmai.

Își așază mâinile pe nisip, cu palmele în jos.

— Tu?

Clatin din cap.

— Nu am încercat, dar aș vrea. Mă fascinează totul la apă.

Aș fi mers să fac surf din prima zi aici, dacă n-ar fi fost clauzele din contract care îmi interzic să „practic sporturi de impact", pe toată durata filmărilor. I-am întrebat pe producători de ce se considera surful „de impact", dar nu am primit răspuns.

Vântul se întețește, iar eu mă înconjor cu brațele. Dintr-odată, pielea mi se înfioară. Soarele s-a ascuns după un nor, iar scăderea temperaturii pare să fie de 20 de grade.

— Poftim! spune Rainer.

A adus un hanorac cenușiu din bumbac și mi-l strecoară peste umeri. Mâna lui îmi atinge pielea. Este doar închipuire sau degetele lui poposesc mai mult acolo?

— Mersi! spun.

Își drege glasul.

— Pentru puțin!

Rainer se sprijină cu coatele pe genunchi și privește apa.

— Lucrurile par atât de îndepărtate aici, nu? spune el.

Îmi împletesc brațele prin hanorac.

— Adică?

Se uită mai departe la ocean.

— Când m-ai întrebat mai devreme dacă nu e straniu să fiu recunoscut... să știi că este, dar nu cred că e din cauza a ce ai vrut să spui. Ci fiindcă devine obișnuință, și...

Se oprește. Mă privește. Ochii lui s-au schimbat. Sunt mai întunecați, mai furtunoși. Au mai multă profunzime.

— Vreau să știi că nu trebuie să treci prin asta de una singură. Orice te așteaptă, orice se va întâmpla, mă ai pe mine. Promit!

Simt cum inima îmi bubuie în piept. Aș putea jura că și el o aude.

— Mulțumesc! îngaim

Continuă să mă fixeze cu privirea și cred că vrea să mai spună ceva, ceva despre cum e acolo, în locul spre care mă îndrept, spre care ne îndreptăm amândoi. Clipa se lungește și aerul pare să încremenească în jurul nostru. Chiar și vântul se potolește.

Dar Rainer nu mai spune nimic și, după o vreme, mă întorc cu privirea la apă. Un surfer remarcă faptul că mă uit la el. Are o pânză albastră și e mult mai departe decât ceilalți. Atât de departe, de fapt, încât e greu să îmi dau seama dacă se mișcă. Singurul lucru pe care-l știu sigur e că se micșorează tot mai mult. Când ne ridicăm și mergem înapoi la mașină, pânza lui albastră ar putea fi unduirea unui val.

CAPITOLUL 7

Azi-dimineață nu am înotat. Zac în apartamentul meu, încă în pijamale. Da, mă gândesc la Rainer. Nu cred că îi plac. Nu *așa*. Înțeleg că e o vedetă în toată regula, iar eu sunt doar o novice. Dar ceva la ziua petrecută ieri împreună mă face să simt că pasiunea mea e neîmpărtășită. Doamne ajută! Sunt îndrăgostită de Rainer Devon.

O bătaie puternică în ușă mă trezește la realitate. Două lovituri. Când deschid, de cealaltă parte e Wyatt. Stomacul mi se strânge instantaneu, de parcă aș fi primit un pumn.

— Paige, spune el, trebuie să vorbim!

Poartă un tricou cu Sex Pistols și pantaloni negri, iar părul îi e vâlvoi.

— Nenorocitul ăsta de vânt! bombăne când îmi prinde privirea.

Mă urmează în bucătărie, iar eu iau niște sticle de Evian pe care cei care se ocupă de menaj mi le tot pun în frigider. Încă din prima zi petrecută pe platourile de filmare, m-au întrebat ce îmi place să mănânc, iar de atunci, am mereu la îndemână salată *coleslaw* și biscuiți cu unt de arahide.

— Deci? spun eu.

Mâinile îmi tremură aşa de rău, că nici nu pot deschide sticla. Ce se întâmplă? Wyatt nu m-a mai vizitat niciodată în apartament. Uneori, merge pe la Rainer, dar, de obicei, numai când e şi Sandy acolo. E ceva rău, simt asta.

Nu stă pe gânduri şi îmi azvârle ceva. Este iPad-ul lui. Pe el, apar fotografii pixelate cu mine şi cu Rainer, de ieri, pe un site al unui tabloid.

Văd poze cu mine şi cu Rainer conducând cu capota lăsată, ţinându-ne de mână la Piaţa de Peşte. Instantanee cu el punându-mi hanoracul în jurul umerilor, pe stâncă, şi chiar şi unele cu noi vorbind, atât de aproape, încât pare că fruntea lui e lipită de a mea. Şi, peste toate, un titlu idiot: STARURILE DIN *LOCKED* SE ACOMODEAZĂ.

Dintr-odată, încep să acord foarte multă atenţie semilunilor de pe pijamaua mea.

— Oh! exclam.

Se întoarce spre mine. Nu pare încântat.

— Mda. *Oh!* Vrei să-mi spui ce se petrece?

— Nimic! îi răspund. Au fost scoase din context, jur. Doar cercetam insula...

Mă opresc din vorbit când văd mutra lui Wyatt. Pare să spună că orice explicaţie i-aş oferi e doar o scuză.

— Puţin îmi pasă ce faci cu viaţa ta personală! spune el. Dar nu-mi voi arunca filmul în aer fiindcă voi doi nu vă puteţi ţine mâinile acasă.

— Hei! spun eu, simţind că mi se umple pieptul de furie. Nu aşa s-a întâmplat. Nu a afectat... nu va... nici măcar nu... Rainer...

Ce vreau să îl întreb este de ce nu discută despre asta cu Rainer. De ce, dintr-odată, este numai vina *mea*.

Wyatt ridică o mână.

— Probabil crezi că e doar un soi de fantezie pentru adolescenți, dar ai idee cât de mult efort și ce cantitate de atenție, cât timp s-au investit în acest proiect? Câte sute de milioane de dolari? Cariere?

— Știu, îngaim, dar nu pot continua.

Mi se strânge pieptul și mă tem că voi începe să plâng.

Wyatt mă sfredelește cu privirea.

— Crezi că sunt dur cu tine! spune el. Crezi că sunt nedrept! Te întrebi de ce am venit la tine și nu m-am dus la el.

Nu clipesc. El continuă.

— Rainer e cine e, însă tu ești la început. Încă există lucruri în acest domeniu despre care nu știi cum funcționează.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că el este fiul producătorului, însă tu ai șansa să fii cu adevărat *actriță*. Fă ce trebuie! Dacă nu pentru tine, atunci, clar, pentru mine, fiindcă nu mă mulțumesc decât cu ce e mai bun! Ai priceput?

— Da!

Wyatt își scoate ochelarii și își înclină capul, așa cum face chiar înainte să pună la punct o scenă. Știu că își imaginează lucruri, încercând să găsească unghiul ideal, cum să obțină cea mai veridică versiune a momentului pe care vrea să-l surprindă. Când vorbește iar, tonul i s-a înmuiat, ca o bucată de plastic în fața unei flăcări: începe să se topească la margini.

— Știi că lucrurile se vor înrăutăți, spune el.

Nu răspund, doar îmi vâr mâinile în buzunarele pantalonilor de pijama.

Wyatt ia o sticlă de Evian și o rulează pe frunte, apoi răsucește dopul și îl aruncă pe blat.

— Cred că încă nu îți dai seama ce responsabilitate ai!

— Ba da!

Mă lupt cu lacrimile, fiindcă nu vreau să aud asta, nu din nou, nu acum! Tot ce fac e să mă gândesc la responsabilitate.

— Arată-mi!

— Ce?

Mă holbez la el.

Ochii lui sunt necruţători, la fel ca la filmări. Mă provoacă.

— *Arată-mi că înţelegi!*

Vreau să îl întreb cum, dar ştiu că aş înrăutăţi lucrurile. Ar trebui să ştiu cum. Ar trebui să *joc* cum.

— Aşa voi face! răspund într-un final şi îmi pun mâinile în şolduri.

— Asta este viaţa ta, spune el.

Încă are un ton dur, tăios, însă trăsăturile i s-au îndulcit.

— Odată ce trimiţi ceva în lume, nu-l poţi lua înapoi. Înţelegi ce vreau să zic?

— Da.

Wyatt mai ia o gură şi pune sticla de Evian pe blatul din bucătărie. Nu spune nimic şi se îndreaptă spre uşă, apoi se întoarce.

— S-ar putea să fi găsit un Ed, îmi spune. Îl aduc aici să facem nişte probe cu tine, spre sfârşitul săptămânii.

Deschid gura să spun ceva, dar nu îmi iese. Ultima dată, Ed nu era aşteptat pe platou decât spre finalul filmărilor. Nu are multe scene în primul film sau un rol foarte important în prima carte, altfel decât în amintiri. În mare parte, apare la început şi apoi tocmai la sfârşit.

Wyatt mă priveşte.

— Vom vedea cum merge treaba, însă, exceptând un soi de... repulsie – ochii lui se îndreaptă scurt spre iPad –, el e.

— Cine e? întreb.

Nu că ar conta. Întotdeauna încurc numele celebrităților și, oricum, cred că luau în considerare un alt necunoscut pentru rol.

Wyatt mă privește și jur că îi scânteiază ochii. E un lucru foarte ciudat.

— Jordan Wilder, spune, înainte să iasă pe ușă.

De îndată ce pleacă, simt că îmi ard ochii. Mi se face rău și de la stomac. Tocmai m-a acuzat că încerc să sabotez filmul? Cu o aventură *pe care nu o am*? Epuizarea din ultimele săptămâni, nesiguranțele mele cu privire la film, toate se revarsă. De data asta, nu mai ezit: iau telefonul și o sun pe Cassandra.

— Nu pot să cred că nu mi-ai spus!

Vocea Cassandrei se năpustește din receptor, parțial, urlet ascuțit, parțial, tunet de bariton, înainte să pot măcar să spun „bună".

Mă topesc pe un scaun de bar de lângă blatul din bucătărie. Ar fi trebuit să știu că a văzut deja pozele. Cred că are o alertă Google setată pe numele meu.

— Nu e adevărat! suspin.

— Ai văzut pozele?

— Da! răspund. Și nu așa s-a întâmplat.

Nu am crezut că va trebui să mă apăr în fața Cassandrei, așa cum am făcut-o cu Wyatt. Dintr-odată, am o dorință intensă de a închide și de a mă târî în pat.

— Pozele nu mint! insistă Cassandra.

Are un ton indignat și mi-o imaginez la telefonul fix (vorbește mult mai puțin la mobil acum, fiindcă, spre deosebire de mine, ascultă ce spune Jake), răsucindu-și firul în jurul încheieturii, așa cum face când este stresată sau foarte concentrată.

— Nici eu! răspund.

Am vocea ascuţită şi ştiu că simte asta.

— Ştiu! spune, iar tonul ei se îndulceşte. Dar cum poţi falsifica asta?

Îmi trec o mână peste frunte. Mă gândesc iar la ziua de ieri şi încerc să explic ce nu am putut pentru Wyatt.

— Rainer m-a luat de mână pentru o secundă, ca să mă dea la o parte, iar mai târziu îmi era frig, aşa că mi-a dat hanoracul lui. Pozele sunt scoase din context. Doar par reale.

O aud oftând şi îmi imaginez slăbind firul.

— Scuze! spune ea. Nu te-am acuzat de nimic.

— Nu?

Vocea ei se domoleşte.

— Simt că abia dacă mai ştiu ce se petrece în viața ta...

— Ştiu! o întrerup. Am fost foarte ocupată.

— Aşa se pare.

Râde, şi râd şi eu. Mai degrabă de uşurare decât din alt motiv.

— Îmi lipseşti! îmi mărturiseşte.

— Şi tu mie. Cum merg lucrurile?

Linişte, pentru moment.

— Cass?

— Da?

E tot foarte liniştită.

— Ce se mai întâmplă acasă?

— Doar lucruri banale, spune ea. Proteste. Şi alte proteste. Mă refer doar la ce se întâmplă la ora de discursuri a doamnei Huntington.

Râdem amândouă. Sună bine. Sună cunoscut.

— Ce face Jake? întreb.

Îmi muşc buza. Cassandra ştie ce întreb: dacă îi e dor de mine. Dacă se vede cu cineva. Dar nu îi place să vorbească despre asta. Adică despre mine şi Jake. Cassandra mormăie şi

mi-o imaginez încuviințând încet, cu părul blond ridicându-se și căzându-i pe umeri.

Când eram mai mici, toți trei am făcut un pact al „celor trei muschetari". Ne-am așezat brațele în triunghi – mână la umăr, mână la umăr, mână la umăr – și am spus „Toți pentru unul și unul pentru toți". Nimeni fără toți. În curtea din spate a lui Jake exista o căbănuță, iar Cassandra făcuse un ghid cu reguli. Am decorat ghidul cu sclipici și cu frunze și i-am spus Bob, deși nu-mi amintesc de ce.

Când Jake și cu mine ne-am sărutat, i-am spus Cassandrei, firește. Credeam că va fi încântată. Spunea mereu că el mă place. Dar nu a fost bucuroasă. Nici măcar puțin. A spus că nu ne înțelegeam propria deviză și că încălcam regulile. Tocmai se întâmplase. Sărutul. Fusese în noaptea în care sora mea fugise de acasă. Mereu făcea lucruri de genul plecărilor peste weekend, când mergea la Seattle, sau fura bani de la părinții noștri și dispărea pentru 48 de ore. De obicei, se ducea doar în vizită la unul dintre frații noștri, însă nu spunea nimănui unde merge sau cât timp va lipsi. Părinții mei intrau în panică. De fiecare dată când nu venea acasă la cină, erau convinși că murise. Nu am înțeles niciodată de ce. Făcuse același lucru cu un weekend înainte, așa că șansele să fie în viață erau mari. Dar ei nu vedeau niciodată lucrurile așa. Erau mereu terifiați. De parcă acum avea să fie diferit.

Fusese cu doar câteva săptămâni înainte să rămână însărcinată, sau, cel puțin, înainte să aflăm noi. Plecase într-una dintre deplasările ei, iar părinții erau înnebuniți de groază. Sunaseră la poliție și aproape că tociseră covorul din living de la cât îl bătuseră înainte și înapoi. Amândoi frații fuseseră sunați și nu era cu niciunul dintre ei. Nici la școală nu fusese văzută.

Jake era la mine şi învăţam la geometrie. Probabil era geometrie; întotdeauna aveam nevoie de ajutor la geometrie.

Eram în living, când sora mea a ajuns acasă. Era beată. Criţă. Praştie. Ai crede că părinţii mei s-au înfuriat. Sigur s-ar fi înfuriat, dacă era vorba despre mine. Dar n-a fost aşa. Au fost uşuraţi. Joanna lor se întorsese. Vedeta de fotbal american, prima fată după doi băieţi. Copilul de aur. Ştiu că par plină de resentimente şi nu e tocmai aşa. Doar că atunci mi-am dat seama cât de nedreaptă este viaţa. Nu m-am supărat sau aşa ceva. Nu cred că am simţit-o. Mai degrabă am *gândit-o*; a fost o revelaţie. La fel ca o dată la istorie sau un număr la un test la matematică. A fost un fapt. Indiferent ce făceam, indiferent câte roluri pe scenă primeam, sau cât de bună eram la învăţătură, sau cât de frumos mă purtam, niciodată nu aveau să îşi facă griji pentru mine aşa cum îşi făceau pentru ea.

După ce lucrurile s-au liniştit, Jake a mai rămas în zonă puţin, iar o Joanna înlăcrimată a urcat în camera ei, nepedepsită şi încărcată cu apă şi cafea. Am privit totul din living, iar, când s-a terminat, îmi amintesc că Jake mi-a luat mâna într-a lui şi creionul dintre degete. Pe arătător aveam nişte urme adânci şi roşii.

— Eşti bine? m-a întrebat.

Nu-mi amintesc ce am spus sau ce a spus el apoi, dar ştiu că şi-a pus mâna pe obrazul meu şi apoi şi-a apăsat buzele pe ale mele, iar eu l-am lăsat. A fost bine. Fiindcă ştiam că Jake era de partea mea. Indiferent ce parte era aceea, era prezent. Şi cred că asta a fost problema Cassandrei. După aceea, a existat o parte.

Nu a vorbit cu noi timp de o lună şi nu ne-am mai numit niciodată cei trei muschetari. Nici măcar în glumă.

Asta se întâmplase cu aproape doi ani în urmă.

— E bine, îmi răspunde ea. Ocupat. Amândoi suntem.

Cassandra tace o clipă, iar eu mă întreb dacă nu cumva nu l-a prea mai văzut de când am plecat eu. Un val de vinovăție mă lovește: dacă eu eram lipiciul?

— Ai vorbit cu el? întreabă ea.

— Doar câteva mailuri, îi răspund. Dar știi cum sunt Jake și telefoanele.

Cassandra râde.

— Da, știu. Când vii acasă?

Mă răsucesc pe scaun. Soarele și oceanul mă întâmpină.

— O întrebare mai bună este când vii să mă vizitezi. Știi că sunt în Hawaii și că vedeta ta preferată e aici?

Râde. Râsetul Cassandrei îmi amintește de luminile de Crăciun: e strălucitor și blând, și puțin magic.

— Cu siguranță Rainer e mai interesat de tine decât ar fi de mine, spune ea.

— Vorbeam despre mine.

Sunt aproape sigură că o aud zâmbind.

— Deci, acum îți spui vedetă, ha?

— Doar pentru tine, răspund, iar când fac asta, îmi dau seama cât de dor îmi e de ea, de parcă sentimentul ar fi o piatră aruncată cu putere într-un iaz.

Doare, dar valurile continuă să se răspândească. Mi-aș dori să fie aici. Trăgându-se de buclele lungi și blonde și purtând o ținută nebunească, foarte colorată, și făcându-ne să dansăm în living pe muzica Madonnei.

— Hai să mă vezi! insist. Hai cu Jake! Weekendul viitor. Ce zici de propunerea mea?

— Nu știu! spune ea. Avem școală. Iar eu mi-am cheltuit toți banii făcuți ca bonă pe DVD-urile acelea despre lumea din ocean.

— Plătesc eu! mă ofer.

— Oh!

— Nu e mare lucru! spun dintr-odată, iar cuvintele se ciocnesc unele de altele. Ar însemna mult pentru mine! Ai putea vedea platourile și am putea petrece niște clipe frumoase împreună. Noi trei.

Tonul Cassandrei se îndulcește.

— Da, mult succes să-l convingi pe Jake să se urce în avion!

— Te rog! spun, fiindcă, dintr-odată, am nevoie de ea aici. De amândoi. De parcă, dacă m-ar vizita, dacă ar vedea asta, poate m-aș simți mai mult ca eu însămi. Poate că atunci totul ar deveni real.

— Bine! acceptă ea. Discut cu el despre asta! Și, între timp, încearcă să-ți ții aventurile departe de presa internațională!

Râd.

— E o nebunie, nu?

— Așa este! confirmă ea. Complet. Dar îmi place!

— Doar tu ai putea spune asta!

O aud oftând și plescăind din buze.

— Te dai tu pe brazdă! spune ea. Întotdeauna o faci.

Închidem, iar eu rămân cu ochii ațintiți la ferestrele mele imense. Singurul lucru din apartament care-mi amintește puțin de casă. Dormitorul meu are o fereastră asemănătoare, care dă spre curtea din spate. Îmi plăcea să îmi trag scaunul de birou până lângă ea, în weekenduri, și să mă așez, cu o cană imensă de ciocolată caldă și un scenariu bun. Acum însă sora mea locuiește în camera aceea, iar lângă geam stă înghesuit un țarc pentru copii. Joanna a vrut să fie terapeut și maseuză, și, cu ceva timp în urmă, a început cursurile. Am crezut cu toții că ar fi o idee bună, fiindcă își putea stabili singură programul și putea fi plătită decent, dar n-a mers. A sfârșit prin a renunța la

curs, spunând că îi era dor de Annabelle, și s-a angajat la depozitul local Whole Foods. Acum, lucrează mai multe ore decât a lucrat vreodată în școală.

Asta-i treaba cu familia noastră: nimeni nu a ajuns acolo unde și-a dorit.

Mama nu a ajuns actriță. Tata, arhitect. Ambii mei frați n-au ajuns nicăieri și jumătate din timp cred că sora mea nu știe nici măcar unde se află.

Nu avem o poveste tragică. Nu ni s-a întâmplat nimic grav. Ceea ce, bănuiesc, e și ideea. Se spune mereu că primești ceea ce meriți, atât măreție, cât și tragedie, însă familia mea pare să fie blocată pe undeva pe la mijloc.

Mă gândesc la Cassandra și la Jake. Jake va fi minunat, și nu fiindcă așa e soarta lui, ci pentru că știe ce vrea și nu se teme să muncească din greu. A fost voluntar la adăpostul de animale și a început să cultive o grădină când avea cinci ani. A vrut să ajute în toate felurile posibile, de când mi-l amintesc, și, uneori, asta mă înnebunește (cum ar fi când își petrece serile de sâmbătă smulgând buruienile), dar înseamnă și că e dedicat. Și Cassandra? E pasionată de toate, dar mai ales de oamenii la care ține. Nu a ratat niciun protest de sâmbătă al lui Jake și nu a existat nicio temă la biologie cu care să nu mă ajute. Sunt amândoi extraordinari fiindcă le pasă. De lume și de oamenii din jurul lor. De mine.

Trebuie să vină. Dacă o vor face, experiența asta va fi exact așa cum trebuie să fie. Știu asta.

CAPITOLUL 8

– Nu pot să cred! Eşti sigură că ai auzit bine?

Rainer se plimbă prin apartamentul lui, cu mâinile pe lângă corp, încordate.

Îmi vâr genunchii sub bărbie, pe canapea.

— Aşa a spus! Jordan Wilder.

— De ce naiba l-ar angaja pe Jordan? Am crezut că vor un necunoscut.

Rainer se opreşte şi mă priveşte.

Ridic din umeri.

— N-am idee! Ar trebui să îţi întrebi tatăl.

Mă gândesc la cuvintele lui Wyatt de mai devreme: „E fiul producătorului".

Ochii lui Rainer se aprind.

— Crezi că ştia?

— Este producătorul, nu?

Îmi vâr unghia degetului mare în gură şi muşc din capătul ei. E un tic nervos. Lillianna mă ceartă mereu pentru asta. Am încercat să îi explic că, dacă August se află pe o insulă pustie, cu un trib care ar putea dori să o ucidă, cu siguranţă îşi roade unghiile, dar nu am convins-o.

— Nu mi-ar face asta! Știe despre Jordan.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

Rainer se descoperă în fața ochilor mei. M-a invitat la cină, la el, și tocmai ce-i povesteam despre ce am făcut de dimineață, despre Wyatt, când mi-a scăpat numele lui Jordan.

Nu l-am mai văzut niciodată pe Rainer așa. De obicei, e atât de calm, de liniștit, și se ține atât de bine. Simpla pomenire a numelui lui Jordan l-a făcut să se dezlănțuie.

Știu că există zvonuri despre Jordan și Britney, însă Rainer mi-a spus cu gura lui că nu mai e cu ea. Și, oricum, Rainer nu e genul de tip care să se arunce într-o morișcă de zvonuri. Doar dacă nu cumva sunt mai mult decât zvonuri...

Mă privește de parcă ar fi uitat că sunt aici.

— Nimic! spune într-un târziu. Am jucat într-un serial împreună. Nu contează.

— Din felul în care te plimbi de colo-colo, aș spune că *pare* important.

— Aș prefera să nu stric filmul ăsta cu tâmpenii, atât!

— *Ce* tâmpenii?

Ochii îi scânteiază și apoi se sting, de parcă le-ar fi ars o siguranță. Rainer se aruncă pe canapea, lângă mine.

— Îmi pare rău! spune el. Doar că-l detest din toată inima pe tipul ăla.

Ridică fruntea. Schițează un zâmbet. Îmi dau seama că e prima dată când îl văd pe Rainer furios. E ciudat. Mi se pare că devine uman sau cam așa ceva. Că nu mai e atât de... perfect. Dar nu e respingător, dimpotrivă, e o chestie foarte atrăgătoare. Îmi place că mi-a permis să văd o parte din el pe care alți oameni nu o pot vedea. Că se luptă cu propriii demoni. Și, se pare, Jordan Wilder este unul dintre ei.

— Hei! îi spun în timp ce mă întind spre umărul lui și îl ating cu mâna. Dacă e atât de important pentru tine, de ce nu luăm atitudine?

Mă privește cu ochii mijiți.

— Ce vrei să spui?

Îmi mușc buza de jos. Nu pot să cred că voi spune așa ceva, dar mă gândesc că Rainer mi-a zis ieri că suntem amândoi implicați în povestea asta. Stând pe canapea, mă gândesc și *știu* că aș face orice pentru el.

— O să stric testul cu el!

Rainer deschide gura să spună și el ceva, apoi o închide. Mă privește, iar între noi se așterne tăcerea. Clipa asta îmi pare atât de lungă, încât sunt gata să strig. Apoi, Rainer clatină din cap și zâmbește.

— Nu îți pot cere să faci așa ceva.

— Dar nu mi-ai cerut nimic.

Scoate un sunet între râs și pufnet.

— Nu vei face una ca asta! zice el pe un ton hotărât. Nu te pot lăsa! Nu când știu cum te simți în privința relației cu Wyatt.

Mă gândesc la discuția noastră de dimineață. Rainer îmi pune o mână pe umăr și îmi mângâie brațul. Sunt convinsă că poate simți că am pielea de găină. Ne-am atins atât de mult pe platou și atât de puțin în afara lui, îmi dau seama. Am așteptat sărutul dintre August și Noah de când am ajuns aici; știu că se pregătește. Cred că ei vor ajunge acolo, chiar dacă noi, nu.

— Va trebui să mă bazez pe faptul că ticălosul de Jordan se va da în stambă.

— OK! încuviințez, apoi schimb subiectul: Cred că prietenii mei vor veni să mă viziteze weekendul viitor.

— Jake și Cassandra?

Rainer mă privește, iar eu simt o apăsare în piept. Nici măcar nu-mi amintesc să-i fi pomenit prea des.

— Grozav!

— Vei fi aici? îl întreb în timp ce apuc marginea pernei.

— Da, spune Rainer.

Vocea lui e blândă.

— Şi mi-ar plăcea să îi cunosc.

Ridic privirea spre el. Zâmbeşte.

— Nu ţi-am cerut asta! îl lămuresc.

Îşi lasă capul într-o parte.

— Dar îţi doreşti asta...

Sunt foarte supărată pe mine. Pe felul în care simt că îmi fierbe sângele.

— Sunt minunaţi! îi laud, fiindcă nu ştiu ce altceva aş putea spune. Cassandra şi cu mine suntem prietene de când ne ştim, iar Jake...

Rainer simte pauza.

— Nu m-ai lămurit cu privire la el. E un fost iubit?

— Nu! mă grăbesc cu răspunsul. Doar că e ciudat să fiu departe de ei. Ştiau totul despre mine, până acum.

— E dificil! e de acord el. Nu e deloc uşor să păstrezi relaţiile în lumea asta.

— Cam aşa ceva. Iar Cassandra... a văzut pozele acelea tâmpite.

I-am spus deja lui Rainer despre discuţia cu Wyatt, însă, înainte să îi pot citi reacţia, am adus vorba despre Jordan. Acum aş vrea să ştiu ce simte în legătură cu pozele acelea, cum vede faptul că lumea crede că am putea fi împreună.

Rainer râde.

— Orice apariţie în presă e bună, nu?

— Nu e tocmai pe dos?

Ridică din umeri.

— Am uitat. A fost supărată sau ce?

Las privirea în jos. Simt că mi se înroşesc obrajii.

— A crezut că i-am ascuns lucruri.

Ridic ochii şi îl văd pe Rainer că mă priveşte. Zâmbetul i s-a mai şters puţin şi pare concentrat.

— Aşa este?

— Ştii că pozele au fost scoase din context! îi spun. Adică, Wyatt a cam exagerat. Erai doar amabil când mi-ai împrumutat hanoracul, iar ţinutul de mână a fost...

Îşi desprinde mâna de pe spătarul canapelei şi o aşază peste a mea, care mi se odihneşte în poală.

— Îmi placi! îmi spune.

Mă uit la mâna lui, apoi iar la el. Toate firele de păr de pe trup mi se ridică, deodată. Când cuvintele reuşesc să iasă, mi se pare că sunt slabe, ca nişte artificii care abia se aprind, înainte să moară.

— Ce vrei să spui?

— Eşti drăguţă şi inteligentă. Talentată. Îmi place că ai personalitate şi că eşti inocentă. Cât de nou e totul pentru tine. Eşti atât de... adevărată!

Tonul lui e calm şi are o blândeţe sinceră, care mă face să mă gândesc că renunţă la mine, că şi-a dat seama că am făcut o pasiune pentru el, total nepotrivită, şi că încearcă să depăşească momentul. Că se chinuie să îmi spună, fără să mă provoace, că ar trebui să rămânem prieteni. Wyatt avea dreptate. Toată lumea, cu excepţia mea, ştie că este o idee proastă să fim împreună.

— Mulţumesc! răspund, fiindcă nu găsesc altceva mai bun de spus.

Râde încet.

— Cu plăcere, cred...

Îşi ia mâna. Imediat, îmi pare rău.

— Hai să rămânem înăuntru, propune el. Cred că am sushi în frigider. Ţi-e foame?

Încuviințez.

— Sunt lihnită!

Vocea mea e răgușită, iar gura, uscată. Stomacul însă îmi chiorăie la gândul mâncării. Încerc să îmi înghit stânjeneala. În fond, sunt actriță.

Rainer se duce în bucătărie și își face de lucru cu niște vase. Mă răsucesc pe canapea ca să-l urmăresc cu privirea.

— Așa-i că ai și niște pizza pe acolo? întreb.

Rainer râde.

— Mâine trebuie să port costum de baie.

Acum e în fața blatului din bucătărie și își ridică tricoul bleumarin, dezvelindu-și abdomenul perfect. Își mângâie burta, ca pentru a-mi arăta că a băut prea multă bere, doar că nu văd decât mușchi. Clipesc și întorc privirea.

— E o provocare să fii tu! spun, încercând o voce jucăușă.

Zâmbește.

— Măcar te am pe tine!

Îmi încrucișez picioarele sub mine, pe canapea, și mă afund mai adânc. Mă doare capul de la prea multe gânduri. Rainer. Jake. Treaba asta cu Jordan. Dar încă îmi fac griji pentru mâine. Vizita lui Wyatt nu îmi dă pace, ca un nor de fum. Trebuie să fiu mai bună. E absolut necesar.

Rainer se întoarce cu câteva rulouri, niște edamame* și niște tăiței verzi, slinoși, despre care-mi spune că ar fi salată de alge. Grețos! Din fericire, există un lucru cu multe grăsimi în ofertă.

— Hei! spun, vârându-mi un rulou în gură. Crezi că putem exersa niște replici?

— Acum?

Mestec mai departe.

---

* Boabe tinere de soia, gătite direct în păstaie (n. red.).

— Aha.

Ridică din umeri.

— Da, dacă asta vrei. Nu eşti obosită?

— Ba da, dar Wyatt...

Rainer ridică un rulou cu ton, servindu-se de beţişoare.

— Ce ţi-am spus eu despre faptul că-i permiţi să te afecteze, PG? Nu trebuie să faci asta!

— Ştiu! Dar cred că are dreptate. Ceva nu funcţionează pentru mine, la filmări. Şi nu ştiu ce este.

Rainer clatină din cap, încă mestecând.

— Trebuie să te relaxezi puţin! spune el, înghiţind. E primul tău film. Trebuie să te obişnuieşti cu multe lucruri.

Se ridică şi se îndreaptă spre ferestre. Se opreşte şi dă perdelele la o parte, până la capăt. Am fost pe *lanai** numai dimineaţa, nu şi noaptea. Acum, afară e beznă. Am ratat apusul în seara asta, iar apusurile sunt superbe aici: un milion de nuanţe de roz, roşu şi portocaliu, care aprind cerul. Mult mai strălucitoare decât răsăriturile. De parcă de dimineaţă şi până la sfârşitul zilei, cerul ar căpăta textură şi adâncime. Toate culorile sunt mai puternice seara.

— Uite, acum e mai bine.

Se aşază pe canapea, lângă mine, şi ia din nou beţişoarele.

— Deci, ce vrei să repetăm?

— Orice! Totul!

Rainer pune jos porţia de sushi.

— Ştii care-i problema ta?

— Vârfurile despicate?

Clatină din cap.

— Nu crezi că eşti în stare.

Tac pentru un minut.

---

* Terasă acoperită, specifică locuinţelor din Hawaii (n. red.).

— Aștepți ca Wyatt să te mângâie pe cap, așa, magic, însă nu se va întâmpla asta dacă *tu* nu începi să crezi că poți.

— Practic, recunoști că nu mă descurc.

Își dă ochii peste cap.

— Mai degrabă că ești doar foarte enervantă. Ascultă, cred că ești grozavă. Cred că te descurci foarte bine. Dar vreau să-ți și *placă*.

Se uită la mine puțin prea lung. Îmi simt inima în gât.

— Vreau să fii fericită aici.

Mâncăm și repetăm. Între două înghițituri de sashimi, Rainer își spune replicile lui și îmi zâmbește, liniștitor, când îi răspund.

— Vezi? spune când terminăm o scenă. N-ai probleme!

Vreau să îi spun că am o problemă. Una mare, chiar. Că încă mi-e groază că îi voi dezamăgi pe toți.

Miza e atât de mare! Mi-a spus-o Wyatt. Fiecare tabloid și fiecare site pentru fanii *Locked* îmi amintesc asta. Rainer nu pare să remarce. Felul în care abordează filmul, în care-l abordează pe Noah, e de parcă ar fi o a doua personalitate a sa. De parcă a mai făcut asta de un milion de ori. Și cred că chiar așa stau lucrurile.

Repetăm textele, iar și iar. Până la două dimineața, până aproape de ora la care trebuie să merg la Lillianna, ca să redevin August.

Rainer mă conduce la ușă. Suntem amândoi cu ochii în gură, pe jumătate adormiți. Și apoi, face un lucru nemaifăcut: mă trage spre el și mă îmbrățișează. Nu în grabă, ci îndelung, o îmbrățișare care mă face să-mi înnod brațele în jurul gâtului său și să mă ridic pe vârfuri. Îi inspir mirosul: este cald, dulce și aromat. Îmi îngrop fața în scobitura gâtului. Apoi, chiar când cred că n-o va mai face niciodată, îmi dă drumul, iar eu mă rostogolesc spre dimineață și spre ușa apartamentului meu.

CAPITOLUL 9

Este joi dimineață. Sunt pe scaunul Lilliannei, lăsând-o să-mi îmblânzească părul cu o perie și să mă bată la cap. Dar nu mă deranjează. Cred că mi-a amorțit scalpul deja de la toate orele petrecute aici, și, pe de altă parte, vorbim despre Rainer.

Săptămâna asta am filmat non-stop, dar, pe platou, lucrurile stau diferit între noi. OK, poate că vrea doar să fim prieteni. Totuși, simt că am luat-o razna. A fost numai flirt săptămâna asta. În timpul filmărilor, s-a folosit de orice scuză ca să mă atingă. Văd că asta îl irită pe Wyatt și, da, toată lumea ne privește, dar nu e ca și cum nu ar fi făcut-o și înainte. Pentru prima dată, vreau doar să mă relaxez și să mă bucur de ce se întâmplă. Nu știu precis ce se petrece între noi și, poate, deocamdată, e bine și așa.

Mă gândesc la ziua de ieri, când am filmat o scenă la cascadă. Purtam niște haine minuscule și era foarte frig. Soarele refuza să iasă la iveală. În a doua oră, îmi clănțăneau dinții și, între duble, Rainer m-a înconjurat cu brațele și m-a ținut lipită de pieptul lui, ca să mă încălzească.

— E foarte dulce! îi spun Lilliannei.

Mă privește.

— Ceva se petrece între voi doi.

Râd. Dar nu neg. Sunt pe cale să îi povestesc despre ce s-a întâmplat ieri, când se aude o bătaie la ușă. E Jessica.

— Paige, avem nevoie de tine!

Ridic privirea spre Lillianna.

— Abia am ajuns! îi spun și mă uit la ceas. Începem să filmăm abia peste o oră și jumătate.

Jessica zâmbește.

— Jordan Wilder a venit mai devreme pe platou. Ai o probă cu el mai târziu, așa că totul s-a dat peste cap. Suntem deja în urmă cu programul.

Mă gândesc la discuția cu Rainer de weekendul trecut. Despre felul în care m-am oferit să dau cu Wilder de pământ. A refuzat, însă, pe măsură ce trece timpul, știu că o să fac asta pentru el. Lucrurile merg atât de bine pe platouri acum, încât nu ne putem permite să riscăm asta. *Eu* nu-mi permit riscul ăsta.

Îi fac un semn Jessicăi.

— Imediat sunt gata.

Jessica își mușcă buza și o văd coborând privirea.

— Acum, spune ea aproape în șoaptă și se uită la mine. Îmi pare rău, dar Wyatt spune că trebuie să mergem acum.

Mă ridic, iar Lillianna ridică din umeri.

— Succes, drăguță! îmi urează ea. Să fii pe poziții cu băiatul ăla!

Se oprește, privindu-mă cu atenție.

— Cu amândoi!

Jordan Wilder e mai scund decât credeam, mult mai scund. Mai scund decât Rainer cu mult. Stă la marginea apei, iar soarele care răsare creează un soi de aură în jurul siluetei sale.

Nu se întoarce imediat, dar ştiu că e el. Îmi dau seama după cicatricea de pe gâtul lui, care începe chiar sub ureche şi îi traversează maxilarul. Cea dobândită, potrivit *Hollywood Insider*, într-o bătaie, anul trecut. A fost arestat pentru tulburarea liniştii publice. Între asta şi procesul pe rol contra părinţilor lui, e o prezenţă constantă în tabloide.

Fie, recunosc: când am văzut reacţia lui Rainer la faptul că a fost ales Jordan, am făcut cercetări.

Ce am aflat? Că Rainer nu e singurul pe care l-a supărat Jordan. Nici pe departe. E la Hollywood de ceva vreme şi există zvonuri privind relaţia sa cu nenumărate actriţe. Apoi, mai e şi drama de familie. A devenit independent de părinţi din cauza banilor. A făcut închisoare. Lista continuă.

E de ajuns să îl privesc, chiar şi de la distanţă, cum stă acolo, şi îmi dau seama că aduce necazuri. *Simt* asta.

Mă îndrept spre locul în care Wyatt verifică ceva împreună cu Rainer. Nu sunt sigură dacă sunt uşurată sau terifiată de faptul că e şi el prezent.

— Bună! îi salut pe cei doi. Nu ştiam că Jordan vine azi.

Vocea îmi tremură groaznic. Încă nu sunt sigură de relaţia mea cu Wyatt.

Acesta nu îşi ia ochii de la scenariul din mâinile lui.

— Faci testul cu el mai târziu! spune. Acum filmăm!

Camden se apropie de noi, iar eu îl prind pe Rainer de umăr. El mă cuprinde imediat de talie, iar eu trebuie să înghit ca să pot fi coerentă.

— O să se uite? întreb, uşor panicată.

Rainer mă mângâie pe spate.

— E în regulă, spune el, însă expresia lui pare să îi contrazică vorbele.

Încă mă țin de umărul lui Rainer și îmi apropii buzele de urechea lui.

— Ai vorbit cu tatăl tău?

Rainer mă privește.

— Acum îți faci griji?

Ridic din umeri.

— Nu. Pare doar...

— Periculos?

— Interesant, îl corectez.

— Diplomată mai ești!

Rainer îmi face cu ochiul și își coboară mâna pe talia mea, ceea ce mă face să inspir brusc. Wyatt îi întoarce spatele lui Camden. Se uită obosit la noi, așa cum l-am văzut privindu-ne de multe ori săptămâna asta. Expresia lui spune „N-am timp de asta acum".

— Și eu, care credeam că sunt încă tânăr! comentează el.

Rainer nu își retrage mâna, iar eu mă uit la Jordan. Acesta privește țărmul, cu tricoul cenușiu fluturând în bătaia brizei de dimineață.

— Wilder, vino-ncoace! îl strigă Wyatt.

Nu l-am mai auzit folosind numele de familie al cuiva, iar familiaritatea apelativului mă uimește. Jordan se întoarce lent.

Îmi prinde privirea de îndată. Ați trăit vreodată un moment care a devenit palpabil? De parcă ar fi fost atât de puternic, încât ați fi putut jura că timpul s-a oprit? Ceva îmi face trupul să se simtă tensionat, de parcă pielea mi-a intrat brusc la apă.

Ochii lui Jordan îi străpung pe ai mei. Sunt negri ca noaptea, la fel ca părul lui. E imposibil să-ți dai seama unde i se termină pupilele.

Priveşte în altă parte, apoi, undeva, în zare. Văd că observă mâna lui Rainer pe talia mea şi felul în care-i ating eu umărul. Mă desprind repede.

Se îndreaptă spre noi. Nu e bărbierit, însă îi văd cicatricea coborând de pe maxilar spre ceafă, ca un drumeţ pe un traseu de munte.

— PG?

Rainer se holbează la mine, iar eu simt că nu e prima dată când mi s-a adresat. Îi arunc un zâmbet distras, când Jordan ajunge lângă noi.

— Jordan, Paige. Paige, Jordan.

Wyatt priveşte în spate, la Jessica. Femeia îi face semn să se apropie de îndată.

— Faceţi şi voi cunoştinţă! spune, înainte să se îndrepte iute spre cort.

Mă arunc.

— Salut! Eu sunt Paige.

Întind o mână, însă Jordan nu face la fel. Îşi înclină capul spre mine şi se concentrează la Rainer.

— Salut! spune el. A trecut ceva vreme.

Are un ton scăzut, însă tăios. Se încolăceşte în jurul cuvintelor sale ca fumul.

Rainer pufneşte.

— Sunt atât de încântat că ai decis să-ți arăți fața pe aici!

Vorbeşte amar, muşcător.

Jordan îşi încrucişează braţele. Marginea unui tatuaj i se iveşte de sub tricoul care se ridică puțin.

— Văd că nu s-a schimbat nimic.

— Dar la tine?

Fac un pas înapoi. Orice s-ar întâmpla aici, nu vreau să fiu prinsă la mijloc. Jordan îşi lasă braţele să cadă pe lângă corp şi

asta sună de parcă o rafală de vânt a trecut pe lângă noi. Sau poate e doar zgomotul pe care îl face respirația mea.

— Așa-i că ți-ar plăcea să știi? întreabă el.

Rainer clatină din cap.

— Nu, chiar deloc! răspunde el și-și trece o mână peste frunte. Ce-a fost în capul tău de-ai apărut aici?

— Exact ce se întâmplă acum.

Rainer se apropie de el, suficient ca Jordan să fie nevoit să se dea înapoi, însă nu o face.

— Singur îți faci rău și ești conștient de asta. E doar o chestiune de timp până se va prinde și ea.

Jordan mijește ochii și văd cum reticența îi dispare; se încruntă, iar pe chip îi apar mici riduri.

— Ți-ar plăcea asta, nu?

— Mi-ar plăcea să nu fii tu aici.

Jordan rânjește, iar colțurile gurii i se ridică, de parcă ar trage cineva niște sfori de marionetă.

— Atunci, tocmai mi-ai dat un motiv în plus să rămân.

Mă analizează din cap până-n picioare. Lent, pe îndelete, și îmi dau seama, din felul în care zăbovește cu privirea asupra umerilor mei și apoi a întregului trup, că e pentru efect.

Rainer reacționează de parcă ar face tot ce îi stă în puteri ca să nu străbată jumătatea de metru care îi desparte și să îi tragă un pumn în față. Nu că l-aș condamna.

Mă dau la o parte chiar când Wyatt urlă:

— Pierdem lumina! Ați putea să păstrați socializarea pentru prânz? Wilder, stai prin zonă!

Jordan ridică privirea.

— Cu plăcere!

Se mai uită o dată la Rainer, apoi zâmbește, aproape înspăimântător de dulce, și se îndreaptă alene spre cort, unde se așază, picior peste picior, pe scaunul unui producător.

Rainer nu mă priveşte când începem, iar eu simt că mi se contractă stomacul.

Ştiu că Ed apare la începutul şi la sfârşitul primei cărţi, iar August e sfâşiată între el şi Noah. Îl iubeşte pe Ed, au un trecut împreună, însă e atrasă de Noah. A avut o pasiune secretă pentru el, mereu, şi, fără Ed pe insulă, sentimentele sale înfloresc. Dar va trebui să facă o alegere. Nu ştiu care va fi aceea. Spre deosebire de ceea ce crede majoritatea lumii sau de ce se spune pe Tumblr şi pe Twitter, nici Rainer, nici eu nu am citit ultimul volum. Este sub cheie la editură. Am o bănuială că Wyatt ştie. Cred că autoarea i-a spus cum se termină totul.

Ideea e că Jordan ar putea să facă parte din vieţile noastre în următorii doi ani sau chiar mai mult. Am putea forma un trio pentru totdeauna. De aceea, e foarte important ca el să nu primească rolul.

Nu l-am văzut niciodată pe Rainer atât de indispus.

Vibrează lângă mine. Face asta, uneori, chiar înainte de o scenă, de parcă s-ar scutura. Acum însă e mai intens, de parcă nu ar încerca să se scuture doar de el, ci şi de altcineva.

De Jordan.

Stă, pur şi simplu, acolo. Calm, rece, detaşat – o bombă cu ceas. Nici măcar nu-ţi dai seama până ce nu e prea târziu, până nu atingi un fir deloc suspect, şi sari în aer. Rainer greşeşte o replică şi se tot foieşte, iar cineva trebuie să îi repare machiajul de vreo şase ori, între duble.

La ora prânzului, nu ne-am apropiat deloc de ce avem nevoie. Iar Jordan e încă acolo. Cu braţele încrucişate la piept, cu ochii negri fixaţi asupra lui Rainer. Ca un vânător care priveşte prin cătarea puştii, ţintind prada.

Când Wyatt anunţă pauza de prânz, Rainer porneşte spre dubiţe, ca să se îndrepte spre complex. Îmi trece o mână prin păr, însă nu mă întreabă dacă vreau să vin şi eu. Îl las să plece.

Inspir și mă îndrept spre scaunul lui Jordan. Vreau să spun ceva, poate chiar să-i cer să plece. Dar, de îndată ce deschid gura, se întoarce spre Wyatt și începe să vorbească. De parcă nici nu m-ar vedea, stând acolo, în fața lui. M-a etichetat ca făcând parte din echipa lui Rainer, așa că acum nu vrea să aibă de-a face cu mine. Prea bine. E un joc de doi.

Iau și eu o dubiță spre complex, iar, când ajung, îmi dau seama că sunt leșinată de foame. Toată lumea, și actorii, și echipa tehnică, ia de obicei prânzul împreună, într-un cort ridicat afară. Când ajung, cei din echipă mănâncă deja. O văd pe Jessica și mă apropii de ea. Pe mese sunt așezate sandviciuri împachetate, iar eu înhaț unul cu brânză elvețiană și curcan, din mers.

Jessica poartă o șapcă de baseball și are părul prins sus, într-o coadă, care se balansează ca un pendul când se întoarce spre mine.

— L-ai văzut pe Rainer? o întreb.

Clatină din cap.

— Ai nevoie de ceva?

— Nu!

Mă așez lângă ea, desfac sandviciul și mușc. Are gust de nisip cu arome. Ar trebui să fi știut, fiindcă mănânc mereu același lucru între scenele filmate pe plajă. Aș da orice pentru un burger de la Piața de Pește.

— L-ai cunoscut pe Jordan?

Jessica împunge cu furculița o frunză de salată, cu ochii ațintiți asupra farfuriei. Vorbește nonșalant, însă îmi dau seama, din felul în care i se ridică sprâncenele, că încearcă să mă citească.

— Da, răspund. Rainer nu pare încântat că e aici. Presupun că au ceva de împărțit.

Jessica se holbează la mine.

— Ceva de împărțit? Glumești?

— Britney...

Vocea mi se stinge. De fapt, nu știu care detalii sunt adevărate și care nu. Rainer nu mi-a spus, iar eu refuz să le aflu singură.

Jessica își coboară vocea.

— Britney Drake l-a înșelat pe Rainer cu Jordan.

Își drege glasul.

— Încă mai sunt împreună.

— Rainer mi-a spus că s-a despărțit de Britney.

— Da. Fiindcă ea e cu Jordan. Rainer încearcă să dea bine în fața ta.

Se strâmbă de parcă ar fi mușcat dintr-o lămâie acră și își trece o mână peste frunte.

— Scuze, nu trebuia să spun asta!

— E în regulă.

Mai iau o gură din sandvici și mestec încet. Deci Wyatt nu e singurul care ne urmărește. Și ce-i cu asta?

— Ăștia doi sunt inamici naturali, spune Jessica. Trebuie să li se dea locuri în zone opuse la Teen Choice Awards.

Înfige furculița într-o roșie cherry.

— Înțeleg de ce e aici, fiindcă e un actor mare, însă nu sunt sigură că va funcționa.

— Sper să nu primească rolul! spun, încercând să zâmbesc.

Jessica încuviințează.

— Perfect posibil! comentează ea. Jordan jucându-l pe băiatul cel bun? Nu pare plauzibil.

Vreau să o întreb mai multe despre ce știe. Chiar o fi făcut închisoare? Dar am senzația că Google va trebui să mă informeze iar, fiindcă îl văd pe Wyatt la intrarea în cort, roșu la față și cu scenariul în mână.

— PG! zbiară el. *Acum!*

Jessica îşi ia tava, iar eu o urmez în direcţia lui Wyatt.
— Succes! îmi şopteşte ea.
Nu pot decât să fiu de acord că voi avea nevoie.

CAPITOLUL 10

Jordan abia dacă mă privește. Citim replici împreună în studio și încerc, iar, să îl salut când ajung acolo, însă nu se întoarce spre mine. Wyatt apare din spate, urmat de Jessica. Producătorii noștri, David Weiss și Joe Dodge, sunt și ei prezenți. Vin de obicei pe platouri, spre deosebire de producătorul nostru executiv (tatăl lui Rainer). Greg Devon a apărut doar o dată, la început. Se pare că e ceva normal ca producătorii să dispară în misiune în timpul unui film atât de important. De obicei, există trei sau mai mulți producători, pentru distribuirea sarcinilor, și nu toți sunt prezenți pe platouri deodată. Unii nu vin deloc. David și Joe sunt singurii care apar regulat în Hawaii. Restul rămân în LA, să se ocupe de partea de afaceri. Cel puțin, așa mi-a spus Wyatt în partea de orientare, care a durat douăzeci de minute, când am ajuns.

— Puteți să reluați de la începutul paginii? spune el.

Ne întinde un scenariu de patru pagini. Este o scenă din amintiri: Ed și August sunt în vacanță, înainte de accident, iar el îi dăruiește o scrisoare de dragoste de ziua ei. E o scenă minunată. Una dintre preferatele mele, fiindcă arată clar ce relație

au Ed și August. Și cât de mult o iubește el. E o scenă romantică și mi se pare dificil să-l văd pe Jordan jucând-o. Cum va fi capabil să fie tandru? Tipul s-a născut posomorât.

Jordan citește replicile. Încă nu îmi vorbește, însă remarc că s-a apropiat. Acum ne mai despart nici doi metri, nu un teren de fotbal. Are mânecile întinse, nu i se mai vede tatuajul, și observ că s-a bărbierit la prânz. Pielea de pe fața lui e netedă acum, mai deschisă decât mă așteptam, de parcă ar fi trecut cu radiera peste partea de jos.

Mă privește și rânjește. Eu mă uit în altă parte. Ceva din ochii lui mă face să mă simt vulnerabilă.

— Ești gata? întreabă el atât de încet, încât cred că l-am auzit greșit sau s-ar putea doar să fiu surprinsă că îl aud vorbind.

Vocea lui e mai profundă decât când i-a vorbit lui Rainer. Mai blândă.

— Da.

Nici măcar nu m-am uitat pe foi. Sunt prea stresată.

— Când sunteți pregătiți, începeți! strigă Wyatt de pe scaun.

Wyatt s-a schimbat, în cursul după-amiezii. Are o cămașă nouă, dar nu la asta mă refer. Tonul lui e diferit când vorbește cu Jordan. Nu e la fel de aspru. Sau poate e fiindcă nu filmăm. E ciudat să nu fim înconjurați de camere și să fie atât de puțini oameni prin preajmă. E diferit de când filmez cu Rainer. Îmi amintește de toate acele preselecții din LA, și, dintr-odată, mă cuprinde spaima, genul acela care paralizează.

Apoi, Jordan începe, și în clipa în care o face, simt că lumea s-a oprit și s-a resetat. Nu mai există teamă. Nici neliniște. Totul este calm, seren și liniștit, de parcă am fi doi călători care rătăcesc printr-o pădure întunecată și tăcută. Singurii pe mulți kilometri

Voi fi întotdeauna aici să ți-o spun

Mă transform în August și, dintr-odată, spațiul care ne-a separat, acele margini colțuroase care nu s-au aliniat până acum, se potrivesc. *Devin* ea. Cea care este sfâșiată între vechea ei viață și cea nouă. Sunt blocată pe o insulă pustie, cu un bărbat de care mă îndrăgostesc, iar undeva se află și bărbatul pe care l-am iubit cândva. Nu mai văd limpede. Nu știu care alegere este cea bună.

Continuăm scena și îmi amintesc ceva dintr-un scenariu citit cândva. Era o versiune mai veche a unui film clasic și avea o notiță a unui regizor pe o margine de foaie. Era o indicație pentru un actor. Spunea: *Frank, fă-mă să cred că nimeni altcineva n-ar fi putut s-o facă!*

Stau și repet cu Jordan și știu, fără nicio îndoială, că nimeni altcineva nu ar putea juca acest rol. Fiindcă se întâmplă un lucru remarcabil. El nu devine Ed, ci Ed devine el, și, în același timp, August se transformă în mine. Pentru prima dată de când am ajuns aici, o înțeleg perfect. Toate săptămânile de eforturi dispar. *Eu* dispar. Mă pierd în ea. Atât de mult încât, atunci când Jordan se oprește din citit, clipesc, ca să-mi aduc aminte unde ne aflăm. De parcă o împrospătare a imaginii m-ar ajuta să resetez și timpul, ca să ne readuc în prezent.

Toți cei din cameră tac. Nici măcar Wyatt nu scoate un sunet.

Apoi, David începe să aplaude, apoi Camden, apoi Joe. Urmează Jessica, și sunt doar patru, așa că nu pot spune că fac un zgomot asurzitor, însă e cel mai frumos sunet pe care l-am auzit. Mai frumos chiar decât sunetul vocii lui Greg Devon, când m-a anunțat că am primit rolul. Fiindcă, pentru prima dată de când mă aflu aici, cred că mă pricep la ceea ce fac.

Mă uit la Jordan. Privirile ni se întâlnesc. Văd ceva în ochii lui. Ceva care nu era acolo, în dimineața asta. O licărire în întuneric.

— Mulțumesc, Jordan! spune Wyatt.

Se ridică de pe scaun, se apropie de noi şi îmi pune o mână pe umăr. Asta mă face să tresar. N-a mai făcut niciodată un gest atât de prietenesc. Nici pe departe. Apoi spune:

— A fost de milioane.

— Minunat! strigă şi Jessica.

Tresare şi priveşte spre David şi Joe, dar şi ei zâmbesc.

— Vino aici! îmi spune Wyatt. Jordan, lasă-ne un minut!

Jordan încuviinţează, întrerupându-ne contactul vizual. Simt că tocmai am alergat la maraton şi zâmbesc larg, efectele epuizării şi ale adrenalinei se fac simţite, de parcă eforturile mele s-ar reflecta la exterior, vizibile. Ca o pictură, ca o poezie. Simt că, dacă încerc, le pot atinge.

Când mă întorc să mă uit iar la Jordan, el se îndreaptă deja spre ieşire.

— Ce crezi? mă întreabă Wyatt şi şi loveşte mapa cu pixul.

Aşa face atunci când încearcă să ne grăbească.

Mă gândesc la Rainer şi la cât de supărat este. Mă gândesc la felul în care a avut grijă de mine aici, la cât de multe îi datorez deja. Mă gândesc că ţin cu adevărat la el, chiar dacă încă nu ştiu ce înseamnă asta. Și ştiu ce ar trebui să fac pentru el. Chiar dacă mi-a spus să nu o fac, ar trebui să încerc să îl îndepărtez pe Jordan de acest film, pe cât posibil.

Inspir adânc şi mă pregătesc să-i spun lui Wyatt că nu sunt sigură, că am putea să ne descurcăm mai bine, când îl privesc cu atenţie. Wyatt se uită la mine aşa cum o face uneori, între duble. E o privire dură şi ştiu că o foloseşte ca să inspire teamă, însă e şi o provocare. E o privire care spune: ce-mi poţi oferi? Şi, din cauza acelei priviri, nu pot să mint. Nici măcar pentru Rainer. Cuvintele mi se rostogolesc afară, înainte să le pot opri.

— E perfect, îngaim.

Wyatt încuviinţează scurt. Triumfător.

— Voi doi, împreună!

Se oprește din lovit mapa și se uită mai atent la mine.

— Am văzut azi ceva ce n-am mai văzut până acum! Te-am văzut nemaiîncercând din răsputeri.

Nu sunt sigură ce să răspund, așa că tac.

Wyatt privește spre David, Joe, Jessica și Camden, care se uită cu toții cu aceeași expresie pe care a avut-o Cassandra, când i-am spus că primisem rolul. De parcă abia aș aștepta să urle „DA!".

Așa c-o spun eu prima. Iar ei mă imită și, curând, chiar și Wyatt își pierde calmul, plimbându-se prin studio, dând din gură și cu brațele pendulând. Se duce la David și la Joe și se strâng laolaltă, așa cum făceau frații mei și prietenii lor când jucau fotbal în curtea din spate, sâmbetele. Se încuviințează, se vorbește înfundat, apoi îl cheamă înapoi pe Jordan. Iar eu rămân pe loc, când Wyatt îl anunță că a primit rolul. Camden, Joe și David îl felicită.

Jordan e de necitit. Zâmbește ușor, dar singurul lucru cu care pot compara scena e momentul în care am primit eu rolul, și am fost, hmmm, mai puțin detașată. Cuvântul „isterică" e mai potrivit. Jordan însă pare să înregistreze vestea doar vag. Spune un „mulțumesc" politicos, de parcă Wyatt i-ar fi strâns farfuria după cină.

Apoi, mă privește. Pentru o clipă, ochii ni se întâlnesc, însă e suficient ca să mă facă să simt impactul. Fizic. De parcă m-ar fi lovit drept în piept cu o minge de baseball. Mă face să mă clatin și să mă dau înapoi. E ceva la el, ceva care mă face să simt că mă poate schimba. Că mă *va* schimba.

— Sună-l pe Andrew! spune Wyatt. Vorbește cu el. Dar noi zicem că-i al tău.

Mai târziu, aflu că Andrew este impresarul lui Jordan şi că acesta a venit la preselecţie de pe o zi pe alta. Că producătorii se gândeau la altcineva pentru rol, până în ultima clipă, când Wyatt a cerut să-l vadă pe Jordan la o probă. În persoană. Că a fost alegerea lui de la început.

— Felicitări! spun eu.

Nu răspunde. Nu în cuvinte. Dar ştiu că m-a auzit. Văd cum îi tresar ochii, cum clipeşte scurt, ca un licurici în beznă.

Şi aşa s-a întâmplat. Jordan Wilder a primit rolul.

Oamenii spun mereu că există un milion de căi de a rezolva o problemă şi nicio întrebare nu are un răspuns în alb şi negru. Nu e aşa. Există, în orice moment, doar două direcţii. Una care te duce spre ceva - celebritate, iubire, dezastru - şi una care te îndepărtează. Și trebuie să faci tot posibilul să le deosebeşti

Aşa că Jordan a primit rolul.

Și acum nu doar că ne îndreptăm spre ceva, sprintăm cu viteza luminii.

CAPITOLUL 11

Jordan dispare înapoi în LA chiar când sosesc Cassandra şi Jake. În toată nebunia de săptămâna asta, aproape că am uitat: sâmbătă dimineaţa, trebuie să merg să îi iau de la aeroport.

Vorbesc cu Rainer să îmi împrumute maşina albastru-neon.

— Credeam că nu vrei să fii remarcată! mă tachinează când îl întreb.

Se poartă remarcabil după vestea că Jordan a primit rolul. Nu că aş fi surprinsă. Dacă Rainer ar avea un motto în viaţă, probabil, acesta ar fi: *Stai calm şi arată super sexy în timpul ăsta!*

— Trebuie să îi iau pe Cassandra şi pe Jake de la aeroport.

— Dacă vrei să vin cu tine, spune-mi!

Stăm în faţa uşii apartamentului său. Nu poartă cămaşă, ci doar pantaloni de pijama cu talie joasă, iar eu încerc din greu să nu mă holbez la conturul abdomenului său ori la felul în care i se reliefează oasele şoldurilor. Părul lui e ciufulit după somn. E şase dimineaţa.

Din nefericire, amândoi lucrăm azi. Rainer trebuie să fie pe platou, însă eu sunt programată abia după-amiază. Zborul Cassandrei şi al lui Jake aterizează peste o oră.

— Nu poți! îi răspund. Trebuie să lucrezi.

Se sprijină de cadrul ușii și mă privește printre gene. Fața lui e încă umflată, după somn.

— Mă urmărești, ha?

— Ești al doilea pe desfășurător, răspund. Cam greu de ratat.

Cască, iar eu încerc să nu dau atenție felului în care i se mișcă maxilarul. Mă gândesc la săptămâna asta. La toate micile noastre momente. Poate că îmi trec prin minte prea multe povești despre protagoniști care se îndrăgostesc unul de celălalt. Firește că mi le-a sugerat Cassandra.

Îmi scutur părul.

— Deci, o pot împrumuta?

Rainer rânjește.

— Da! spune el. Dar doar dacă mă lași să-ți scot prietenii la cină diseară.

Mă privește fix, iar eu simt că mă înroșesc.

— Dacă asta vrei, îngaim, cu inima deja în gât.

— Ne vedem la filmări! îmi spune, înainte să-mi dea cheile.

A trecut ceva timp de când nu am mai condus și, de îndată ce mă aflu în mașina asta ridicolă, albastru-neon, îmi dau seama cât de mult mi-a lipsit. De obicei, tata rămânea acasă în weekenduri și îmi împrumuta adesea mașina, chiar dacă avea nevoie de ea și Joanna. Îi luam pe Cassandra și pe Jake și ascultam muzică la maximum. Uneori, doar ne plimbam, dacă nu trebuia să merg la muncă sau Cassandra nu trebuia să vadă de vreun copil. Jake mai protesta cu privire la consumul de benzină, dar nu întotdeauna. Cred că îi plăcea și lui. Uneori, mă întrebam de ce îi place să își petreacă timpul cu noi două. Avea și alți prieteni, băieți. Cassandra spunea că își dorea să fie cu mine, însă nu cred că ăsta era adevărul.

Abia aştept să îi văd! Trebuie să-i povestesc Cassandrei despre Rainer, despre ce se petrece şi, mai ales, despre Jordan. Sunt prea multe de spus şi am neapărată nevoie de sfatul ei, fiindcă încă nu ştiu unde mă îndrept cu Rainer. Înainte să ajungă ei, încep să mă întristez fiindcă vor sta doar două zile.

Am rugat-o pe una dintre doamnele de la recepţie să îmi procure ghirlande, pe care mi le înfăşor pe braţ după ce parchez. Sunt de plumeria* şi îmi amintesc de acea seară petrecută cu Rainer, la cină. Alung gândul. Weekendul acesta este pentru Cassandra şi Jake.

Îi aştept jos, lângă locul de unde se ridică bagajele. Aeroportul din Maui este mic, şi toată lumea coboară pe aceleaşi scări.

O văd mai întâi pe Cassandra. Poartă balerini roşii, pantaloni scurţi din denim, o tunică înflorată, cu mâneci lungi, şi, fireşte, aceeaşi coafură de heruvim, cu bucle blonde.

— Paige! strigă ea.

Face disperată cu mâna şi se loveşte de Jake, care e lângă ea. El se întoarce şi zâmbeşte.

Cassandra se repede pe scări, direct în braţele mele. O prind şi o strâng cu putere.

— Eşti prea slabă! îmi şopteşte în păr.

— Toată lumea mănâncă numai sushi aici, răspund.

Mă retrag, iar Jake ne ajunge şi el şi, pentru o clipă, nu ştim ce să facem, însă Cassandra îşi dă ochii peste cap şi îl trage într-o nouă îmbrăţişare, cu toţi trei: feţe lipite, braţe intersectate. Ca întotdeauna.

---

* Plumeria, cunoscută şi sub numele de *Frangipani*, este o plantă exotică din familia *Apocynaceae*, originară din zonele tropicale, fiind foarte des întâlnită în Caraibe. Florile sale, albe, galbene, roşii sau roz, răspândesc un miros plăcut şi sunt comestibile (n. red.)

— Glumești, spune Cassandra, aruncându-și pantofii de cum ajunge pe holul apartamentului. Tot numai pentru tine?

Jake se căznește cu bagajele, în spatele nostru. Cassandra mi-a mărturisit, în mașină, că i-a luat ceva să îl convingă pe Jake să urce în avion, însă i-a amintit că ea avea de gând să zboare fie că se afla și el la bord, fie că nu, așa că, în cele din urmă, a cedat.

— E incredibil! exclamă Jake.

Așază bagajele și o urmează pe Cassandra în living. Ea trage ușa glisantă de sticlă și țâșnește afară, pe *lanai*.

— Da! zic și eu. Grozav!

— O piña colada, te rog! strigă Cassandra.

O văd aplecându-se peste balustradă și inspirând briza oceanului.

Râd, iar Jake se întoarce spre mine.

— Mă bucur mult să te văd! îmi spune.

Mă uit la el. Îmi e atât de familiar, cu tricoul lui bleumarin și cu jeanșii de aceeași culoare. Mă uit la el acum, însă parcă l-aș vedea, copil fiind – întregul nostru trecut împreună. Mă apropii de el și îi înconjor gâtul cu brațele. El mă îmbrățișează. E mult mai scund decât Rainer, iar capul mi se sprijină pe umărul lui.

— Și mie mi-a fost dor de tine! spune el.

Mă retrag și văd ceva pe chipul lui. Ezitare, poate.

— Totul în regulă?

Jake încuviințează.

— Da! Ascultă, vreau să îți spun ceva!

Se uită la Cassandra, care încă mai lenevește în lumina soarelui, cu capul dat pe spate.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

Sar pe un scaun de lângă blatul din bucătărie şi îi fac semn să mă imite, însă el rămâne în picioare, cu mâinile în buzunare.

— De când ai plecat...

Mă priveşte, iar eu văd că i se zbate ochiul drept. Mereu se întâmplă asta când e stresat.

— Hei, eu sunt! Jake, îmi poţi povesti orice!

Presimt că îmi va spune ce credeam şi eu: că nu prea s-a mai văzut cu Cassandra. Că lucrurile nu mai sunt cum erau, şi un sentiment de vină mă cuprinde.

Încuviinţează.

— Ştiu! spune. Doar că...

Se aude soneria. Expir.

— Scuze! îi spun. O secundă!

Ajung la uşă şi o văd pe Jessica. Pare disperată. Vorbeşte înainte să deschid complet uşa.

— Ai întârziat! mă apostrofează.

Mă uit la ceas. E abia unsprezece.

— Dar trebuie să fiu la filmări la două! mă dezvinovăţesc.

Îmi aruncă o hârtie în faţă.

— S-a schimbat programul. Se pare că n-ai fost pe fază. Mişcă-te! Acum!

Până acum nu s-a întâmplat niciodată să întârzii. Stomacul mi se strânge când mă gândesc la reacția lui Wyatt.

Privesc în spate.

— Prietenii mei sunt aici! bălmăjesc o explicaţie. Ai putea să...

— Da, spune Jessica, trecând pe lângă mine. Fugi la Lillianna!

Îmi îndeasă un scenariu în mână şi mă dă la o parte din uşă, cu şoldul.

— Spune-le să vină şi ei! încerc să mai zic, dar ea deja mă închide pe dinafară.

Lillianna se grăbește, înjurând ca un birjar, și ajung pe platou în patruzeci și cinci de minute. Filmăm în studio, așa că mă strecor înăuntru. Previzibil, Wyatt e turbat de furie.

— Îți întrerupem cumva vacanța? urlă el. Ai întârziat o oră! Ai idee cât ne costă o oră?

Tremur. Deschid gura să mă scuz, să explic, când intervine Rainer.

— Au sosit prietenii ei, spune el. Și avea desfășurătorul vechi. N-a știut.

Mă privește, iar eu simt un val de recunoștință atât de puternic, încât îmi vine să îl îmbrățișez, aici și acum. Dar mă stăpânesc. Picioarele nu mă ascultă. Sunt incapabilă să mă clintesc.

— Bag de seamă că discuția noastră a avut efect, spune Wyatt și îl ignoră pe Rainer. Ne apucăm de treabă? Sau întrerupem o programare la masaj?

— Nu.

Abia mi se aude vocea.

— Bun!

Ni se instalează microfoanele, iar Rainer mă privește.

— Îmi pare rău! îi citesc pe buze.

Clatin din cap. Astăzi filmăm scena în care August se trezește, iar Noah îi spune unde se află.

Ar trebui să fiu goală, sub cuvertură. Port un sutien fără bretele, într-o nuanță de culoarea pielii, și niște boxeri. Mă urc pe pat. De fapt, sunt doar câteva bucăți de plută acoperite cu pături țesute, vechi. Dar sunt din bumbac moale, plăcut la atingere.

Repetăm. Noah se apropie și îngenunchează lângă pat. Ne citim dialogurile. Îi spune lui August că au ajuns pe insulă. Că nu știe nimeni unde să îi caute, fiindcă este protejată prin magie de exterior. Este blocată. Avem mai multe abordări. Într-una,

August este ezitantă, puțin speriată și furioasă pe Noah. În alta, imploră. Cuprind fața lui Rainer în palme. Mă privește în ochi. August e atât de îndrăgostită de Noah! Atât de îndrăgostită! Îi este devotată celui mai bun prieten al lui, care s-ar putea să fi murit, și totuși vrea doar să fie cu el, cu Noah. Știe că nu poate. Știu amândoi.

Începem filmarea. Inspir adânc și mă concentrez, așa cum fac mereu. Recuperez timpul pierdut. O să-mi iasă.

— De ce nu reprogramăm toată povestea pentru când *îți convine să joci*? zbiară Wyatt.

Îmi mușc buza de jos. Tare. Simt gustul sângelui. Știu că Jake și Cassandra sunt acolo, undeva, și umilința mă copleșește. Îmi face sângele să fiarbă. Vreau să îi strig să tacă, dar nu e nevoie. Face asta Rainer.

— De ce nu te relaxezi puțin, omule?

Tonul lui este calm, însă intens.

— Mai las-o să respire, din când în când!

Ochii lui Wyatt scânteiază. Simt că membrii echipei tehnice sunt speriați.

— Asta dorești? întreabă el, glacial. Să fac treaba *prietenei* tale mai ușoară? Poate ar trebui să plec și să vă las să vă întoarceți la ce făceați.

Mâinile lui Rainer se încleștează și se relaxează. Văd cum i se urcă sângele în obraji, cum trăsăturile lui calme se trezesc la viață.

— Nu trebuie să te porți ca un idiot, atât îți spun!

Wyatt rămâne pe loc, doar privindu-l. Văd cum se petrece ceva între ei - un fel de acord tacit -, aproape ca și cum s-ar agăța de aceeași amintire. Apoi, Wyatt se întoarce, înjură înfundat și strigă să se filmeze iar.

Rainer mă strânge de mână, sub cuvertură.

— Ești bine? șoptește el.

Cu coada ochiului, îi văd pe Cassandra și pe Jake, umăr lângă umăr, sorbind din pahare cu cafea.

Nu răspund. Îmi înăbuș emoțiile. Vreau să fiu mai bună. Vreau să vadă Jake și Cassandra că nu am plecat degeaba. Că a existat un motiv pentru care am fost aleasă. Că locul meu e aici.

Wyatt se relaxează și filmăm întâi o scenă, apoi alta. Lucrăm repede și eficient. Wyatt nu mai urlă. Nu-mi dau seama dacă e fiindcă mă concentrez la maximum sau fiindcă a avut acea altercație cu Rainer. Poate ambele. Nici că îmi pasă.

Îmi pasă doar să avansăm. Îmi pasă dacă mă văd muncind Cassandra și Jake.

În ciuda faptului că am ratat programarea, terminăm aproape la timp. Wyatt pleacă, însoțit de Camden, iar Rainer și cu mine mergem la Jake și la Cassandra. Cassandra îl apucă pe Jake de cot, când ne apropiem. Știu că e încântată fiindcă îl va cunoaște pe Rainer. Jena pe care o simțeam din cauza cuvintelor lui Wyatt a dispărut. Măcar îi pot oferi asta.

— Cass, el e Rainer. Rainer, Cassandra.

Rainer afișează un zâmbet amețitor și întinde mâna.

— Îmi pare bine! spune el. Simt că deja vă cunosc.

Se întoarce spre Jake și, pentru o clipă, inima îmi tresare. Oare cum vor interacționa? Dar Jake pare la fel de fericit ca și Cassandra să îl cunoască pe Rainer.

— Mă bucur să te cunosc, omule! spune el.

— Am auzit că ești un activist de primă clasă! comentează Rainer. Ar trebui să discutăm despre asta la cină. Tata a fondat Environment Now.

Fața lui Jake se luminează.

— Ce tare! exclamă el. Face niște chestii uimitoare.

Rainer zâmbește puțin, de parcă ar spune „Vezi, totul e bine".

— Mai degerabă consiliul lui de administrație. Hai să mâncăm! Ne întoarcem la complex să ne schimbăm. Am o rochie nouă, pe care am cumpărat-o de la magazine, și simt privirea lui Rainer când ne ia de la ușa mea.

— Sunteți gata? întreabă el, cu ochii ațintiți la umerii mei goi.

În ciuda nopții călduroase, tremur.

— Da! încuviințez. Aproape.

Jake apare în cadrul ușii.

— La ce oră apune soarele aici?

Rainer își privește ceasul.

— Când ies fetele astea pe ușă.

Jake intră iar și revine, târând o Cassandră neîncălțată, care protestează.

— Dar nu sunt gata...

Însă Jake o împinge afară.

Ea chicotește, iar asta e ciudat. De obicei, Cassandrei nu îi place să fie întreruptă când se aranjează.

— Încălțări, spune Jake, așezând pe jos niște șlapi de-ai mei.

Cassandra și-i pune și plecăm toți patru.

Rainer ne duce la un restaurant de sushi. Nu am plecat prea des din Wailea și e plăcut să fim iar în mașină, cu capota ridicată, admirând apusul din jurul nostru, în timp ce ne îndreptăm spre oraș.

Îl las pe Jake în față, iar Cassandra și cu mine stăm în spate. Ea mă prinde de genunchi și mă strânge atât de tare, că lasă urme. Știu ce înseamnă asta: că nu poate să creadă că se află în aceeași mașină cu Rainer Devon. O strâng și eu și sper că îi comunic ceea ce nu pot spune acum: „Am atâtea să-ți povestesc!"

Rainer ne deschide portiera și îmi oferă mâna, când coborâm. O accept. Apoi, dintr-odată, se apleacă.

— Arăți minunat în seara asta! îmi spune. În caz că nu era evident.

Aproape că mi-a șoptit asta în ureche, dar știu că a auzit și Cassandra. Știu pentru că, atunci când Rainer se îndepărtează, cu Jake, ea mă prinde de cot, cu putere, și mă întoarce spre ea.

— Prostii! Sunt prostii când spui când nu se petrece nimic între voi.

— Cass! încep eu, însă știu că fața mă dă de gol: simt că mi-a luat foc. Nu s-a întâmplat nimic. Încă.

Ochii Cassandrei se măresc.

— Știu, spun eu. Reziști?

Ea râde.

— Nu cred că asta e întrebarea. Cred că întrebarea e dacă tu reziști.

Rainer este amuzant și fermecător în timpul cinei. Îl lasă pe Jake să îl bată la cap cu chestiuni legate de fundațiile tatălui său și răspunde la avalanșa de întrebări a Cassandrei despre viața la Hollywood.

— Cu cine îți place cel mai mult să joci? întreabă Cassandra.

Se sprijină cu coatele pe masă, privindu-l pe Rainer de parcă ar fi o ecuație pe care se căznește să o rezolve.

Jake are un braț peste spătarul scaunului ei și începe să râdă.

— Asta a fost prețul călătoriei, spune el.

Aș vrea să se mai liniștească puțin și Cassandra, dar, dacă Rainer e supărat de insistența ei, nu dă niciun semn. Se întoarce spre mine.

— Cu tine, spune el.

Văd cum Cassandra privește de la Rainer la mine și înapoi.

— Sunt sigură că asta le spui tuturor actrițelor! glumesc eu, sperând însă că el a vorbit serios.

Jake își ia brațul de pe scaunul Cassandrei.

— Eu am știut mereu că ești talentată, îmi spune.

Mă uit peste masă la el. Jake. Dragul de Jake! Ceva îmi apasă inima. Nu e vorba de el, ci de casă. De cine eram când eram cu ei. Dintr-odată, simt că spațiul de peste masă e cât un ocean. Bănuiesc că așa și este.

Ne luăm rămas-bun de la Rainer pe hol. Văd cum epuizarea din această săptămână îl apasă și pe el, așa cum mă apasă și pe mine. E greu. Ne afectează pe amândoi.

Jake merge la culcare în celălalt dormitor, iar Cassandra se urcă în pat cu mine. E foarte entuziasmată. Vrea să vorbească. Și eu vreau, dar, acum că s-a sfârșit cina, simt că mă fură somnul. Orele de filmare își spun cuvântul. N-o să rezist mult. Mă rostogolesc pe o parte și o privesc, cu pleoapele pe jumătate lăsate.

— Trebuie să-ți spun ceva, îmi șoptește și simt cum respirația ei îmi încălzește fața.

— Da?

— Nu mi-ai povestit despre Rainer! începe ea, dar nu sună ca o acuzație - nici pe departe.

— Ți-am zis! Nu s-a întâmplat nimic. Probabil nici nu se va întâmpla.

— Dar îți place...

Mă uit la ea. Nu pot să mint. Nu acum. Nu pe Cassandra. Și, în ciuda epuizării, tot ce am ținut înăuntru, tot ce m-am luptat să mă conving să nu cred, iese la suprafață și se revarsă.

— Da, răspund. Adică, așa cred. Nu e ca și cum aș avea experiență cu treburile astea, și e totul foarte confuz. În unele momente, simt că suntem pe cale să - nici nu știu - devenim *ceva*, iar în altele mi se pare că nu vom fi mai mult decât prieteni. E atât de greu de citit, dar mai cred că e vorba și de mine!

Poate că eu sunt cea care nu înţelege ce se petrece. E complicat. Toată treaba cu filmul e atât de...

Clatin din cap şi îmi înăbuş căscatul.

— Scuze! Bat câmpii!

— Ştiu! spune Cassandra. Mi-a fost dor de asta!

Îmi dau ochii peste cap.

— Voiai să-mi zici ceva.

Cassandra zâmbeşte.

— Poate aştepta!

Mă întind şi o sărut pe obraz. Părul ei, răspândit pe pernă, îmi gâdilă nasul.

— Sunt fericită că sunteți amândoi aici! spun. Foarte fericită!

— Și eu, răspunde ea.

Când mă trezesc, afară e lumină. Nu m-am mai trezit atât de târziu de săptămâni bune, iar lumina soarelui mă alarmează.

Mă întind, dar membrele mele nu ating nimic. Mă rostogolesc şi-mi dau seama că nu e nici urmă de Cassandra prin preajmă.

Sar din pat şi îmi iau halatul de pe un scaun. Lipăi până în living. Nu m-am gândit ce să fac azi cu Jake şi cu Cassandra. Poate mergem la Paia. Sau la plajă. Sau luăm prânzul în oraş. Posibilităţile se rotesc în mintea mea, creând modele ameţitoare, în lumina caldă a soarelui.

Încă mă frec la ochi, alungând somnul, aşa că nu îi remarc imediat. De fapt, nu îi văd până ce nu mă împiedic de canapea.

Cassandra stă lângă Jake, cu picioarele aruncate nonşalant în poala lui. Mâinile lui îi apasă umerii, iar degetele ei se mişcă de parcă ar căuta ceva.

Iar buzele ei? Ei bine, sunt chiar acolo unde sunt şi ale lui.

Stau acolo, căscând gura, fără nicio idee ce să fac, pentru că prima mea reacţie nu este deloc cum m-am aşteptat. Nu e nici de furie, nici de confuzie, nici de tristeţe. Prima mea reacţie este că arată bine împreună. Felul în care îi atinge el obrazul şi îi dă la o parte părul, cu blândeţe. Felul în care o priveşte, când se trage înapoi, înainte să mă vadă. E o privire care îmi face stomacul şi inima să se strângă. Fiindcă o priveşte într-un fel pe care nu l-am mai văzut. Am crezut că ştiam totul despre ei. Dar n-am mai văzut asta. Ceea ce înseamnă că nu m-am uitat cu adevărat.

— Paige?

Cassandra vorbeşte prima. Îşi ia picioarele din poala lui Jake, parcă împinse de arcuri, şi se răsuceşte pe canapea.

— N-am ştiut că te-ai trezit! spune ea, de parcă ar da o explicaţie.

Jake mă priveşte. Se ridică.

— Am făcut cafea, spune el. Vrei să-ţi pun o ceaşcă?

Face semn spre bucătărie, dar eu clatin din cap.

— Ce se petrece, dragilor? întreb.

Cassandra îşi muşcă buza.

— Am încercat să îţi spunem.

Îl priveşte pe Jake, cu o expresie îngrijorată.

Mă gândesc la Jake, care a încercat să-mi spună ceva, şi la şoaptele Cassandrei de seara trecută. Mă simt atât de proastă! Şi eu care credeam că ei pierduseră legătura, în lipsa mea, când, de fapt, treceau la o altă etapă.

Aş vrea să nu o spun – mă simt ca un copil bosumflat –, dar asta îmi iese pe gură, picurând sarcasm:

— Evident, aţi încercat din greu!

Cassandra mă priveşte, cu ochii mari, care se umplu de lacrimi imediat.

— Îmi pare rău! spune ea, iar vocea i se stinge.

Nu știu ce să spun. Nici măcar nu știu cum mă simt. Ar trebui să fiu furioasă? Aș vrea să nu fi dat peste ei așa. Aș vrea să fim doar noi trei, privind un maraton de seriale la TV. Nu ei, giugiulindu-se pe canapea.

O vreme, nu vorbește nimeni, apoi Jake sparge tăcerea.

— Paige, spune el. Am vrut să îți spunem. Doar că...

Se apropie de mine. Îi simt mirosul. Miroase atât de familiar, a detergent de rufe, genul fără parfum. E mereu prezent.

Vreau să îl îmbrățișez. Vreau să vină și Cassandra și să ne îmbrățișăm toți trei, ca la aeroport, așa ca întotdeauna. Dar acum ceva e diferit.

— De ce nu mi-ați spus? întreb. De ce nu mi-ați spus cât eram plecată?

Cassandra îl privește pe Jake.

— Nu am știut cum vei reacționa. Dacă vei fi supărată.

— De ce să fiu supărată?

Îmi încrucișez brațele.

Rămânem tăcuți. Jake și cu mine stăm foarte aproape. Cassandra e de cealaltă parte a canapelei. Dintr-odată, aș vrea să nu știu. Aș vrea să nu fie ei aici. Aș vrea să mă prefac că măcar asta nu s-a schimbat.

— Îmi pare rău! spune Jake.

Dau din cap, jucându-mă cu pielea de pe cot.

— De cât timp...

— De o lună, ridică Jake din umeri.

Sunt plecată de șase săptămâni. Nu au pierdut vremea.

— Nu eram sigură că ar trebui să venim...

Vocea Cassandrei se stinge, iar ea își duce brațele la piept.

— Nu! spun eu. E în regulă. E...

Nu ştiu însă cum să închei propoziţia. Îmi dreg glasul. Când vorbesc iar, nu îi privesc.

— Trebuie să văd ce se petrece la filmări, spun.

E o minciună. E duminică. Poate că ei ştiu asta. Din privirile lor, aş spune că ştiu.

— Paige..., începe Jake, dar scutur din cap.

— E în regulă! Coborâţi la micul dejun! Comandaţi orice doriţi! Vin şi eu mai târziu.

Jake îşi muşcă buza, când mă întorc să plec.

— Tu ai plecat să trăieşti viaţa asta fantastică, zice el. Departe. Cassandra a vrut să îţi spunem. Noi... Nici nu ştiu...

Vocea lui se îneacă, însă el mă priveşte mai departe.

— Ştiu! îi răspund, fiindcă ştiu într-adevăr.

E ceva acolo. Habar n-am de ce ne-a luat atâta tuturor să ne dăm seama.

Îmi aduc aminte, brusc, cât de afectată a fost Cassandra când m-a sărutat Jake. Cum nu fusese deloc încântată de ideea că am fi fost împreună. Cum a spus că nu pricepeam şi că nu mai era vorba de noi trei.

Pentru prima dată, înţeleg cum s-a simţit atunci.

Cassandra înconjoară canapeaua şi se întinde să-mi atingă mâna.

— Scuze! spune ea. Dar nu erai acolo.

Clatin din cap şi mă întorc.

— Puteţi suna la recepţie dacă vreţi room-service! spun.

— Vrei să mergem mai târziu la plajă? întreabă Cassandra.

Vocea ei e plină de speranţă. Simt că taie în carne vie.

— Să văd întâi care e treaba!

Ştiu că nu sunt corectă. Simt asta. Orgoliul îmi cântă în vene, pompându-şi veninul odată cu sângele meu. Vreau să scap de el. Să fug înapoi la Cassandra şi să îi spun că nu îmi

pasă, însă nu pot. Ceva mă oprește. Aproape că smulg ușa din țâțâni când o deschid, dar, înainte să pot ieși, Cassandra se apropie de mine să mă îmbrățișeze. Mă dau înapoi, încercând să mă feresc, iar brațul ei îmi atinge ușor umărul. Citesc tristețea din ochii ei. Totul e atât de diferit față de seara trecută! Nu e prietenia pe care am lăsat-o în urmă acum șase săptămâni, și știm asta amândouă.

— Ne vedem mai târziu! spune ea.

Mă forțez să zâmbesc.

— Da! spun. Pe curând!

— Paige! strigă Jake.

Mă uit la amândoi, cum stau acolo, cu brațele pe lângă corp.

— Ești prietena noastră cea mai bună! spune Cassandra.

Cei trei muschetari. Doar că nu am mai fost asta de multă vreme. Fiindcă nu am mai fost împreună de multă vreme. A fost vorba de ei doi și înainte de Hawaii. Poate dintotdeauna.

Zâmbesc și întorc capul. Nu știu sigur încotro să merg. La plajă? Dar chiar înainte ca picioarele să mă poarte acolo, știu încotro mă îndrept. Și, când apar la ușa lui, nu pare surprins.

— Salut! spune el.

Văd conturul unei perne pe fața lui - urmele somnului abia încheiat. Nu poartă cămașă, iar pielea bronzată îi iese în evidență în lumina soarelui.

— Pot să intru?

Rainer îmi ține ușa, și apoi, înainte să mă pot abține, îi înconjor gâtul cu brațele. Se oprește, o secundă, se clatină pe loc, însă, apoi, brațele lui mă înconjoară. Sunt calde, puternice.

— Haide! îmi spune el, în ureche. Intră!

CAPITOLUL 12

Rainer și cu mine luăm prânzul şi cina cu Cassandra şi cu Jake. E ciudat, însă nu sunt sigură că ei îşi dau seama. Par atât de fericiţi împreună! Nu se mai ascund. Un cuplu de îndrăgostiţi în vacanţă în Hawaii. O vacanţă pentru care am plătit eu.

— Nu pot să cred că mâine trebuie să ne întoarcem la şcoală! spune Cassandra la cină, cu tristețe.

Școala pare un concept atât de îndepărtat – ca o viață care-i aparţine altcuiva! Gândul de a sta la ore, de a învăţa istorie şi de a studia pentru examenele finale.

Trebuie doar să trec examenele de bază. Teoretic, nu sunt obligată să urmez programa completă, aşa cum ar fi dacă aş fi la şcoală, aşa că fac meditații doar la materiile fundamentale: matematică, engleză, lucrurile pe care trebuie să le ştiu pentru teste.

— Iar tu *locuieşti* aici! exclamă Cassandra, cu o voce tot mai entuziasmată. Toată lumea moare de ciudă că am venit să te vizităm.

Jake şi cu mine schimbăm o privire. Mă înroşesc. Sunt stânjenită. Din cauza Cassandrei? Nu e un lucru care să-mi placă.

— Nu-i aşa că e amuzant? spune ea, când ne îndreptăm spre maşină.

Mă trage de cot, reținându-mă puțin. De parcă am fi într-o excursie de cupluri.

Dar nu este. Eu muncesc aici, iar Rainer nu e iubitul meu.

Faptul că nu vede asta, că nu pricepe că nu trăiesc vreun soi de fantezie, îmi face inima să se strângă. Asta înseamnă că nu mă înțelege. Și, când îi las la aeroport, mai târziu, vorbele noastre de rămas-bun nu sunt cum ar trebui să fie.

— Când te întorci? întreabă Cassandra.

Stăm lângă mașină, iar Jake scoate bagajele din portbagaj.

— Nu sunt sigură! răspund. După filmări, cred.

Își pune rucsacul pe umăr și încuviințează.

— Mulțumim pentru invitație! spune.

— Pentru puțin!

Mă opresc și îmi privesc picioarele.

— A fost drăguț!

Ridic privirea. Se uită la mine. O văd cum e pe cale să cedeze, văd cuvintele revărsându-se: recunoașterea faptului că totul e greșit, acum, chiar acum, că mă iubește și că nu s-a schimbat nimic, că prietenia noastră e veșnică, nu știu asta? Dar nu spune nimic. Îl ia pe Jake de mână, când el se apropie.

— Să aveți un zbor liniștit! spun.

Îi îmbrățișez în grabă pe amândoi, apoi sunt din nou în mașină. Nu mă opresc să îi văd intrând. Nu vreau să știu dacă privesc în urmă.

Un desfășurător mă așteaptă sub ușă când mă întorc. Ora cinci, mâine-dimineață, pentru păr și machiaj. Dar, de data asta, nu e pentru filmări. Pozăm pentru revista *Scene*. Îmi fac o cană de ceai și adorm înainte să apună soarele.

Câteva ore mai târziu, stau pe podeaua dormitorului din apartament, înconjurată de nenumărate reviste. M-am abonat la

toate: *People*, *US Weekly*, *Glamour*, *InTouch*, *Cosmopolitan*. Chiar şi la tabloidele ieftine. Sunt toate aici.

Nu m-am transformat peste noapte în Cassandra. Doar că am nevoie de răspunsuri şi cred că pot la fel de bine să încep de aici. Trebuie să aflu cum să dau un interviu, şi asta cam în două ore, iar eu nu am nici cea mai mică idee ce să spun. E timpul pentru o instruire mediatică autodidactă.

Jordan se întoarce azi şi sper că Rainer va rămâne nonşalant. Ceva mă face să cred că, odată ce vor fi puşi faţă în faţă, nu va fi aşa.

Îmi privesc ceasul de pe noptieră. 4:30 A.M. Iau exemplarul din *Scene* şi îl ţin în faţa mea. O fată glossy, cu dinţii albi, pe care nu o recunosc, îmi zâmbeşte, trăgând în jos de cămaşa pe care o poartă, de i se vede partea de sus a cupei sutienului. E roz, aceeaşi culoare cu care am marcat paginile din manualul de istorie pe care-l citesc pentru meditaţiile cu Rubina.

Trec la articolul despre fata cu dinţi albi, unde, în poză, suge o acadea. Poartă o rochie cireşie şi se află în mijlocul unui câmp. CASA LUI HAYLEY, spune titlul. „Sunt fericită cu cine sunt. În sfârşit, mă simt bine în propria piele". Închid revista, folosindu-mi degetul de la picior ca să îi dau un şut.

Cândva, credeam că modelele astea de plastic nu sunt reale. Dar acum mă pregătesc să fac acelaşi lucru. Nu sunt sigură dacă sunt încântată sau complet stânjenită. Ambele, probabil.

Îmi arunc o bluză de trening peste maiou, adaug nişte pantaloni scurţi din denim şi mă strecor în şlapii de la uşă. Afară e răcoare şi îmi trag gluga pe cap, în timp ce mă îndrept spre platouri. Chiar dacă e întuneric, văd oceanul şi primele raze ale soarelui ițindu-se printre valurile care se rostogolesc. Sper să pot include în programul de mâine partida de înot. Fiindcă azi suntem ocupaţi cu revista, probabil că ne vom trezi

dis-de-dimineață și mâine. Tot ce se face pentru filmul ăsta e la minut. Dacă pierzi treizeci de secunde să strănuți, trebuie să recuperezi din altă parte, însă trebuie să fie în timpul orelor de program stabilite de sindicat.

Când ajung, Rainer e deja acolo, plimbându-se în jurul mesei. Are părul ușor aplatizat și o urmă roșiatică pe obraz, de la somn. Cred că arată simpatic cu tricoul albastru-deschis și bermudele largi.

— Salut! spun eu.

Se întoarce și se freacă la ochi.

— Iată-te! Ai dormit bine?

Încuviințez, deși nu e așa. Firește, am dormit câteva ore, dar am visat mai ales despre cât de aiurea a fost timpul petrecut cu Jake și Cassandra. Apoi, am stat pe podea, privind celebrități perfecte, încercând să-mi dau seama (1) cum vorbesc oamenii în interviuri, (2) ce caut în domeniul ăsta și (3) cum să mă autocenzurez, ca să nu încep să le spun celor de la *Scene* cum mi-am vărsat ciocolată caldă pe blugi în clasa a doua și toți mi-au spus „Paige-Udă-Pantaloni" tot restul anului.

Jake mi-a zis cândva că, dacă e lună plină, îți vine greu să dormi, așa că îmi propun să verific cerul la noapte. Mi-ar plăcea să-mi pun nesiguranțele pe seama fazelor lunii.

Mă întind după o cafea, când simt o mână pe talie. Mă sperie într-atât, încât mă întorc pe călcâie, și când fac asta, Rainer mă lipește de el. Mă ține în brațe, cu pieptul lipit de al meu. Mă simt de parcă mi-ar fi fost injectat în vene un espresso cvintuplu. Tot trupul mi se trezește. Brațele lui sunt calde, iar tricoul, moale. E aproape suficient ca să nu remarc motivul pentru care m-a prins așa.

Apoi îl văd pe Jordan în ușă. E încadrat de primele raze ale soarelui, luminat din spate într-un fel pentru care Camden și

Wyatt probabil că ar ucide, doar să fie integrat în film, și ne privește.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca Jordan să își facă idei greșite. Deja mă detestă, iar loialitatea mea e față de Rainer, știu asta, însă nu vreau să creez probleme inutile între noi, înainte să începem măcar să lucrăm împreună. Suntem profesioniști. Avem de lucru.

Brațele lui Rainer, din fericire, se relaxează în jurul meu, iar el mă sărută pe obraz, înainte să îmi dea drumul.

Mă uit spre ușă, dar Jordan a plecat. Până acum, nu am vorbit prea mult despre faptul că a primit rolul, dar știu că Rainer va înghiți totul. Trebuie.

Wyatt se îndreaptă spre noi. Îmi aruncă o privire cu care sunt deja familiarizată. *Țineți-vă treburile personale în dormitoarele proprii.*

Fac un pas în spate, iar Wyatt se îndreaptă spre măsuța de cafea, chiar când Sandy vine la noi, foșnind. Foșnind, fiindcă poartă niște pantaloni din mătase de culoarea fildeșului și o bluză asortată, care o fac să pară că plutește. Nu e nici măcar ora șase dimineața. Tresar când mă gândesc ce cuib de șoareci am pe cap. Încă nu mi-am scos gluga.

— Nu am știut că vii, spune Rainer.

Un zâmbet larg îi apare pe față și se îmbrățișează.

Sandy și-a petrecut ultimele câteva săptămâni în LA

— Ca să fie clar, m-am întors pentru soare.

Rainer clatină din cap, iar Sandy îmi face cu ochiul.

— Cum merg filmările, PG?

— Binișor! spun. Învăț multe.

— Asta e puțin spus! zice și se întoarce iar spre Rainer. Pari slab, copile. Mănânci ceva?

— Arată bine fără cămașă, spune Wyatt, dându-i lui Sandy un pahar cu cafea.

El îi zâmbește - eveniment înregistrat foarte rar pe chipul lui -, iar ea râde.

— Știi că nu beau chestia asta.

Strâmbă din nas și, dintr-odată, îmi amintește de Cassandra. Mă întreb ce face Cassandra acum. E 8:30 în Portland. Avionul lor a ajuns la 4 A.M., cred. Probabil că e la școală, la prima oră.

Anul trecut, Cassandra și cu mine aveam prima oră artă. La începutul semestrului, o convinseserăm pe doamna Delancey că lucram la o instalație pentru proiectul final. Scoteam niște pânze imense pe terenul de jos și zăceam pe ele, privind cerul. Era mereu noros și, de obicei, ne și ploua, dar nu ne deranja. Zăceam acolo, uneori vorbind, alteori nu, până când suna clopoțelul. La finalul semestrului, pânzele aveau tot soiul de pete de iarbă, noroi și apă. Eram convinsă că urma să picăm, dar Cassandra m-a convins să le predăm. Am primit nota nouă fiecare. Domnișoara Delancey ne-a numit creația „inovatoare, te pune pe gânduri".

Wyatt își îndreaptă umerii spre intrare.

— Jordan unde e?

Rainer pufnește, atât de tare, încât cred că poate a fost involuntar, și o văd pe Sandy privindu-l cercetător. O privire care pare a spune, *ai grijă*.

Wyatt îl ignoră și se întoarce spre Sandy.

— Hai cu mine! Vreau să te întreb ceva!

Sandy încuviințează, iar Wyatt își ia mapa. Are mereu un carnețel de notițe la el. Lista de filmări, lista de scene, apelurile etc.

— Aveţi timp până la prânz pentru povestea asta cu *Scene*, spune el, agitând mapa. Apoi, filmări!

— Succesul nu te-a îmblânzit, nu? întreabă Sandy.

Zâmbeşte şi îi remarc ridurile fine din jurul ochilor, ca nişte semne de creion pe o pagină. Mă întreb de câtă vreme se cunosc şi cum s-au întâlnit. Pare să se ascundă o poveste acolo.

— Încă nu!

Wyatt o priveşte şi, pentru prima dată, îmi dau seama cât de puţine ştiu despre el. Ştiu că nu e căsătorit şi că nu are copii, dar are o iubită? Locuieşte în LA când nu filmează? Cum era viaţa lui înainte? Ştiu şi am ştiut mereu că are o reputaţie de a fi aşa cum e – dur. Dar a fost mereu aşa? E greu să mi-l imaginez diferit, dar am văzut ceva la el când am făcut proba cu Jordan. Am văzut cât de mult îşi iubeşte munca. Şi că ar face orice să transforme filmul în ce ar trebui să fie.

Un grup de necunoscuţi s-a adunat în colţul cortului. Echipa de la *Scene*. Am auzit că vor să facă o vizită în culise înainte de pictorial. Jordan e cu ei. Spune ceva, iar una dintre femei încuviinţează. Îşi apasă degetele pe antebraţul lui, scurt.

Wyatt şi Sandy au dispărut, iar Rainer vorbeşte cu Jessica. Ea tocmai a ajuns, cu nişte suc de portocale în mână.

— Oare Urth Caffe face livrări? îl aud întrebând-o.

Ea râde, iar Rainer îi suflă o sărutare. Doamne, cât de drăguţ e!

Apoi, apare Lillianna. Mă analizează şi declară solemn:

— Draga mea, dacă te-aş vedea arătând aşa, nu te-aş pune nici pe o cutie cu supă.

Nu voi recunoaşte niciodată asta în mod public, însă filmul meu favorit nu este *Casablanca*. Nu este nici *Portocala*

mecanică. Este *O fată minunată**. Știți voi, filmul acela în care Freddie Prinze Jr. se îndrăgostește de tocilara școlii. Nu e regizat de Hitchcock, firește, dar îl ador. Scena mea preferată este cea în care protagonistul o așteaptă chiar înainte de marele bal de la școală, iar ea coboară scările, complet transformată. Dintr-odată, e frumoasă.

E ora opt când trec prin cabina de sunet, dar, când o fac, mă simt ca într-un film. Nu ca și cum aș juca în unul, ci ca și cum aș *fi* acolo. Felul în care oamenii întorc capetele când intru. Felul în care mă privesc Rainer și Jordan, de parcă ar fi prima dată când mă văd.

Rainer se întoarce primul și îi văd zâmbetul larg, care mai are puțin și se transformă într-un hohot de râs. Gura îi rămâne deschisă. O cască spre mine. Ceva dinăuntrul meu palpită. Mă simt bine să fiu privită așa, dorită, poate. Îi simt privirea ațintită asupra mea. Felul în care i se așază – grea, cântărită. Felul în care ochii lui îmi mângâie umerii și se ridică spre ochii mei, de parcă ar căuta ceva. De parcă aș avea ceva ce-și dorește. Apoi fluieră, iar Jordan se întoarce.

Știți cum e când faci o poză, și declanșatorul întârzie, așa că imaginea îngheață? Imaginea mea despre Jordan rămâne suspendată. Îl văd înghițind, cu mărul lui Adam mișcându-i-se în gât. Mă uit la mâinile lui, pe care le ține pe lângă corp. La pumnii care se închid și se deschid. Apoi, mă privește în ochi și recunosc expresia pe care mi-a aruncat-o pe plajă. Ochii lui negri par din sticlă. Simt că, dacă s-ar uita cu suficientă intensitate, ar putea tăia prin mine.

— E cald aici! murmur eu.

Nimeni nu mă aude.

---

* *O fată minunată* (titlul original: *She's All That*), comedie romantică americană din 1999, regizată de Robert Iscove (n. red.).

De obicei, vedetele îşi aduc propriile echipe de coafură şi machiaj la genul acesta de pictoriale, însă, fiindcă sunt nouă în domeniu şi ne aflăm la filmări, m-a ajutat Lillianna. Iar felul în care arăt e foarte diferit de buclele lejere ale lui August şi de machiajul ei în nuanţe de roz. Acum, ochii mei au un machiaj *smokey*, înconjuraţi cu tuş negru şi cu fard auriu, care îmi acoperă pleoapele şi obrajii, ca praful de stele. Cumva, a reuşit să-mi onduleze perfect părul. E numai inele, care tresaltă când merg. De parcă ar dansa.

Şi port o rochie neagră. E din dantelă, cu bretele subţiri şi cu o fundă în talie. E atât de strâmtă şi de scurtă, că mi-e teamă să mişc braţele.

Am pantofi cu toc de zece centimetri.

Rujul meu e roşu.

Mă simt... frumoasă. Sexy. Aşa cum mi-am imaginat mereu că se simt majoretele de la liceul meu când deschid meciurile de fotbal. Că sunt demne de privirile oamenilor. Eu sunt demnă de privirile lui Rainer Devon şi Jordan Wilder.

— La naiba! exclamă Rainer.

Mă îndrept spre locul în care stă. Echipa de la *Scene* îl desparte de Jordan. În timpul care mi-a luat să mă pregătesc, s-a montat decorul. Peste tot sunt buline mari şi negre – lipite pe podea şi pe pereţi. Mingi de plastic, roşii, plutesc în jurul unor automate vintage de pinball, şi nişte jeleuri lunguieţe gigantice se află în butoaie mari, roz. Mă simt ca în fabrica de ciocolată a lui Willy Wonka. Trebuie să recunosc că e super.

— Se mănâncă? o întreb pe Sandy, arătând spre jeleuri.

— Oarecum, răspunde ea. Dar nu te-aş sfătui.

Rainer mă atinge iar pe spate. Mă întorc să-l privesc.

— Acum, serios! şopteşte el. Arăţi incredibil de sexy!

Îşi apropie buzele de urechea mea.

— Mă înnebunești!

— Serios? întreb.

Vârfurile degetelor mă înțeapă și totuși le simt amorțite. Nu am idee ce se petrece între noi, însă știu că flirtăm. Știu că nu este nici prietenesc, nici profesional. Nu mai este.

— Da, răspunde el și își înclină capul spre mine. Ești superbă!

Nu știu dacă este machiajul, sau părul, sau fața, însă mă simt ca o adevărată stea de cinema azi, pe platoul a ceea ce *People* a numit, recent, „cel mai fierbinte lucru de la vară încoace", dar vreau să-l îmbrățișez. Vreau să-l sărut aici și acum.

Rainer poartă o cămașă în carouri albe și roșii, descheiată la guler, și blugi închiși la culoare. Arată bine de tot și mă dau înapoi ca să apreciez, pentru o clipă, cât de chipeș este.

Îmi zâmbește.

— Cum te simți?

— Bine! spun și încuviințez cu o mișcare din cap.

E adevărat.

— Primul pictorial pentru o revistă! zice el.

— Nu și pentru tine.

Îmi las mâna să îi atingă gulerul. Mă prefac că îi iau o scamă, însă nu e nimic acolo, de fapt. Vreau doar să fiu aproape de el.

Rainer îmi acoperă mâna cu a lui. E caldă. Transformă într-o ceață restul cabinei de sunet.

— Noi suntem doar de umplutură, spune el. Toată treaba asta e despre tine.

Deschid gura, dar nu reușesc să scot niciun cuvânt. Mă privește cu o expresie care mă face să mă simt stresată și încântată, și complet răsfățată, toate deodată. De parcă el nu va permite să mi se întâmple nimic rău. La acest pictorial, pe acest platou, sau oriunde altundeva.

Echipa de la *Scene* se împrăștie, și apare Jordan, chiar lângă noi. Poartă pantaloni negri și o cămașă neagră, cu o cravată violet, desfăcută. Are o urmă de barbă.

Inima mi se împiedică, parcă ratând o bătaie, și senzația aceea cunoscută de agitație revine. Mă forțez să nu îi dau atenție. De fiecare dată când o fac, mi se întoarce stomacul pe dos. Mă face să mă simt nesigură. E doar a doua oară când ne întâlnim și deja prezența lui mă tulbură. Iar eu nu vreau să fiu distrasă. Vreau să continui să stau la fel de aproape de Rainer. Vreau să îmi spună din nou cum mă vede.

Răsuflu adânc. Încerc să uit de Jordan. Nu voi lăsa ca problemele cu el să-mi strice ziua. Sunt aici, acum, trăind o fantezie incredibilă. Iar partea cea mai bună e că nu e o fantezie, ci realitatea. Joc într-un film foarte important și sunt pe cale să fiu fotografiată pentru o revistă. Să mă simt altfel decât încântată, bucuroasă, chiar *copleșită* pare să întineze acest vis. Nu-l voi lăsa pe Jordan să-mi răpească momentul.

Cineva dă drumul la muzică și întreaga cabină de sunet, toți cei o mie de metri pătrați, se umplu cu The Smiths, Kanye, apoi Katy. Lista de melodii merge mai departe, în timp ce pozăm. Eu pe umerii lui Rainer, cu Jordan privindu-ne. Rainer îmbrățișându-mă, și Jordan într-o parte. Ni se tot strigă lucruri și începe să... meargă. Lucrurile se potrivesc. E primul lucru pe care l-am făcut *toți trei* și simt... chimia. Nu suntem doar eu și Rainer, sau eu și Jordan, ci toți trei. Mă simt așa cum m-am simțit cu Rainer, în Portland, și cu Jordan, aici. Doar că, de data asta, suntem toți împreună.

E suficient ca să mă facă să uit, pe moment, că Rainer și Jordan nu se pot suporta. Rainer ia un jeleu imens și rupe capătul cu dinții. I-l aruncă lui Jordan și cei doi se luptă în glumă cu batonul, de parcă ar agita săbii.

Iau o minge roșie și o arunc în aer, iar când se declanșează camera, chiar înainte ca mingea să înceapă să coboare, îmi dau seama că mă distrez. Pe bune. Nu sunt deloc îngrijorată cu privire la felul în care arăt. Nu sunt îngrijorată că nu fac o treabă suficient de bună sau că ar trebui să fac mai mult din asta sau din cealaltă. Mă bucur să fiu aici, acum. Lumea asta e nebună și ciudată, însă și foarte spectaculoasă. Și îmi dau seama că Rainer și Jordan simt și ei la fel. Știu după felul în care renunță la privirile criminale sau la ideea de a se sfâșia reciproc. Dintr-odată, trecutul și tot ce înseamnă el – Cassandra și Jake, chiar și Britney, indiferent ce reprezintă ea pentru băieții ăștia – par să fie la milioane de kilometri distanță. De parcă nu ar fi doar un ocean care ne desparte, ci și altceva. Ceva solid.

Melodia se schimbă, iar Rainer mă ridică în brațe. Mă învârte repede, iar scena se învârte și ea. Mă concentrez la chipul lui. El zâmbește și spune ceva, însă, din cauza vitezei și a muzicii, nu îl aud. Mă așază pe pământ și continuă să vorbească, dar tot nu îl aud. Sunt prea plină de adrenalină și prea pătrunsă de piesa Madonnei. Cu coada ochiului, îl văd pe Jordan sprijinindu-se de un perete, cu mâna pe bărbie, privind spre aparat. Cineva se agită în jurul lui cu un pieptăn.

Rainer se apropie, iar chiar când muzica se stinge și începe următoarea melodie, îmi spune ceva, din nou:

— Vreau să te sărut!

De data asta, îl aud.

Vestea proastă este că îl aude toată lumea.

Membrii echipei *Scene* se privesc de parcă nu ar ști ce să facă, iar Sandy și Wyatt sar să privească din nou filmarea și să se asigure că nu a surprins cuvintele lui Rainer.

— Producătorilor le-ar plăcea mult asta! îi spune Sandy lui Wyatt.

— Dar mie, nu!

Wyatt mă priveşte când spune asta, iar eu îmi amintesc din nou de conversaţia din apartamentul meu, de cât de supărat a fost la gândul că eu şi Rainer am putea să fim împreună.

Acum cred că poate s-a înşelat. Şi, dintr-odată, sunt incredibil de iritată de cât de mare tam-tam s-a iscat pe tema asta. Fiindcă nu e treaba nimănui ce fac în afara platourilor. Rainer şi cu mine nu suntem Noah şi August, iar dacă ne plăcem, ce? Nu e ca şi cum nu ne-am mai face treaba. Mă uit iar la Rainer, care aşteaptă un răspuns din partea mea. Nu îi pasă. Nu se preocupă nici de agitaţia lui Sandy, nici de comentariile iritate ale lui Wyatt, sau de oamenii de la *Scene*, care ne privesc, aşteptând să îşi dea seama cum să reacţioneze. Fiindcă nu e vorba despre ei. E vorba despre noi. Vreau să îi spun că şi eu îmi doresc acelaşi lucru. Vreau să mă sărute, mai mult decât mi-am dorit vreodată ceva. Vreau să mă îmbrăţişeze şi să facă această clipă să dureze, să fie surprinsă de aparatul de fotografiat.

Ceva mă împiedică însă. Nu este Sandy, nici Wyatt. Spatele meu s-a încălzit, şi ştiu, din instinct, că a auzit şi Jordan. Îi simt privirea. Vorbesc cu voce scăzută, apropiindu-mă de Rainer:

— Nu poţi face asta! şoptesc.

— Ce? spune el.

Ochii lui îmi mângâie faţa. Îmi muşc buza de jos.

— Nu poţi spune astfel de lucruri cât suntem la lucru.

Îl privesc.

„Răspunsul meu nu înseamnă *nu*, ci *nu acum*", aş vrea să îi spun.

Faţa lui Rainer se luminează de un zâmbet.

— Îmi e foarte greu să mă stăpânesc în preajma ta, spune el.

Mă ia de cot cu o mână, trecându-și degetul mare peste cuta din piele. Îmi simt brațul cuprins de flăcări, care se întind spre interior.

— Dar dacă asta vrei, încerc.

Pieptul mi se ridică. Tâmplele îmi pulsează. Inspir adânc, încercând să îmi domolesc pulsul revoltat.

— Atât de multe lucruri din viața noastră se îndreaptă deja într-acolo.

Fac un gest peste umăr, în direcția oceanului sau a orice se află dincolo de el.

— Va fi totul bine! spune el.

Își pune mâinile pe brațele mele. Le simt hotărâte, de parcă m-ar ține pe loc. Sprâncenele i se unesc când spune:

— Promit!

— Gata cu tâmpeniile pe platouri! îi spun.

Rainer râde.

— Doamnă, îmi insultați demnitatea!

Își duce o mână la piept, prefăcându-se oripilat.

— Asta dacă tu o insulți pe a mea.

Zâmbește, iar chipul i se luminează. Trăsăturile lui se îndulcesc și devin mai agreabile.

— Bine! îmi șoptește.

Muzica reîncepe, iar Rainer se îndreaptă spre Lillianna, pentru retușarea machiajului. Privesc în spate și îl văd pe Jordan cum mă privește. Se întoarce imediat. Simt că am pierdut orice speranță de a avea o relație civilizată cu el. Mama îmi zicea mereu că nu poți avea totul în viață. Așa merg lucrurile. Bănuiesc că avea dreptate.

Editorul revistei, o femeie cam de vârsta alor mei, se apropie de mine.

— Am vrea niște fotografii cu tine! îmi spune ea.

— Bine.

Mă uit la Rainer, care își umple un pahar cu cafea.

— Ar trebui să...

— Fără băieți! mă lămurește ea. Doar tu.

Îmi aruncă un zâmbet ca al funcționarului de la Permise auto. Cel care spune „Ți-am spus tot ce știu. Acum du-te și completează formularul și nu-mi mai pune întrebări!"

Încuviințez și o las să mă aranjeze pe o pernă imensă, în formă de brioșă. Mă pune să îndoi picioarele, cu genunchii apropiați. Îmi arcuiește spatele și îmi aduce părul în față, apoi într-o parte. Se dă înapoi și mă privește atentă, de parcă aș fi un tablou despre care nu e sigură dacă atârnă drept. Apoi, îmi vâră un ventilator sub nas.

— Poți să îți înclini capul spre stânga? mă întreabă. Doar capul, nu și ochii.

Încerc să-mi dau seama ce vrea să spună, dar, când încep să înțeleg, aparatul face deja poze, apropiindu-se de mine tot mai mult. Vântul îmi face ochii să lăcrimeze și îmi tot șterg obrajii, scuzându-mă.

— Distrează-te puțin! spune ea.

Distracție! Aha! Încerc! Zâmbesc, râd. Încerc să retrăiesc sentimentul de putere și de extraordinar, pe care l-am avut cu câteva minute în urmă. Deschid ochii larg și încerc să ofer camerei zâmbetul perfect. Dar nu e la fel de ușor cum a fost când eram toți împreună. Acum, privirile tuturor sunt asupra mea și mă simt vulnerabilă, de parcă rochia asta aproape inexistentă ar fi fost purtată de vânt și aș fi goală pușcă în fața echipei și a actorilor. Îi simt cum mă privesc, le simt privirile provocatoare. Efectul combinat e prea greu de suportat.

În sfârșit, aparatul se oprește, iar Rainer și Jordan sunt chemați înapoi. Facem câteva fotografii, urmând indicațiile primite. Eu

stau jos, iar băieții, în picioare, încadrându-mă. Stăm aproape, toți trei, iar muzica abia se aude.

Rainer mă cuprinde cu brațul, iar eu mă sprijin de pieptul lui. Apoi, mă ridic și eu, și repetăm mișcarea. Apoi, fotograful îi face semn lui Jordan să se apropie.

— Apuc-o! îi spune.

Nu îmi iau ochii de la aparat.

Jordan se întoarce.

— Bună! spun eu.

Simt că e cel mai idiot cuvânt pe care i l-am spus.

— Bună, îmi răspunde.

Fața lui e la câțiva centimetri de a mea.

Apoi, mă trage spre el. Repede. Miroase a săpun și a gel de duș Dove. E atât de familiar, că mă face să mă simt de parcă aș fi iar în baia mea din Portland. Cea care adăpostea rățuștele de cauciuc ale lui Annabelle, șamponul antielectrizare al surorii mele și scurgerea care nu funcționa niciodată cum trebuie, indiferent de câte ori o repara tata.

Iar asta, mai mult decât orice, mă face să mă topesc. Îmi sprijină capul de pieptul lui și mă îmbrățișează strâns. Nu îmi explic de ce, dar în secunda următoare mă simt ca plastilina. De parcă sunt Play-Doh în mâinile cuiva. Moale, maleabilă. Aș putea fi modelată în orice. În oricine. Chiar și în August.

CAPITOLUL 13

Numărătoarea oficială a săruturilor la finalul zilei:

August și Noah: 1

Paige și Rainer: 0

Filmăm, în sfârșit, primul lor sărut – o scenă care se petrece în cabana-colibă, în timpul unei furtuni cumplite. Romantic, cu siguranță. Stresant, absolut. Firește că soarele ne încălzește insula, iar pentru moment suntem în studio, repetând.

Situația: Noah și August s-au luptat cu propriile sentimente de când au ajuns pe insulă. August este iubita celui mai bun prieten al lui, în fond. Dar, odată ce zilele și săptămânile se scurg, încep să își dea seama că e posibil să nu fie niciodată salvați, așa că se lasă în voia pasiunii. *Cosmo* a numit sărutul nostru „cea mai așteptată unire a buzelor din acest an". Sunt așteptări mari, dar înțeleg de ce. În carte, e o scenă supersexy. Și vreau să o joc cum trebuie. Adevărul este că mi-a fost groază de această scenă, deși am așteptat-o cu nerăbdare, iar acum nu prea îmi vine să cred că, în sfârșit, a venit momentul să o filmăm.

Noah și August par să se îndrepte în direcția cea bună. Rainer și cu mine, la fel – cred. Seara trecută am luat cina

împreună. Am mers la Longhi's, unde câteva fete de vârsta mea l-au recunoscut pe Rainer și i-au cerut autograful. Cina a fost diferită. A părut o întâlnire adevărată. Am împărțit desertul. Lingurițele ni s-au lovit una de cealaltă, iar el mi-a atins genunchiul pe sub masă. Am simțit că fetele ne privesc, *mă* privesc. Fata care a ieșit cu Rainer Devon – îmi place ideea.

După cină, m-a condus la ușa mea și mi-a luat mâna. A dus-o la obraz. Era atât de chipeș! Voiam doar să îi încolăcesc gâtul cu brațele și să îl trag spre mine. Știam că voia același lucru. Toate săptămânile astea au construit între noi ceva asemănător cu electricitatea.

Dar, când s-a aplecat spre mine, nu am putut. M-am simțit îngrozită, brusc. Mi s-a părut că s-a investit tare mult în povestea noastră. De parcă, imediat ce ne-am săruta, totul s-ar schimba. Și vreau să fiu gata pentru toate astea, dar nu sunt sigură că pot. Am nevoie de el. E singura persoană din viața mea care mă înțelege. Care mă ține de mână și mă ajută să trec prin toată această experiența. Dacă ajungem împreună, apoi se termină și îl pierd? E un risc pe care să vreau să mi-l asum?

— Îmi pare rău! am spus.

Mi-am ridicat brațele și i-am mângâiat ceafa cu degetul mare. Am simțit că pieptul mi se lipește de al lui, de parcă inima mea ar fi încercat să se apropie de a lui.

— Doar că... dacă ne sărutăm, va fi mai mult decât un sărut. Înțelegi?

— Asta-mi spun toate doamnele, a răspuns el.

L-am împins.

— Doamne, ești vreodată serios?

— Hei! a spus și și-a apăsat fruntea de a mea. Avem timp!

Mi-a pus mâna pe față. A ținut-o acolo.

— Avem timp trei filme.

Am râs. A râs şi el. Apoi, m-a sărutat pe frunte şi a dispărut pe hol.

Iar acum suntem aici, gata să filmăm sărutul. Cel puţin, pe hârtie. Dar nu putem începe, fiindcă, spre deosebire de ieri, azi nu plouă.

Jessica umblă cu o bucată mare de bambus, umplută cu nisip şi pictată cu nişte simboluri africane. Este „băţul ei de ploaie" şi îl aduce cu ea aproape zilnic, încercând să cheme ploaia sau, la nevoie, să o oprească. Din cauza vremii greu de ghicit, am început să ne pregătim pentru cinci sau şase scene, în cazul în care nu putem să le filmăm pe cele planificate pentru o zi anume. S-au construit platouri într-un adăpost vechi, abandonat, de pe plajă, şi chiar şi în apartamentul lui Wyatt. Filmăm oriunde se poate.

Wyatt crede că e o nebunie şi urlă mereu la Jessica să „ducă porcăria asta de acolo", însă, în secret, cred că s-ar putea să funcţioneze. Fiindcă, sincer, mai tot timpul merge.

În dimineaţa asta, Rainer aleargă pe platou cu băţul de ploaie, cântând despre ploaia în Africa. A doua unitate s-a dus să facă nişte fotografii, în timp ce Wyatt şi Camden încearcă să-şi dea seama cum şi dacă pot filma scena aici, cu ploaie artificială, iar Jessica discută cu departamentul de efecte speciale, încercând să-şi dea seama ce s-a întâmplat cu noroiul fals. Încă nu sunt sigură de ce noroiul de pe platouri trebuie să fie fals. Nu e ca sângele, nu faci niciun rău dacă foloseşti noroi adevărat. Deşi bănuiesc că Jake nu ar fi de aceeaşi părere.

— Cântă cu mine, PG! mă îndeamnă Rainer, ridicând băţul de ploaie în faţa mea, ca pe un microfon.

— Eşti într-o dispoziţie bună! observ eu.

Mă priveşte şi ridică din sprâncene.

— Azi am ocazia să te sărut, spune el. N-ar trebui să fiu?

Mă înroșesc, probabil căpătând o nuanță de fucsia. Întorc privirea spre Jessica. Aleargă năucă pe lângă noi cu un efect special neidentificat.

Mi se pare că așteptăm ceva, pentru că atmosfera îmi aduce aminte de aerul greu și umed de dinaintea unei ploi. Faptul că personajele noastre se vor săruta va schimba lucrurile pentru noi? Actorii povestesc mereu despre cât de lipsite de romantism sunt scenele de dragoste, despre cum se filmează în prezența unui milion de oameni, despre cât de multă strategie este implicată. Dar e vorba de *buzele mele*. Și de *ale lui Rainer*. Știu că e diferit, însă mă simt la fel cum se simte și el. Mă simt de parcă noi nu am putea face pasul, așa că-l vor face personajele noastre.

Wyatt hotărăște: vom filma în interior. Echipa care se ocupă de decoruri începe să lucreze imediat la construirea unui platou care să semene cu cel unde am filmat deja afară. Vor folosi un ecran verde în jurul nostru, pentru a putea proiecta fundalul corect și potrivi imaginile, ulterior, în camera de editare.

Wyatt a cerut o filmare închisă, ceea ce înseamnă că vom fi doar eu, Rainer și echipa mai apropiată. Fără Sandy, fără membri extra. Fără Jordan.

Îmi amintesc de asta în timp ce repet în minte replicile. Mă ajută că nu va fi și el prezent, că vom fi doar eu și Rainer.

Îl privesc cum dansează cu bățul de ploaie. Zâmbetul și farmecul lui, simple ca întotdeauna. O înghiontește pe Jessica, iar ea nu se supără, deși este evident că are de făcut o mie de lucruri deodată. Rainer e mai mare decât mine și decât Jordan cu câțiva ani, însă ceva la el este cât se poate de copilăros. E fericit, ca un puști în dimineața de Crăciun. Îi face și pe alții să zâmbească. La început, credeam că farmecul lui e ceva calculat. Dar acum știu că nu e. Este real.

Rainer e atât de diferit de Noah! Noah, morocănosul, cu trecutul lui complicat și aura de mister. Dar sunt amândoi incredibil de loiali. Oferă sprijin necondiționat. Și cred că amândoi vor să mă sărute. Sângele îmi aleargă prin vene la acest gând și din nou trebuie să îmi calmez bătăile inimii.

— Pari preocupată, PG!

Rainer pune bățul jos și vine la mine. Își așază mâinile pe umerii mei și le coboară spre coate. Expir. E bine să fie atât de aproape de mine! Mă liniștește.

— Nu sunt, răspund.

Își înclină capul în față.

— Ești sigură?

Ridic din umeri.

— Poate puțin stresată.

— OK!

Mă întoarce, mă împinge spre o ladă aflată într-o parte a cabinei de sunet și mă îndeamnă să mă așez. Îmi aranjez costumul – un furou alb – sub mine și îmi încrucișez brațele la piept.

Rainer mă atinge cu blândețe pe picior și îngenunchează, ca să avem privirile la același nivel.

— Hei, va fi bine! spun el. Suntem doar noi doi.

Zâmbește, în felul lui plăcut, nepretențios și care îmi amintește de o înghețată care se topește, iar eu mă relaxez.

— Oamenilor le pasă de asta, îi spun. Toată lumea repetă cât de important e sărutul ăsta...

Îmi îngrop capul în mâini.

Rainer mă strânge de genunchi.

— Nu te mai gândi la ei! Suntem doar noi acum. Hei!

Îmi îndepărtează degetele de față.

— Facem tot posibilul. Asta e tot ce putem.

— Dar dacă tot posibilul meu nu e de ajuns?

Îmi zâmbește. Ochii lui se întâlnesc cu ai mei.

— Va fi. Între noi există o atracție extraordinară! spune el și îmi atinge umărul. Da?

Înghit și încuviințez.

— Sunteți gata?

Apare Wyatt, urmat de Jessica. Poartă tricoul cu Ramones, ceea ce înseamnă că azi e o zi cu miză mare. Este talismanul lui și îmi dau seama cât de importantă este o filmare în funcție de hainele cu care este îmbrăcat.

— Gata! îngaim.

Fac tot ce îmi stă în puteri să nu-mi tremure vocea.

Rainer îmi atinge umerii și mă împinge în față. Îl urmăm pe Wyatt spre locul în care, în doar câteva minute, a fost creat un fel de platou. Uneori, lucrurile care se petrec aici sunt magice. De parcă ar fi spiriduși ascunși printre frunzele de palmier.

Închid ochii și inspir adânc. Inspir, expir. Încerc să-mi imaginez ce simte August. Vrea să fie cu tipul ăsta mai mult decât orice altceva pe lume, iar el o va săruta, în sfârșit. El face totul posibil. Își abandonează trecutul și viitorul. Totul se concentrează în clipa asta. *Fapte*, nu vorbe.

Prima dublă e stângace. Mă aplec prea repede, iar nasul mi se ciocnește de al lui Rainer. Tremur. Asta face contactul dificil.

A doua dublă e și mai rea. Mă apucă sughițul, un vechi tic nervos, iar când Rainer se apleacă spre mine, tot trupul îmi tresaltă.

— *Tăiați*! urlă Wyatt și își trece o mână peste frunte. Uite ce, îmi spune, de ce ai nevoie?

— Scuze! spun printre suspine, iar trupul mi se scutură de un alt sughiț.

— Nu știu ce se petrece cu voi doi, însă, preț de câteva minute, prefă-te că ești altcineva!

— Dar *sunt* altcineva! vine replica mea. Sunt August.

Chestia asta începe să semene a *Actorie pentru proști*, capitolul 1.

Wyatt clatină din cap.

— Ieși și din pielea ei!

Cum să îi spun lui Wyatt că să îl sărut pe Rainer ca August se simte ca și cum l-aș săruta și ca Paige? Toate flirturile. Toate privirile și momentele. Au condus spre asta, și nu mă pot detașa.

— Cine, atunci? întreb.

— Un model? îmi propune Rainer. De preferință, franțuzoaică. Mersi!

Îmi zâmbește, ridicând din umeri.

— Trebuie să ieși din propria minte, îmi explică Wyatt.

Se încruntă și mă tem că va începe să zbiere, dar adaugă doar:

— Uneori, trebuie să fii altcineva, complet diferit de cum ești tu în mod obișnuit. Cineva care l-ar înșfăca pe Noah, care ar sări pe el. Cine ar face asta?

Britney?

— Nu știu! spun.

Wyatt îmi face semn să mă opresc și continuă.

— Fă lucrurile diferit! Încearcă să devii cineva care ar face lucrurile posibile în seara asta.

Se uită la mine. Iat-o: privirea lui specifică!

— La dracu', fă-o!

— Bine! spun.

Doar că mă gândesc că problema nu e să fiu altcineva, ci să fie Rainer. Sunt stresată înainte să îl sărut, fiindcă ar însemna atât de mult pentru noi, pentru relația noastră. Dar acum, nu suntem noi. Suntem August și Noah. Niște copii pierduți.

Fac prima mișcare. Chiar înainte să înceapă camera să ruleze, îl atac pe Rainer, apucându-l de față și apropiindu-i-o de

a mea. Nu e foarte sexy, dar na, e contact. Să terminăm odată! Wyatt, firește, urlă să se taie scena.

A patra dublă. Rainer îmi pune o mână pe cot. Mă trage mai aproape, îmi mângâie maxilarul cu degetul. Las ochii să mi se închidă. Mă aplec. Simt că Rainer e chiar deasupra mea. *Tăiați!*

De ce?! Mă uit la Wyatt.

— Mai intens! strigă el.

A cincea dublă. Mă aplec. Se apleacă și Rainer. Buzele ni se întâlnesc. Funcționează. Funcționează mai bine decât credeam. Îi înconjor gâtul cu brațele și mă trage mai aproape. Mâinile lui mă strâng, iar buzele îi sunt lipite de ale mele, atât de fix, încât abia pot respira. Și nici nu vreau. Vreau să mă sărute mai departe așa, de parcă am fi doar noi doi pe insulă. Brațele sale îmi mângâie spatele, iar eu îmi trec degetele prin părul lui. Trupul îmi ia foc și, pentru o clipă, totul dispare. Nu suntem pe platou, ci pe o insulă. Nu mai contează nimeni și nimic, decât asta.

Dar Rainer se dă înapoi. Simt cum buzele lui le părăsesc pe ale mele și pipăi în fața mea, fără să fiu pregătită să întrerup contactul. Ochii mei sunt încă închiși când îl aud spunând:

— Nu ar trebui să fii aici!

Este Jordan. Știu înainte să îl văd. Tricou cenușiu, brațe încrucișate.

— Plouă! spune el, de parcă ar fi un răspuns universal.

— La naiba!

Wyatt îl privește, apoi se uită la noi.

— E un platou închis, Jordan.

El își vâră mâinile în buzunare.

— Bine! Plec!

Mâna lui Rainer e tot pe talia mea și mă trage mai aproape.

— Rămâi! îi spune lui Jordan.

Îi privesc cum se uită unul la celălalt, văd privirea lui Jordan scânteind, scurt, spre mâna mea de pe umărul lui Rainer. E o provocare şi, pentru moment, sunt furioasă că Rainer mă declară proprietatea lui, chiar aici, în faţa lui Jordan.

— Atunci, stai dracului jos! urlă Wyatt.

Se apleacă spre Camden şi discută dacă ar trebui sau nu să ne mutăm afară, acum că avem parte de ploaie adevărată.

Între timp, Jordan s-a strecurat într-un scaun de regizor. Tenişii lui jerpeliţi atârnă deasupra podelei, iar braţele, de o parte şi de alta a scaunului. Văd sclipirea picăturilor de ploaie pe antebraţele lui, picăturile care i se rostogolesc pe gât.

— Ce-ţi bate inima! îmi spune Rainer.

Îmi aduce capul sub bărbia lui. Simt cum i se ridică şi îi coboară pieptul lângă mine – puternic, ferm.

Dar tot nu pot scăpa de senzaţia că Jordan mă priveşte. Vreau să-l întreb pe Rainer de ce i-a spus să rămână, dar am microfon, aşa că nu pot. Chiar dacă ştiu răspunsul, vreau să îl aud.

Reîncepem. Rainer se apleacă, iar eu îl trag mai aproape. Buzele lui sunt calde, părul e moale. Încerc să mă concentrez. Să nu mă pierd cu firea. Nu vreau să-i ofer lui Jordan satisfacţia de a privi asta. Simt inima lui Rainer bătând nebuneşte lângă a mea.

— Tăiaţi! strigă Wyatt.

Ne priveşte, apoi îl priveşte pe Jordan.

— Bine, spune el şi se uită la ceas. Facem pauză de prânz.

„Prânzul" este la orice oră când ajungem la jumătatea scenelor pe care trebuie să le filmăm într-o zi. De obicei, e în jur de cină, ceea ce înseamnă că, dacă mie mi-au mai rămas câteva ore, băieţii se pregătesc pentru o noapte de filmări.

Mă uit să văd dacă Jordan mai e acolo. Da, este. Stă pe scaun, ne priveşte, însă, când mă uit iar, se întoarce brusc şi începe să

discute cu Camden. Vreau să fac un efort. Vreau ca lucrurile să fie în regulă pe platou, dar încep să mă satur de atitudinea lui.

Sunetistul vine să ne ia microfoanele. Sunt bucuroasă să nu mai fiu auzită, deocamdată.

— Hei, PG! spune Rainer.

E încă aproape de mine, iar mâna lui se odihnește pe curbura spatelui meu.

— Faci o plimbare cu mine?

Încuviințez.

Mă ia de mână. Mă întorc să văd dacă Jordan ne vede plecând, însă nu îi întâlnesc privirea, iar Rainer e deja la jumătatea drumului spre ușă. Când ajungem afară, îmi dau seama că, de fapt, plouă tare. Ne înghesuim într-o parte a cabinei de sunet, unde există un mic adăpost, însă nu e suficient. Au trecut doar douăzeci de secunde, iar furoul meu e aproape fleașcă. Rainer îmi pune mâna pe talie și mă trage mai aproape.

— Vino aici! îmi spune.

Are o privire de parcă ar vrea să îmi spună ceva. Îmi țin respirația. Dar nu vorbește. Nu spune nimic. Mă sărută.

Pieptul mi se încordează și se umflă, când buzele sale le ating pe ale mele. Mâinile mele îi urcă de-a lungul brațelor, ca să-l prind de umeri. Mă lipește de el până când între noi nu mai rămâne spațiu. Mă sărută cu intensitate. E blând, puternic și dulce – toate deodată. E tot ce mi-am dorit vreodată. Simt că ne udăm până la piele, simt ploaia pe fețele noastre, dar nu îmi pasă. Am ajuns, în sfârșit, aici.

CAPITOLUL 14

Rainer trebuie să rămână pe platouri, pentru a încheia filmările, iar eu fug înapoi la complex, udă până la piele şi tremurând. Mă simt uşurată. Parcă ar fi un nou început şi nu pot decât să permit entuziasmului să câştige lupta cu teama. Vreau. Îmi doresc să fiu cu el. Mă face să mă simt bine, să am încredere, să fiu protejată. În siguranţă în această nouă normalitate. Îmi dau seama că problema nu e ce simt pentru Rainer. Ştiu ce simt. Problema e ce simt faţă de Jordan.

Mi-a intrat în minte. Ştiu că ultimele întâmplări cu Rainer vor face şi mai dificilă încercarea mea de a ne înţelege, însă nu e ca şi cum Jordan s-ar fi străduit. Nici măcar nu a încercat să poarte o conversaţie cap-coadă cu mine. Ne rezumăm la priviri intense şi „salut"-uri tăioase. E atât de stupid! Ar trebui să urmez exemplul lui Rainer şi să îl tratez pe Jordan aşa cum mă tratează el pe mine. Dar e ceva la el... De parcă aş vrea să creez o distanţă cât mai mare între noi, şi, în acelaşi timp, să îmi dau seama cine este. Ce îl face să se poarte aşa? Familia lui? Trecutul lui cu Britney? Mă întreb dacă ea cunoaşte secretele lui Jordan. Mă întreb ce îi spune cuiva de care îi pasă.

Nu pot să dorm. Mă tot gândesc la Rainer, pe care îl despart de mine doar câțiva metri de hol.

Mă dau jos din pat pe la 4:30 dimineața și îmi pun costumul de baie, ca să merg să înot. Trebuie să îmi limpezesc gândurile și a trecut multă vreme de când n-am mai intrat în apă într-o dimineață din timpul săptămânii. În ultima vreme, filmările au fost la ore tot mai anapoda.

Mă strecor în șlapi, pe întuneric, și îmi arunc un prosop pe umăr. Mă îndrept spre plajă. Văd siluetele surferilor în apă, cu trupurile argintii luminate de promisiunea zorilor. Arată ca niște pești zburători, despre care am citit odată dintr-o carte a tatei. Nu i-am văzut niciodată în realitate, însă trupușoarele lor se avântă afară din apă și par niște arce argintii, micuțe, ca niște semiluni, aproape ca o reflexie a stelelor căzătoare.

Îmi pun prosopul pe o piatră, îmi arunc papucii. Nisipul e ud, de parcă ar fi fost congelat, și mă îndoiesc că sunt capabilă să intru în apă. Dar alung gândul, inspir adânc și plonjez cu capul înainte în ocean.

Apa mă lovește, dură și rece, și încep să înot. Lovituri prelungi, fluide. Nu scot capul afară până nu am făcut zece mișcări. Când ies, scuipând și icnind, m-am îndepărtat deja binișor de țărm. Mă întorc pe spate și las curentul să mă poarte mai departe. Cerul se schimbă: bleumarinul devine cenușiu, apoi cea mai palidă nuanță de violet. În curând, va apărea soarele, ca un dansator solo pe scenă, și va începe să se rotească, ajungând cu razele în stânga, în dreapta și la mijloc.

Încă e devreme, iar eu înot mai departe, spre locul în care s-au adunat surferii, încălecându-și plăcile și așteptând valurile. Mă gândesc că Wyatt m-ar ucide dacă ar ști că sunt aici, și, cumva, asta mă face să înot tot mai repede. Trec de surferi, trec de stâncile coastei. Atât de departe, încât când privesc spre

complex mi se pare că e făcut din cuburi de zahăr: mici, albe, dizolvabile în masa de apă care mă înconjoară.

Înot ceva mai departe. Aici e linişte, aşa cum nu mai găsesc în felul în care stau lucrurile acum.

Chestia e că în Hawaii nu avem salvamari.

Îmi amintesc că ne-au spus asta în timpul orientării pe insulă. Când ne-au povestit şi despre lanţul acela de lavă mişcător. Nu sunt salvamari fiindcă sunt curenţi foarte puternici, iar dacă înoţi, o faci pe propriul risc.

Mulţi turişti mor înecaţi, aici. Nu muşcaţi de rechini, deşi asta se promovează în timpul orientării, ci din cauza curenţilor. Sunt târâţi atât de departe în ocean, încât nu se mai pot întoarce. Vine un val mare, iar ei se îneacă. Credeam că e ridicol. Trebuie să-ţi cunoşti limitele. Am crezut că mă descurc în apă. Sunt o înotătoare puternică. Am fost mereu aşa.

Tocmai de aceea, ce se petrece e atât de nebunesc!

Ştiu că se presupune că trebuie să intri sub val, când se apropie. Dacă pare mare, te afunzi la bază, fiindcă dacă nu poţi trece peste culme, forţa te poate lovi şi te poate târî dedesubt. Dar e prea târziu. Nu îl văd decât când e deja acolo, deasupra mea. Nu am timp să mă feresc. Îngheţ şi, într-o fracţiune de secundă, soarta mea e hotărâtă.

Valul mă loveşte din toate părţile şi mă simt de parcă aş fi ţintuită la pământ. Dar e prea adânc aici ca să ajung pe fundul oceanului, aşa că sunt împinsă tot mai jos, sub apă. Ştiu că tot ce mă aşteaptă, mai jos, e şi mai multă apă. Mai mult din acelaşi întuneric sufocant.

Şi este, într-adevăr, sufocant. Plămânii mi-au luat foc şi nu pot să cred că gura nu mi-e căscată, încercând să strige. Am o imagine mintală cu apa care-mi umple plămânii, care-mi întinde traheea până când plesneşte, aşa ca baloanele cu apă pe

care eu și Cassandra le aruncam de la fereastra dormitorului meu pe aleea betonată, vara. Zece puncte dacă nimeream pe cineva, trei dacă erau doar stropiți.

Gândurile mi se încețoșează. Mi-o imaginez pe Cassandra și pe frații mei, pe Jake și pe părinții mei în livingul de acasă, și cu toții glumim, și Trinkets n' Things. Îmi imaginez un apus debordând de portocaliu și de roșu – atât de strălucitor, încât arată ca niște artificii care țâșnesc în centrul orașului Portland, de Ziua Americii.

Apoi, văd plaja, cabina de sunet și pe Wyatt, furibund. Doar că imaginea e de calitate proastă, pixelată și arsă, ca o fotografie lăsată să se decoloreze la soare. Se cojește și văd pe altcineva. Pe cineva pe care mi l-am imaginat înainte să știu ce să-mi imaginez. E aici. E real și uman, într-un fel în care eu nu mai sunt. Știu că mor, cam la fel cum știam când trebuia să fac duș sau că voi fi certată fiindcă nu am dus gunoiul. Sunt cunoștințe practice și nici măcar nu încerc să mă opun. Doar închid ochii și-mi doresc să se întâmple repede. Să mă opresc din gândit. Fiindcă, dacă mă gândesc la el, nu mai vreau să mor.

Îl aud strigându-mă pe nume, mai întâi încet, apoi mai tare. Sunt surprinsă, fiindcă am crezut că mă vor lăsa simțurile. Am crezut că, cu cât mă apropii mai mult de moarte, cu atât mai liniște va fi. Dar nu e. Aud mult zgomot. Mi se strigă numele, apa clipocește, apoi altceva, ceva care mă convinge că am trecut deja dincolo: fața lui, atât de aproape, că îl simt respirând.

— Paige!

Îmi spune numele pe un ton sever și, pentru o clipă, îmi amintesc de profesorul de matematică din clasa a opta, domnul Steeler. Nu sunt sigură de ce mă gândesc tocmai la el acum, în clipa morții, însă asta se întâmplă.

Și din nou:

— Paige!

Deschid gura să răspund, înainte să-mi amintesc că sunt sub apă. Mă forțez să rezist presiunii, gustului sărat, însă nu le mai simt. Mă trezesc tuşind, scuipând, aşa ca atunci când am intrat în ocean, dimineață. Şi deschid ochii.

Primul lucru pe care-l remarc este că sunt întinsă. Încerc să mă ridic și să văd ceva, dar un braț mă împinge ușor înapoi. Aud încă apa în jurul meu, dar este mai blândă acum, mai puțin amenințătoare. În loc să se izbească de mine, clipoceşte, aproape legănându-mă.

— Paige?

Întorc capul şi îl văd plutind în ocean, lângă mine, cu un braţ peste abdomenul meu, cu celălalt lopătând prin apă. Sunt întinsă pe o placă de surf, iar Jordan Wilder mă trage la ţărm.

E încruntat, iar ridurile de pe fruntea lui par nişte sfori de marionetă.

— Jor..., reuşesc să spun, apoi încep iar să tuşesc.

Mâna de deasupra se întinde să-mi atingă umărul, apoi îmi dă la o parte părul de pe frunte. Închid din nou ochii. N-ar fi exclus să fiu moartă. Şansele ca această situaţie să fie reală sunt egale cu zero.

— Rezistă! spune el. Aproape am ajuns.

Văd că împinge placa în față cu ajutorul picioarelor, ținându-mă în același timp. Ridic capul şi zăresc țărmul la câțiva metri – fâşia lungă de plajă e cel mai plăcut lucru pe care l-am văzut –, lat, solid şi stabil.

— Cum te simţi? aud vocea lui Jordan, lângă mine.

— OK! spun.

Mai tuşesc puțin şi îmi revin.

— Cum ai...

Mă uit la Jordan, iar el clatină din cap.

— Erai cam departe! îmi spune. Nu poți face asta în Hawaii, dacă nu cunoști cu adevărat oceanul. Evident, tu nu îl cunoști.

— M-ai *urmărit*?

Suntem suficient de aproape de țărm ca Jordan să meargă deja. Îmi trec picioarele de partea cealaltă și mă ridic și eu. Mă clatin, însă, și, când cedez, mă sprijin de placă.

— Am fost nevoit.

— Ba nu, nu ai fost.

Ridică din sprâncene.

— Ești sigură?

— Nu!

— Așa...

Își pune o mână pe spatele meu. Sunt surprinsă de cât de caldă pare. Mi-a înghețat întreg corpul.

— Mulțumesc! zic.

— Pentru ce?

Vocea lui e plăcută, jucăușă. N-am mai auzit tonul ăsta.

— Pentru că mi-ai salvat viața, mormăi eu.

— Pardon, ce-ai spus? întreabă el.

Evident, mă tachinează.

Ridic privirea și mă uit urât la el. Chiar și după ce m-a scos din ghearele morții, Jordan Wilder e tot nesuferit.

— Cu plăcere! spune el.

Îl ajut să împingă placa pe nisip, apoi mă prăbușesc. Soarele începe să încălzească plaja, iar eu îi simt arsura pe spate. Inspir de câteva ori și mă sprijin pe spate, în mâini.

— Vii des aici? întreb.

El încuviințează, așezându-se lângă mine.

— În fiecare dimineață.

Mă întorc să mă uit la el.

— Serios? De ce nu te-am văzut niciodată?

Se uită și el la mine. Pe gene are stropi de apă.

— Presupun că nu te-ai uitat bine.

— Tu m-ai văzut?

Deschide gura să răspundă, însă tușesc iar: icnete mari, șuierate, pline de apă. Îi simt mâinile pe umeri, apoi își pune o palmă pe spatele meu, frecându-mă în cercuri largi, egale. Chiar și cu tot soarele, fiecare centimetru de piele îmi e cuprins de furnicături.

— Mersi! spun.

— Poate ar trebui să intrăm, îmi spune.

— Nu! Nu vreau să intru! Nu vreau să plec nicăieri!

Sunt copleșită de nevoia de a rămâne, de a sta aici, pe plajă, cu el, cât de mult pot.

— Ar trebui să bei ceva cald. Și poate ai nevoie și de un prosop ca lumea.

Vocea lui e hotărâtă, iar eu fac semn spre stânci, unde mi-am aruncat șlapii, împreună cu prosopul de plajă cu ananași.

— Am prosop, îi arăt.

Se ridică, se șterge de bermudele lui largi și sprintează spre stânci. Îi privesc trupul bronzat, linia trunchiului. Își aruncă prosopul peste umăr. Se mișcă atât de ușor, și pe plajă, și în apă. Arată ca surferii care locuiesc aici. Ca un băștinaș.

Revine cu prosopul și îl despăturește, aranjându-mi-l peste umeri ca pe o capă.

— Mersi! spun. Nu trebuia.

Se așază iar pe nisip.

— Ești un bun de lux, îmi spune, frecându-și mâinile.

Privesc cum i se scurge nisipul printre ele.

— Vedeta filmului. Probabil că ar trebui să plătesc ca să te înlocuiască, dacă faci hipotermie, zice în timp ce mă privește. Nu cred că-mi permit.

— Suntem în Hawaii. Hipotermia pare puțin probabilă.

Îmi desprind privirea de la el, fiindcă îmi fac griji că își poate da seama cum mă simt. Cum îmi bate inima mai repede, știind că e lângă mine, decât îmi bătea când mi-am dat seama că mă înec.

Jordan mă privește, iar în ochii lui citesc ceva nou. Ceva mai mult decât acea scânteie aurie - o stea pe cerul nopții. Ochii lui par și ei mai blânzi. Mai degrabă căprui decât negri.

— Nu prea am avut ocazia să vorbim, îi spun.

Pufnește.

— Ce este?

— Nimic

— Spune-mi!

Se sprijină pe palme, lăsându-se pe spate și întinzându-și picioarele.

— Ești prinsă, la asta mă refer.

— Prinsă?

Clatină din cap.

— Haide, nu face asta! Nu te purta de parcă nu ai ști despre ce vorbesc!

Mă gândesc la brațele lui Rainer în jurul meu, în prima zi când a ajuns Jordan pe platouri. Apoi la ziua pictorialului.

— Rainer, spun eu.

Ridică din sprâncene.

— Sunteți împreună, nu?

Strâng prosopul mai bine pe lângă corp.

— Nu știu.

E cel mai sincer răspuns pe care i-l pot da acum. În plus...

— Nu prea pot să-mi dau seama ce are asta de-a face cu faptul că am putea deveni prieteni.

Ridică mâinile, de parcă l-aș amenința cu o armă.

— Hei, e cariera ta, nu a mea!

— Asta ce vrea să însemne?

Oftează.

— Lui Rainer îi place să fie în lumina reflectoarelor.

Acum vorbește încet, de parcă i s-ar adresa unui copil de clasa a doua.

— Când te întâlnești cu o actriță, ai parte de și mai multă celebritate.

— Nu e așa! răspund eu. Habar n-au oamenii cine sunt.

Mă privește intens.

— Dar vor afla.

— Poate, spun eu. Dar cu cine s-ar putea întâlni Rainer, dacă nu cu o actriță? Doar e și el actor. Tu nu faci la fel?

Mijește ochii.

— Eu nu mă văd cu actrițe.

— Doar cu vedete pop.

— Pardon? întreabă el, îndreptându-și umerii și întorcându-se spre mine. Vrei să-mi spui ceva?

— Cum rămâne cu Britney?

Expiră îndelung, ia o mână de nisip și îl lasă să i se strecoare printre degete.

— Britney nu este și nici nu a fost vreodată iubita mea.

Nu mă pot abține și las cuvintele să se rostogolească afară.

— Deci doar te-ai combinat cu ea pe la spatele lui Rainer?

Privirea lui îmi face inima să-mi coboare în stomac.

Ochii lui sunt din nou blânzi. Dar nu fiindcă ar fi îngrijorat, ci fiindcă e jignit.

— Asta crezi?

Clatin din cap.

— Nu! spun eu. Nu știu! Am sărit calul! Îmi pare rău!

— Uite ce, dacă vei face parte din domeniul ăsta, trebuie să înțelegi că există lucruri pe care nu le împărtășești și despre care nu vorbești, fiindcă sunt tabu. Oamenii vor vâna orice informație. Vor dezgropa morții în căutare de bârfe. Și, dacă nu le vor găsi, le vor inventa.

Apoi se ridică, de parcă atât ar fi avut de spus.

— Haide! zice. Să intrăm!

Îmi întinde mâna, iar eu o accept. E puternică și cu bătături - genul de mână care a ținut lucruri. Care le-a strâns cu putere.

Mergem în tăcere, o tăcere plină cu un milion de lucruri pe care vreau să le întreb, însă nu o fac. Nu mi se pare că ar vrea să mai vorbească și, după ce mi-a salvat viața, puținul pe care îl pot face este să tac.

— Mulțumesc! spun, când mă lasă la ușa apartamentului.

Ridică din umeri.

— A fost doar noroc. Mă bucur că am fost pe fază.

Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei și ne privim, fără ca măcar să clipim. Mă întreb dacă simte și el. Mă întreb dacă se întreabă.

— Și eu! îi spun, încet.

Apoi, lasă capul în jos, își încrucișează brațele și se întoarce să plece. Îl privesc străbătând holul până când dispare după colț. Am nevoie de încă o secundă ca să îmi scot cardul și să nu rămân cu ochii la locul în care s-a aflat înainte.

CAPITOLUL 15

Citesc niște scenarii pe care mi le-a trimis impresarul meu. Gândul la a mă implica într-un alt proiect mă entuziasmează. Mă ajută să îmi amintesc că August e doar o fază - OK, una importantă -, însă rămâne o fază. Există multe alte personaje de jucat. E un scenariu despre o fată rea, care rămâne însărcinată, unul despre o sirenă, pe baza unei alte serii foarte cunoscute de cărți, şi un film de epocă, în care aş juca-o pe fiica unui protagonist. Se filmează în Seattle, deci aş fi aproape de casă, lucru faţă de care nici nu ştiu precis cum mă simt. Aproape că l-am terminat, iar scenariul mi se pare strălucit.

Pun paginile lângă mine şi îmi înăbuş un căscat. Afară e răcoare, iar nopţile s-au făcut mai reci faţă de cum erau când am ajuns aici. Îmi vâr picioarele sub mine şi mă aşez mai bine pe scaunul din *lanai*. Dacă închid ochii, sunt în Portland, din nou, şi e iarnă. Îmi imaginez că sunt cu Cassandra şi că mergem prin ploaia torenţială spre Piaţa de Sâmbătă, cu umbrelele deschise, pleoscăind prin bălţi. Sau bem ciocolată caldă acasă la Jake, cu mama lui dându-şi ochii peste cap în direcția mea, în timp ce Jake ne ţine o prelegere despre efectele arderii

zahărului de trestie sau ale vreunei epidemii bacteriene răspândite de pescăruși.

Cassandra. Jake. Trec prin fața mea ca niște negative de fotografii.

Ceva se petrece, ceva neașteptat. Uit cine sunt. Devine ceva normal să mă aflu pe un platou de filmare, să petrec timp cu echipa, să îmi pregătească altcineva mesele și să mă trezesc cu gustările favorite în frigider, fără niciun bilețel și nicio remarcă din partea mamei. Nu mă gândesc la faptul că părul și machiajul îmi sunt mereu puse la punct sau că atât căsuța mea de e-mail, cât și cea vocală sunt mai mereu pline de oferte. Am un milion de mesaje de la impresar despre tot ce mișcă sub soare. Am crezut că actoria înseamnă doar să joci, însă m-am înșelat. Înseamnă atâtea altele, atât de multe intrări și ieșiri, încât mă simt de parcă nu voi învăța niciodată.

Nu pot să uit ce mi-a spus Jordan de dimineață, despre a ține unele lucruri pentru mine. Dar nu am nicio idee ce să țin ascuns din viața mea. Ce este tabu acolo? Am crezut că prieteniile ar fi, însă nu am mai vorbit cu Jake sau cu Cassandra de când au plecat. Familia mea nici măcar nu înțelege ce fac acum și cum este noua mea viață. Poate că visul meu, filmul ăsta, ar fi tabu. Dar nu e totodată și același lucru care m-a transformat în cineva pe care oamenii doresc să îl disece? Și de unde să știu dacă Rainer este tabu, când tot ce aud în minte sunt voci care ne judecă?

— Cioc, cioc!

Ridic privirea și îl văd pe Rainer în pragul ușii din *lanai*, cu o cămașă care flutură în briza nopții și cu o plumeria vârâtă după ureche. Prezența lui neașteptată mă face să tresar. E ciudat că a apărut chiar când mă gândeam la el și, după o dimineață în care am văzut moartea cu ochii, nu prea mă simt în largul meu.

— Aşa baţi tu la uşă? întreb.

— Aha, încuviinţează el.

— Cum ai ajuns aici?

Zâmbeşte.

— Voiam să te văd.

Inima mea bate mai repede.

— Asta nu îmi răspunde la întrebare.

Se apropie de mine şi ia loc pe un scaun alăturat.

— Am prieteni sus-puşi. Mai precis, la recepţie.

Râd.

— Deci acum flirtezi şi cu recepţionistele?

— Numai pentru a ajunge la tine, PG!

Nu-i voi spune despre ce s-a petrecut de dimineaţă. Nu sunt sigură de ce, doar că ştiu că are de-a face cu Jordan. Ştiu că lui Rainer nu i-ar plăcea să ştie că împărtăşim ceva. Chiar dacă acel ceva presupune că am fost salvată de la moarte. Să vorbesc despre Jordan pare o încărcătură prea grea pentru seara asta.

— Cum a fost ziua asta? întreabă Rainer.

Îmi înconjor genunchii cu braţele şi îmi sprijin capul de ei.

— OK! spun.

— Atunci, de ce te ascunzi?

— Nu mă ascund! răspund, întorcând capul. Sunt obosită, atât...

Rainer şi Jordan au avut ziua liberă, azi. A trebuit să filmăm nişte scene în care August e singură pe plajă. Am fost doar eu, Wyatt şi echipa, şi abia dacă-mi mai pot ţine ochii deschişi.

— Vino aici! spune Rainer.

Mă înconjoară cu braţul şi mă simt ridicată de pe scaun, în braţele lui. E atât de bine să mă aflu acolo! O parte din tensiunea acumulată peste zi începe să se risipească.

Mă așază în poala lui, se lasă pe spate și îmi pune o mână pe obraz. Apoi, se apleacă și aproape că mă aștept să mă sărute, în schimb, ia floarea de după ureche și mi-o întinde.

— Pentru tine!

— Mersi!

O iau și o țin de tulpină, între arătător și degetul mare. Ridic petalele la nas. E un miros dulce și picant, ca de vanilie adevărată.

— Ce se întâmplă? îl întreb, încet, cu grijă, cu privirea la petalele de plumeria.

Ridică din umeri.

— Azi m-am uitat la TV, am mâncat un sandvici. A fost plăcut să am niște timp liber.

Îi simt mâinile pe spate, mângâindu-mi coloana. Îmi înăbuș un fior.

Pun jos floarea.

— Nu la asta m-am referit! spun.

Ridică fruntea.

— La ce te referi, atunci?

Vocea lui este ușoară, melodioasă. Flirtează.

Îl lovesc ușor în umăr.

— La noi.

Colțurile gurii lui se ridică într-un zâmbet.

— Noi?

Mă simt caraghioasă. Stau în poala lui, iar mâinile sale mă mângâie, și tot nu știu ce înseamnă asta.

— Da. Știi, m-ai sărutat!

— Sunt conștient de asta, îmi spune, încă zâmbindu-mi pe jumătate. De ce crezi că sunt aici?

Fluturarea molcomă din piept se transformă într-o bătaie de aripi de vultur.

Se apleacă mai aproape de mine, dar, de data asta, nu îmi mai dă o floare şi nici nu se retrage.

— Sunt aici fiindcă eşti deşteaptă.

Mai aproape. Îi simt genele atingându-mi obrazul.

— Și amuzantă.

Mai aproape. Nasul lui îmi atinge bărbia.

— Şi frumoasă.

Aproape că îmi atinge buzele.

— Şi îmi place mult să te sărut.

Pulsul mi-a luat-o razna, de parcă ar vrea să fugă din mine.

— Da, dar...

— Ce mai e? şopteşte el.

Inspir, încercând să îmi păstrez calmul din voce. Simt că trebuie să mă zbat ca să scot fiecare cuvânt.

— Ce vrei?

Oftează şi îmi pune o mână pe genunchi, deasupra mâinii mele. E moale şi caldă.

— Credeam că e destul de evident, îmi spune, mângâindu-mi degetul mare cu al lui. Pe tine!

— Rainer...

Îmi ia mâna într-a lui, apăsându-şi-o pe inimă. O simt bătând tare şi regulat.

— Relaxează-te! îmi spune.

Îmi muşc buza de jos.

— Bine! spun eu.

— Bine.

Cu ambele mâini, îmi prinde faţa şi mă trage spre el. Îmi sărută nasul, apoi fruntea, apoi pleoapele. Când se trage înapoi, respiră apăsat.

— Eşti superbă! îmi spune.

— Glumeşti!

Expir.

— Deloc.

Mă sărută pe gât, chiar sub ureche. Îmi e aproape imposibil să mai gândesc limpede.

— De ce eu? întreb.

Îmi dreg glasul. Îl împing în spate. Mă gândesc la ce a spus Jordan, despre cum s-ar întâlni Rainer cu actrițe fiindcă îi place lumina reflectoarelor. Dar cum poate fi adevărat? Eu sunt o nimeni, încă.

— Pe lângă faptul că sunt singura fată pe care o cunoști pe insula asta.

— Nu-i așa! mă contrazice el în timp ce mă ia de mână. Ai uitat de recepționistă.

— Și de Jessica! spun în continuare cu ochii plecați.

Rainer încuviințează.

— Și de Jessica.

— Deci?

Îmi desprind degetele dintre ale lui și le pun în poală. Trebuie să îmi țin mâinile încleștate, ca să nu încep să îmi rod unghiile.

— De ce tu? mă imită Rainer. Asta vrei să știi?

— Da.

Ridic privirea și mă uit la el.

Clatină din cap, de parcă eu nu aș fi înțeles, de fapt, cum stau lucrurile.

— Uite de asta! spune. Fiindcă nu ai idee de cum te văd oamenii. Ești incredibilă.

Apoi, mă sărută. De data asta, cu adevărat, pe gură. Vreau să spun ceva, dar vorbele mi se îneacă în sărut. Se agață în părul lui și în vârfurile degetelor și în bătaia puternică a inimii lui. *Ești incredibilă!* Cu gura lui atingând-o pe a mea, cu

mâinile lui pe talie, par să fie singurele cuvinte care contează. Felul în care mă vede. Felul în care simte pentru mine.

Mâinile lui sunt peste tot – pe spatele meu, pe talia mea. Mă lipeşte de el. Mă întind şi îmi înfig mâinile în umerii lui, simţindu-i muşchii. Simt cum oftează, însă nu se desprinde. Mă sărută mai departe, şi, încet, încep să simt şi eu că poate are dreptate.

CAPITOLUL 16

— Tu și băiatul ăla sunteți împreună?

Vocea mamei se aude cu greu din cauza paraziților. Mă sună mereu de pe mobil, fiindcă pe fix nu dispunem de un plan tarifar pentru apeluri la distanță, iar semnalul nu e niciodată prea grozav.

— De când citești tabloide? întreb.

Mă aflu în bucătăria apartamentului, privind un articol cu titlul: „RAINER DEVON ȘI PAIGE TOWNSEN SUNT *PRINȘI** ÎN CAPCANA DRAGOSTEI, ÎN HAWAII". Au folosit fotografia cu noi, cea de la Piața de Pește – eu și cu Rainer, unul lângă altul, cu frunțile plecate. Asta nu a fost acum câteva săptămâni? Cum de mai e relevantă?

— De când a ajuns fiica mea în ele, răspunde ea.

Chiar și cu conexiunea asta proastă, îi simt duritatea din ton.

— Tu chiar crezi tot ce se scrie? o întreb.

Nu mă gândesc la ce s-a schimbat, de atunci. La faptul că Rainer și cu mine ne-am sărutat. De câteva ori.

---

* Joc de cuvinte pornind de la termenul *locked*, „blocat, prins, închis" (n. red.)

— Nu ştiu, draga mea, răspunde mama.

Las revista jos.

— Te-ai abonat la *Star*?

Tot nu-mi vine să cred. Mama nu ar şti cum să identifice un tabloid nici dacă ar fi singura carte din biblioteca şcolii. Ceea ce, fireşte, nu sunt tabloidele. Face cumpărături de la magazinul din colţ, nu de la supermarket, şi singurele reviste disponibile acolo sunt *Yoga Journal* şi o grămadă de fiţuici despre astrologie. Am o altă teorie.

— Te-a sunat Cassandra! lansez eu o ipoteză.

Mama oftează. Totul devine clar.

— Răspunde-mi, Paige!

— Te-a sunat, nu?

Urmează o pauză suspectă.

— Chiar îi pasă de tine, să ştii!

Îi pasă de mine. Mda. De aceea a fost atât de ocupată să mă sune, de când ea şi Jake au venit să mă viziteze.

— Vrea doar *informaţii*! o corectez.

— Draga mea, cred că, dacă voia informaţii, te-ar fi sunat pe tine. Nu îţi stă în fire să te îndoieşti de Cassandra. Ce se petrece?

Mi-o imaginez pe mama stând în bucătărie, unde vorbeşte întotdeauna la telefon, cu coatele pe blatul de lucru sau căutând diverse lucruri în frigider, şi mă gândesc la cât a trecut de când n-am mai văzut-o. Cea mai lungă perioadă, de când m-am născut. Ar trebui să îi spun ceva. Că o iubesc...

— Nu e ceva despre care vreau să discut în public! îi spun.

— E vorba de Cassandra şi de mama ta! mă contrează ea. Care dintre noi e publicul?

— S-a cuplat cu Jake! izbucnesc.

Nu aud niciun oftat, niciun icnet şi nici măcar o poticneală.

— Știu. I-am văzut, îmi spune mama, pe un ton obișnuit, de parcă tocmai i-aș fi spus că am mâncat un sandvici cu unt de arahide și jeleu la prânz.

— Deci știai?

Mi-o imaginez oprindu-se din căutatul în frigider, așezând laptele înapoi și sprijinindu-și mâna în șold.

— Draga mea, sunteți prieteni de multă vreme. Lucrurile se mai schimbă.

— S-a cuplat cu *Jake*, spun eu, încet, de parcă, dacă aș rosti cuvintele cât mai clar și răspicat, va pricepe în sfârșit ce vreau să spun.

— Dar nu au și ei dreptul la fericire?

Inspir.

— Firește că da. Doar că...

Mama nu știe că Jake și cu mine ne-am sărutat și cât de furioasă a fost atunci Cassandra.

— Cassandra a spus mereu că lucrurile s-ar strica dacă doi dintre noi ar ajunge împreună.

— Și tu ce părere ai?

— Nu știu!

Îmi trec palmele peste marmura rece a blatului.

— A fost ciudat să fie aici și să îi văd așa. M-am panicat.

Mă așez pe un scaun și mă răsucesc cu fața spre ocean. De obicei, nu vorbesc cu mama despre lucrurile astea, dar nu mă pot abține. Să îi văd pe Cassandra și pe Jake pe canapea. Cinele cu Rainer. Cât de stângace a fost despărțirea.

Nu răspunde imediat, după ce termin.

— Mami?

O aud inspirând, apoi expirând încet.

— Înțeleg, draga mea! Dar cred că trebuie să le dai o pauză. Nu cred că ești supărată fiindcă sunt împreună. Cred că îți pare

rău că au trecut şi ei la faza următoare. Lucrurile se schimbă, iubito!

— Nu credeam că ne vom schimba şi noi!

Am un nod în gât despre existenţa căruia nu ştiam.

— Nu-ţi poţi învinui prietenii fiindcă îşi continuă viaţa fără tine.

— Dar trebuie să şi-o continue *împreună*?

Îi aud râsetul molcom.

— Păi, spune ea, cred că întrebarea mai bună este dacă merită să pierzi ambele prietenii din cauza asta...

Mama schimbă subiectul la sora mea şi la Annabelle, apoi spune:

— Trebuie să plec! Te iubesc! zice ea şi închide.

Aşez telefonul pe blat. Are dreptate, fireşte. Şi mi-e dor de ei. De amândoi. Vreau să îl sun pe Jake şi să îi spun despre Clean Ocean Initiative, pe care Wyatt a pornit-o ca să îndepărteze orice efect negativ asupra mediului pe care l-ar putea avea filmul. Vreau să o sun pe Cassandra şi să îi povestesc că Rainer m-a sărutat, să o aud chiţăind şi întrebându-mă cum e, dacă părul lui e moale, şi ce îmi spune când suntem singuri.

Dar trebuie să ajung la repetiţii şi să mă opresc şi pe la cabina de editare, în dimineaţa asta, ca să mă uit pe ce s-a făcut ieri. Am filmat din nou prima scenă din film, cea în care August ajunge la ţărm, plină de sânge. De data asta, a fost mai bine şi cred că şi Wyatt crede la fel. Mi-a spus să mă uit la filmare. Nu mi-a mai cerut niciodată părerea, aşa că vreau să mă asigur că ajung la timp. Coafatul şi machiajul încep în douăzeci de minute.

Editarea are loc în sălile de conferinţă de la primul etaj al complexului. Draperiile opace sunt întotdeauna trase şi îmi pare rău pentru editori. Se holbează toată ziua la ecrane, şi

suntem în Hawaii. Măcar noi putem lucra afară aproape tot timpul.

Gillian, editorul de efecte speciale, mă salută când ajung. E incredibil de înaltă și are părul vopsit cu henna și niște ochelari cu ramă de baga în toate culorile. Nu i-am spus asta niciodată, fiindcă nu o cunosc prea bine, dar îmi amintește de casă.

— Bună, puștoaico! îmi spune, punându-mi o mână fermă pe umăr. Am pregătit totul pentru tine. Hai în biroul meu!

Închide ușa cu piciorul și mă conduce într-o cameră cu pereți cenușii și un birou mare, de plastic, cu patru calculatoare și trei tastaturi pe el. O imagine a plajei este înghețată pe ecran.

— Stai jos!

Gillian îmi împinge un scaun, iar eu mă așez. Se apleacă și începe să scrie la tastatură.

— Mă bucur că ești aici! spune ea. Vine și Rainer?

— Nu, răspund, privind spre ușă. Sau nu cred.

Gillian aduce un scaun lângă mine și se așază, încălecându-l invers.

— Ești gata?

Zâmbesc pentru „da". Ridic degetul mare.

Trecem peste scene. E ciudat să mă văd așa pe ecran. S-a mai întâmplat: în reclame și în câteva piese de teatru care au fost filmate, dar acum e diferit. Efectele speciale nici măcar nu au fost adăugate, dar nu există scenă sau platou. Suntem doar noi, de parcă aș privi o înregistrare cu mine, doar că, de fapt, nu sunt tocmai eu.

— E filmare brută! spune Gillian. Dar a ieșit bine, nu?

— Foarte, încuviințez eu.

Îmi face cu ochiul, apoi dă clic pe altă scenă. Wyatt vorbește mereu despre potrivirea scenelor, despre cum mâna mea trebuie să atingă același punct în spațiu când rostesc un cuvânt,

astfel ca, mai târziu, când se pune filmul cap la cap, lucrurile să iasă bine. Cumva, am prins ideea, dar acum capătă sens. Un film este ca un puzzle uriaş: sunt piese împrăştiate pe podeaua livingului. Abia mai târziu, după ce a fost creat, îţi dai seama că formează o singură poveste.

Se aude mobilul lui Gillian. Tonul de apel e „Dancing Queen" de la Abba.

— E melodia mea favorită din anii 1970! îmi spune. Sunt bătrână. Să nu spui nimănui!

Gillian răspunde. Dă din cap de câteva ori, apoi acoperă receptorul cu palma.

— Va trebui să merg să iau nişte filmări, spune ea. Aştepţi cinci minute?

— Sigur!

Ar trebui, probabil, să ies, însă vreau să rămân. E amuzant să-mi petrec timpul cu Gillian. Îmi aminteşte de mătuşa simpatică din filme. Genul care te lasă să bei vin la cină şi te ajută să „împrumuţi" maşina părinţilor, ca să te strecori în weekenduri. Ai mei au fost singuri la părinţi, aşa că nu am avut niciodată o mătuşă aşa. O dată, fratele meu s-a oferit să ne cumpere mie şi Cassandrei vodcă, pentru o petrecere în pijama. Am fost de acord, mai ales fiindcă încercam să părem *cool*, dar nu s-a ţinut de cuvânt. Ce s-a întâmplat a fost că am întrebat despre ea, părinţii ne-au auzit, şi am fost pedepsiţi amândoi pentru o săptămână.

Nu zic că Gillian ar încuraja consumul de alcool în rândul minorilor, dar există adulţi care nu par să aibă prea mult respect pentru reguli. În general, sunt cei care nu au copii.

Gillian pleacă, mitraliind indicaţii la telefon, şi mă lasă singură, cu mine pe ecran. Este o imagine de aproape a corpului meu, nemişcat, pe plajă. Sunt plină de sânge, iar părul meu e

răvășit ca o pânză de păianjen în curs de țesere. Simt că sângerez de moarte, sau ea sângerează, ceea ce e ridicol, fiindcă (1) August nu moare și (2) nici măcar nu e sânge. Am fost prezentă când au amestecat gelul de păr cu sirop de ciocolată și colorant alimentar, mi-au spus să mă întind, au desenat un X pe abdomenul meu și au început să toarne amestecul peste el.

Dar, na...

Când îmi privesc trupul așa, cu picioarele încrucișate, cu mâna desfăcută, cu degetele încă întinzându-se, îmi amintește de moarte. Așa se întâmplă. Plutești și te ridici deasupra propriului trup, și te privești de parcă ai fi într-un film.

— Ciudat, nu?

Nu l-am auzit venind și mă întorc să mă uit la el.

— Puțin! răspund, încercând să îmi controlez vocea.

Jordan face semn din cap. Privește ecranul, cu ochii mișcându-se de la stânga la dreapta. Sunt conștientă că zac acolo, că la trupul meu pe jumătate dezgolit se uită. Vreau să arunc o pătură peste fata de pe plajă, și una peste mine, acum. Fiindcă nu ne pot separa. Simt că nu m-aș uita la ecran, ci la mine. Când ochii lui îi mângâie abdomenul, inspir adânc, iar când ridică privirea spre fața ei amorțită, obrajii mi se înroșesc. Când se întinde și atinge ușor ecranul, îi simt mâna pe umăr.

— Cum de nu ești la repetiții? întreb.

Simt că am răgușit și îmi dreg glasul.

— Azi lucrați doar tu și Rainer! spune el.

Se întoarce de la ecran la mine, iar eu mă întreb dacă a văzut și el toate revistele acelea stupide. Simt nevoia de a-i spune că nu e adevărat. De a minți.

— Am înțeles! îngaim. Ce faci?

Jordan întoarce scaunul lui Gillian și se așază.

— Îmi place să vin aici şi să văd cum arată lucrurile! zice el şi face semn spre monitor. Tu?

— Wyatt a vrut să arunc o privire.

Nu am mai văzut filmările. Jenant! Ar trebui să fiu aici. Ar trebui să profit de orice ocazie de a învăţa pe care mi-o oferă prezenţa pe platouri.

Jordan se uită mai departe la ecran.

— Cred că e interesant să urmăreşti procesul, înţelegi? Sunt atât de multe aspecte la mijloc!

Întoarce capul şi mă priveşte.

— Mi-a plăcut mereu să văd cum se construiesc lucrurile. Probabil că e lucrul care-mi place cel mai mult la actorie - cât de multă muncă de echipă presupune.

— Aşa o fi! spun. Dar actoria în sine nu e tocmai muncă de echipă.

Mă priveşte cercetător.

— Fireşte că e!

— Nu ştiu! spun. Eu nu simt că ar fi.

Nu am idee de ce îl contrazic. Tot ce am vrut a fost să discute cu mine, nu să mă trateze ca pe o leproasă. Iar acum, când chiar se întâmplă, îl resping.

— Asta nu pot înţelege eu la unii actori, spune Jordan. Cum de nu vedeţi că tot ce faceţi ar fi imposibil fără ajutorul câtorva zeci de oameni. Niciun fel de artă nu are loc în vid.

— Dar când joci, nu ar trebui să fie doar pentru tine? Adică, are importanţă cine se uită la piesa sau la filmul tău? Nu faci asta doar pentru că-ţi place?

Jordan se sprijină de spătar şi îşi duce mâinile la ceafă.

— Nu! îmi răspunde. În cel mai bun caz, arta este un dialog. Faci treaba asta ca oamenii să o vadă, şi să se bucure de ea, şi să se implice. E *pentru* alte persoane.

Din felul în care vorbește - atent, și totuși cu ușurință, fluid - îmi dau seama că nu e prima dată când s-a gândit la asta. E o părere care a crescut în anii în care a meditat la acest proces. Ceva dinăuntrul meu se încordează, o combinație între admirația pentru angajamentul său și dezamăgirea față de propriile-mi lacune.

— Te-ai gândit mult la asta.

Se uită la mine și se încruntă, de parcă nu ar înțelege rostul lucrurilor pe care le-am spus.

— E viața mea! îmi răspunde. Firește că m-am gândit.

Are acest talent de a mă face să mă simt de parcă lucrurile pe care le credeam despre lume, pe care le consideram adevărate, ar fi doar un ecran de fum pentru alte lucruri, mai importante. Să vorbesc cu el e ca și cum aș da la o parte o perdea și nu sunt sigură ce se află îndărătul ei.

Încerc să-mi dau seama cum să răspund, când Gillian își face apariția.

— Bună, J! spune ea.

El îi zâmbește. E prima dată când îl văd zâmbind, iar întreaga lui fizionomie se schimbă. E ca atunci când ochii i s-au transformat din negri în căprui; zâmbetul îl îmblânzește.

— Ți-am furat scaunul.

Se ridică, dar ea îi face un semn nerăbdător.

— Stai! Ea trebuie să plece.

— Eu? întreb.

— Te așteaptă Wyatt, copilă! Terminăm mai târziu!

Mormăi ceva ca pentru mine și mă ridic. Nu vreau să plec.

— Mersi, oricum! spun. Mă întorc!

— Întotdeauna se întorc, spune ea și îi face cu ochiul lui Jordan.

Se aşază pe scaunul meu, cu braţele la piept. Jordan ia tastatura. Imaginile de pe ecran se mişcă şi trupul meu revine la viaţă. Începe să caute prin scene, aşa cum a făcut şi Gillian, mai devreme.

— Pa! spun.

Mă aştept să îşi ţină capul plecat, să mă ignore, dar ridică privirea.

— Pa, Paige! răspunde el. A fost plăcut să stăm de vorbă.

Încerc să găsesc o urmă de sarcasm în tonul lui, dar nu pot. Chiar cred că vorbeşte serios.

— Ai întârziat, iubito!

Rainer mă salută când intru în rulotă pentru coafură şi machiaj. E îmbrăcat ca Noah şi arată superb. E la bustul gol, iar pielea îi e perfect bronzată. Arată aşa cum îţi imaginezi zeii greci, dacă ar reveni la viaţă.

— Nu-ţi face probleme, drăguţă! mă linişteşte Lillianna. Recuperăm noi timpul pierdut.

Nu sunt îngrijorată. Nu simt că ar trebui să mă grăbesc. În fond, Wyatt a fost cel care a vrut să petrec nişte timp cu Gillian.

— Ar trebui să nu te mai ţin atât de târziu! spune Rainer, iar faţa mea se încinge imediat la amintirea ultimelor seri.

Noi pe *lanai*. Eu în poala lui.

— Am fost în cabina de editare, îi spun.

— Editare?

Se priveşte în oglindă, aranjându-şi părul.

— De ce?

— Wyatt a vrut. În plus, e interesant să fii o parte din proces. Actoria nu e un vid! zic pe un ton jalnic.

Rainer pare amuzat.

— Te cred pe cuvânt! spune el.

— Îmi place să aflu mai multe.

— Ce tare!

Mă las în scaunul de lângă el. El se întinde și îmi mângâie genunchiul cu mâna.

— Bună! spune.

Îmi împing piciorul în degetele lui. Se apleacă pentru un sărut, însă eu mă întorc, zâmbindu-i în chip de scuze Lilliannei.

— Am văzut și mai rău, drăguță! spune ea și îmi mângâie vârful capului cu palma. Formați un cuplu adorabil.

— Nu-i așa? întreabă Rainer.

Îmi dă drumul genunchiului și sare de pe scaun.

— Merg să-l țin pe Wyatt departe de tine. Ne vedem acolo?

Se apleacă iar, și de data asta îi ofer buzele.

— Pe mai târziu, frumoaso! șoptește el.

CAPITOLUL 17

Rainer este chemat înapoi în LA săptămâna viitoare, pentru a da declaraţii de presă privind un film pe care l-a turnat anul trecut. E groaznic! Nu vreau să plece şi nici el nu vrea. Dar, indiferent ce simt, ceva mai târziu în această seară se va afla într-un avion care se îndreaptă spre est. Va lipsi opt zile. Merge în LA, apoi la New York şi la Londra, înainte să se întoarcă aici.

— Mi-aş dori să vii cu mine! îmi spune. E un tur de forţă. Toţi oamenii ăia. Toată energia. Abia aştept să trăieşti şi tu experienţa. E ca şi cum ai primi cea mai mare îmbrăţişare din lume.

— Curând! spun.

Stăm în holul complexului, aşteptând maşina care îl va duce la aeroport.

— Ce vei face weekendul ăsta? întreabă Rainer.

Tonul lui e nonşalant, dar ştiu ce vrea să spună. Vrea să afle despre Jordan. Rainer nu ar recunoaşte niciodată, dar ştiu că îl deranjează că am fost să o văd pe Gillian şi că Jordan e, de obicei, acolo. Jordan se uită mereu la filmările de peste zi.

— Nu trebuie să-ţi faci griji! răspund.

Ridic o mână şi îi ating umărul.

— Știu, spune el.

— Hei!

Îi înclin fața.

— Suntem cu toții blocați în hotelul ăsta. Încerc doar să fiu prietenoasă, atât.

— Așa și trebuie!

Ceva se schimbă pe chipul lui, dar dispare imediat.

— Ar trebui să fii prietenoasă. Îmi pare rău! se scuză și clatină din cap. Sunt gelos pe oricine petrece timp cu tine, când eu nu pot.

— Gelos?

Rainer îmi înconjoară talia cu brațul.

— Ești surprinsă? întreabă el.

— Poate.

Clatină din cap.

— Paige Townsen, tot nu înțelegi!

— Ce?

— Îmi placi. Mult. Apoi strigă: Hei, toată lumea! Îmi place Paige!

Clatin din cap și îi simt buzele în păr.

— Oprește-te! îi spun. Mă faci de râs!

Pieptul mi se umple de bucurie.

Mașina lui apare chiar când îl văd pe Jordan intrând pe hol. Se oprește, sprijinindu-se de un stâlp. Îi simt privirea asupra noastră. Rainer îl observă și el. Simt că i se încordează maxilarul. Mă desprind de el, dar păstrez o mână pe brațul lui.

— Călătorie plăcută! îi urez lui Rainer.

Jordan se dezlipește de la perete.

— Unde pleci? întreabă el.

Vocea lui este calmă, dar ochii îi trec peste mâna mea, încă aflată pe umărul lui Rainer.

— Conferințe! răspunde Rainer, printre dinți.

Simt că trupul i se încordează sub vârfurile degetelor mele.

Jordan încuviințează. Aproape că mă aștept să spună ceva gen „Atunci, bănuiesc că ai rămas cu mine", dar nu face asta, ci doar spune:

— Mă duc la Gillian. Hai jos după aceea, dacă vrei!

Mă uit la Rainer, care-i dă bagajul șoferului.

— Da! răspund. Bine!

Jordan pleacă, iar Rainer mă sărută, cu mâinile în părul meu. Șoferul de lângă noi își drege glasul.

— Domnule Devon! spune el. Trebuie să plecăm!

Rainer face semn din cap că da. Își apasă fruntea de a mea.

— Să fii cuminte! îmi spune. Ai grijă de tine!

Mă sprijin de el. Îi înconjor gâtul cu brațele. El înseamnă „acasă", aici. Dar șoferul e la doi metri, așa că mă retrag.

— Așa o să fac! spun. Să vii repede înapoi!

— Întotdeauna.

Mă sărută pe nas. Râd când se apleacă să intre în mașina care așteaptă. Apoi pleacă.

Privesc automobilul demarând, apoi mă îndrept spre cabina de editare. Când ajung acolo, Jordan e așezat la biroul lui Gillian. Se răsucește când intru.

— Bună! îmi spune. Rainer a plecat?

Încerc să îi citesc expresia de pe chip, însă nu îmi transmite nimic.

— Haide! îi spun. Nu face asta!

— Ce? întreabă.

Trăsăturile lui sunt imposibil de citit.

— Nu te preface că îți pasă!

Jordan ridică din umeri și îmi ține un scaun.

— Poftim! spune el.

Mă așez și privesc spre ușă.

— Unde e Gillian?

— Nu vine azi, răspunde Jordan, începând să caute printre filmări.

— Dar tocmai...

Se întoarce să mă privească. Ochii lui sunt întunecați. Agitați.

— Știu ce am spus! M-am gândit că iubitul tău va prefera să știe că avem supraveghetor.

— Dar *nu* avem.

Continuă să mă privească. Asta îmi face pieptul să se strângă și îmi îngreunează respirația.

— Avem nevoie?

Îmi iau ochii de la el și mă uit iar la ecran.

— Nu e iubitul meu! spun, de parcă ar fi o explicație.

O spun încet. Aproape în șoaptă. E adevărat că încă nu am avut nicio discuție oficială, dar asta e aproape irelevant, în context. Iar Jordan o știe.

— Îi poți spune cum vrei tu! vine replica lui. Pentru mine nu e nicio diferență.

Simt că mi se înmoaie picioarele, însă încerc să nu mă las copleșită. În loc de asta, mă concentrez la imaginile de pe ecran. Privim o scenă filmată cu mine și cu Rainer, săptămâna trecută. Niște chestii pe plajă și scenele filmate cu actorii care au venit timp de câteva zile, ca să filmeze partea cu băștinașii.

— Poți să îmi arăți cum funcționează? întreb.

Jordan se întoarce spre mine. Ochii lui îmi cercetează cu atenție fața.

— Da! spune el. Sigur!

Se ridică și îmi oferă locul lui. Apoi, se apleacă peste mine și își pune mâinile pe tastatură.

— Așa ajungi la următoarea scenă, îmi explică el.

Respirația lui îmi gâdilă urechea. Îi simt trupul în spatele meu, cald, de parcă ar emite căldură.

— Așa împarți ecranul!

Își drege glasul.

— Eu știu doar lucruri de bază.

Vocea lui e atât de aproape, încât îi simt cuvintele aterizându-mi pe gât.

— Mersi! zic.

Se așază lângă mine și, dintr-odată, simt că nu mai am aer.

— Ar trebui să vii și tu pe aici ca să te joci.

— Gillian e de acord cu asta?

Ochii lui pătrunzători mă privesc fix.

— Dacă ești cu mine...

Întorc privirea, dar el continuă să se uite la mine.

— Ascultă, am vrut să-ți spun...

Înghit.

— Da?

— Îmi pare rău că am pornit cu stângul.

Clatin din cap.

— Mi-ai salvat viața! spun. Cred că toate îți sunt iertate.

— Bine punctat!

Își rotește scaunul spre mine. Dintr-odată, e serios. Încruntat.

— Dar treaba asta cu Rainer... nu e problema ta.

— Știu! îi spun.

Mă întorc și eu spre el. Genunchii noștri sunt la câțiva centimetri distanță.

— Dar așa o simt.

Jordan clatină din cap. Apoi mă privește. Fața lui este calmă și liniștită.

— Ești iubita lui, spune el.

Îmi simt gâtul uscat. Simt centimetrii care ne despart de parcă aerul ar fi luat foc.

— Nu e...

Dar nu știu ce să spun. Are dreptate. Chiar sunt.

— E adevărat! spune el.

Încă mă privește

— Dar nu înseamnă că trebuie să simt față de tine ceea ce simt față de el.

Ne privim și jur că tăcerea trece printre noi asemenea apei. Are profunzime, greutate. O simt curgând din pieptul meu într-al lui.

Jordan își desprinde primul privirea.

— Ar trebui să plecăm! spune el. Mâine începem la cinci dimineața.

Expir. Simt că mi-am ținut respirația ore în șir.

— Cred că nu avem timp pentru ocean, din păcate.

Mă privește. Se apleacă în față.

— Întotdeauna e timp, spune el. Dacă vrei...

— Te-ai trezi la trei dimineața pentru surf?

Jordan se întoarce înapoi la taste, calm, așa cum a fost și mai devreme.

— Nu ar fi prima dată.

În dimineața următoare, la filmări suntem doar eu și Jordan. Până acum, nu am mai filmat nimic doar noi doi, și să fiu lângă el tot mă stresează. Dar sunt și o actriță mai bună când e prezent. Mai bună (deși nu aș recunoaște-o niciodată cu voce tare) decât sunt cu Rainer. De parcă prezența lui Jordan m-ar provoca să încerc mai mult, să muncesc mai din greu. Să joc la nivelul lui.

Filmăm pe plajă azi. Este scena în care Ed ajunge pe insulă, iar August îl vede. Și se sărută.

— Este cineva la care ţii enorm! mă dăscăleşte Wyatt. Îl iubeşti pe Noah. Dar îl iubeşti şi pe Ed. Şi ţi-a fost dor de el.

Wyatt poartă jeanşi negri şi un tricou gri, simplu. Nu e inscripţionat cu numele niciunei trupe şi nu sunt sigură cum să interpretez asta. Nu sunt singura care se poartă diferit în preajma lui Jordan. Wyatt face acelaşi lucru. Nu e mai puţin implicat, dar ţipă mai puţin. Sau poate că sunt eu mai bună şi nu simte nevoia să corecteze atât de multe. Nu sunt sigură.

August trebuie să alerge în braţele lui Ed, iar el să o ridice în braţe. Se sărută, însă doar scurt. Sărutul nu e la fel de important precum cel din colibă, cu Noah, pe care l-am filmat acum câteva săptămâni. E mai uşurel. Nu cu la fel de multă încărcătură.

— Nu e la fel de pasional precum cel cu Noah, ne spune Wyatt. E familiar.

Familiar. OK. Eu şi Jordan, sărutându-ne. Ce zi obişnuită!

Jordan îmi zâmbeşte când ajunge pe platou.

— Bună, Paige! mă salută el. 'Neaţa!

Tonul lui nonşalant, purtarea simplă mă iau prin surprindere. E o persoană diferită. Glumeşte cu Camden, trânteşte în joacă o listă cu programarea filmărilor în mâinile Jessicăi. O fi pentru că Rainer nu e aici?

— Haideţi! spune Wyatt. Încercăm de câteva ori.

Wyatt ne pregăteşte. Jordan trebuie să mă ridice şi să ne sărutăm în aer. E un sărut de regăsire.

— E dulce, repetă Wyatt. Dar, pentru August, este şi trist. Renunţă la Noah!

De obicei, Rainer îmi şopteşte tot felul de lucruri cât filmăm. Între duble, se ţine de glume, încearcă să mă facă să râd şi tot aşa. Dar nu şi Jordan. Din clipa în care Jordan păşeşte în faţa camerelor, devine Ed. Şi azi nu e o excepţie.

Jordan nu ezită. Mă ridică ușor. Mă cuprinde cu brațele și mă lipește de pieptul lui. Îi simt bătăile inimii. Mă aștept să fie la fel ca privirea lui – pătrunzătoare și care insuflă încredere –, dar nu, sunt năuce. Inima lui bate cu putere, la fel ca a mea, de parcă ar vrea să se apropie de ceva. Sunetul, senzația fac totul să dispară. Chiar și când se apropie camera, când aproape că mi se lipește de față, abia dacă o remarc. Simt seara trecută între noi. Familiaritatea aceea și încă ceva. Ceva pe care nu-l pot recunoaște nici măcar în sinea mea.

Jordan mă pune jos și apoi, fără niciun fel de pregătire sau de indicații, mă trage spre el. Buzele lui sunt ca niște panglici de mătase legate în jurul cadourilor, și mă sărută atât de blând, încât abia dacă le simt greutatea. Asta mă face să mă aplec în față, să mi-l doresc mai aproape. El mă urmează.

Mâinile mele se mișcă singure. Mai întâi în sus, ca să-l apuce de umeri, apoi spre gât, și, în sfârșit, ca să i se împletească în păr. Nici măcar nu aud când Wyatt strigă „Tăiați!". Nu aud nimic decât zgomotul valurilor care se zdrobesc de țărm în spatele nostru și respirația lui întretăiată, la fel ca a mea.

Se dă un pic înapoi, dar continuă să mă țină la pieptul lui. Îi simt buzele atingându-mi fruntea.

Wyatt stă lângă noi, cu o privire fascinată.

— A fost bine, dar hai să încercăm o scenă mai scurtă, da?

Jordan nu mi-a dat drumul, iar când mă uit la el văd că mă țintește cu privirea. Ceva din ochii lui s-a îmblânzit din nou, ca un lac care se dezgheață primăvara, și, pentru o clipă, aproape că simt cum mă pierd în ei.

Jordan își relaxează ușor brațele când Wyatt se întoarce spre Camden. Îl aud pe Camden spunând:

— Ești sigur că nu ăștia doi sunt împreună?

Știu că ar trebui să îl corectez. Ar trebui să mă desprind de Jordan și să explic că nu, nu există sentimente! E vorba doar de un joc actoricesc foarte bun! Eu sunt cu Rainer! Dar nu pot, fiindcă, atunci când Jordan îmi dă drumul, o clipă mai târziu, nu mai pot scoate un sunet.

— Din nou! zice Wyatt.

Îmi dreg glasul.

— Bună treabă! îi spun lui Jordan, și, probabil, e cel mai ridicol lucru pe care i-l poți spune unui tip care tocmai ți-a băgat limba în gură.

Chiar dacă a fost doar la o filmare.

Deloc surprinzător, nu răspunde.

Filmăm iar. Și iar. Și iar. De fiecare dată când buzele lui le ating pe ale mele, simt că mă mai apropii puțin de ceva important, ceva pe care am tot încercat să-l obțin de când mă aflu pe insulă, și poate cu mult timp înainte. De parcă săruturile cu el ar explica totul. De ce mă aflu aici, de ce am primit rolul. Că, poate, tot ce s-a întâmplat în ultima jumătate de an a condus aici.

Îmi amintesc un lucru spus de Wyatt când filmam scena sărutului cu Noah și încerca să mă facă să pricep ce se petrece în mintea lui August. „În sfârșit, înțelege ce înseamnă să te îndrăgostești până peste cap de cineva", mi-a spus. „Acel moment când sentimentele pentru persoana respectivă pe mistuie pe de-a-ntregul."

Ziua următoare e liberă și, culmea, plouă cu găleata. Nu putem să chemăm ploaia cu bețe, cu poțiuni și cu dansuri africane, dar, în secunda în care ne oprim din filmat, se deschid porțile cerurilor.

Îmi petrec dimineața în apartament, privind teancurile de publicații care sosesc de la diversele abonamente pe care am

considerat că ar fi o idee bună să le fac. Apoi, încerc să îmi organizez colecția de DVD-uri, să îmi împăturesc cum trebuie hainele din dulapuri. Sunt hotărâtă să nu ies. Ploaia nu mă sperie. Cine s-ar putea afla în ploaie, da. Îl evit pe Jordan. Nu fiindcă nu vreau să îl văd – fiecare fibră a ființei mele vrea să o ia la fugă pe hol și să îl găsească –, ci fiindcă nu știu ce i-aș putea spune. Sau ce aș putea face.

Nu că ar conta. Există Rainer. Rainer, care e dulce, sexy, minunat și care, dintr-un motiv inexplicabil, dorește să fie cu mine. În plus, Jordan probabil că ar atrage și o clanță. Firește că a fost vorba despre actorie, însă nu mă pot opri să mă gândesc cât de aproape de el am fost. Oare de aceea actorii se despart și se înșală unii pe alții, constant? E vorba despre intimitatea asta? Este asta intimitate? Nu îmi dau seama dacă e posibil ca Jordan să nu fi simțit la fel, însă, poate, după ce faci lucrurile astea suficient de mult, înveți să le separi. Poate am înțeles totul greșit și e doar prefăcătorie.

Mi-aș dori ca Rainer să fie aici. Sunt sigură că toate se întâmplă fiindcă e plecat. Dacă ar fi aici, nu m-aș simți așa. Nu aș simți că vreau să-l văd pe Jordan. Nu ar trebui să-mi autoimpun arestul la domiciliu.

Pe la două, deja înnebunesc, și singurele lucruri rămase în frigider sunt un borcan cu muștar și unul cu murături. I-am rugat pe producători să oprească livrările magice de alimente. Mă simțeam prost fiindcă se iroseau multe, însă acum îmi doresc să n-o fi făcut. Din nefericire, a sosit timpul să părăsesc camera. Mă înarmez împotriva elementelor naturii cu șlapi de cauciuc și o pelerină de ploaie. Apoi, deschid ușa și cobor.

Înghit pe nemestecate un sandvici de la magazin, apoi îmi închid pelerina, cea solidă, Oregon, cumpărată dintr-un capriciu. Pe dinăuntru e destul de uscată și hotărăsc ca, în loc să

urc înapoi, să-mi asum riscul și să mă plimb pe plajă. Trebuie să-mi limpezesc mintea și, dacă nu l-am văzut nici pe hol și nici la magazine, probabil că Jordan e în camera lui.

E plăcut să fie mereu însorit, nu mă înțelegeți greșit, dar e ceva la ploaie care mă face să mă simt acasă. Mirosul. Chiar și aici, unde apa sărată se strecoară în aproape orice, încă miroase la fel. A mușchi proaspăt sau a pin, sau a lavandă alinătoare. Norii se adună, mintea mi se liniștește, iar lucrurile par mai calme, mai puțin intense. Lumea se îmblânzește.

Plaja e destul de pustie. Îmi las șlapii la marginea stâncii și îmi afund degetele în nisip. Stropii de ploaie, mici ca niște urme de ac, îmi mușcă picioarele ca niște insecte. Încep să merg spre vest, spre locul în care plaja descrie un arc, apoi se întinde la nesfârșit. E ceață, iar ploaia continuă, se întețește, lovind acum în perdele prelungi, oblice. Merg cu bărbia în piept, cu mâinile îndesate adânc în buzunare.

— Hei!

Aud o voce în spatele meu și mă întorc. Îl văd pe Jordan alergând, cu un hanorac albastru ud leoarcă și tras peste cap. Stomacul începe să facă tumbe. Venele mi-au devenit fire electrice.

— Doamne, te strig de cinci minute! spune el, gâfâind.

— Nu te-am auzit!

Se apropie. Îl văd cum respiră. Felul în care pieptul i se ridică și coboară lent. Picăturile de ploaie care îi atârnă de frunte și pe genele imposibil de lungi.

— Te-am văzut coborând, spune el.

— Ești leoarcă! observ.

Se uită la hanorac, apoi spre plaja pustie.

— Haide!

Mă apucă de încheietură și mă trage pe plajă. Degetele lui sunt reci, însă palma i-e caldă pe a mea, înghețată. Vârfurile

degetelor sale le găsesc pe ale mele și se împletesc. Nici măcar nu văd încotro mergem.

Ridic privirea și văd un șir de colibe lovite de ploaie, înconjurate cu sfoară. Jordan desface sfoara și deschide bucata de pânză care ține loc de ușă.

— Dar e proprietatea hotelului!

Îmi aruncă o privire care parcă-mi spune cât de jalnic îi pare răspunsul meu și că, dacă vreau să stau în ploaia care curge șiroaie, nu am decât, însă el nu va face la fel. Mă aplec și intru. Jordan mă urmează, înnodând sfoara înapoi, după ce suntem amândoi în siguranță. În interior ne simțim ca într-un cort micuț. Nu sunt decât două șezlonguri împinse unul lângă altul. Sunt acoperite cu prosoape umede, iar Jordan îmi dă unul înainte să-l folosească pe celălalt ca să se usuce. Își descheie hanoracul și îl atârnă de spătarul scaunului, apoi se șterge pe față și pe cap. Văd cum i se lipește tricoul de trup, îi urmăresc conturul pieptului și al brațelor. Brațe care, nu mai departe de ieri, m-au ținut lipită de el. *Pe platou*, îmi amintesc. *Într-o lume închipuită.*

Se uită la mine.

— Ești bine?

Îmi dau seama că am rămas pe loc, încă purtând pelerina, ținând prosopul și privindu-l.

— Da!

Îmi dau jos geaca și o pun pe scaun. Îmi este frig, iar umezeala mi-a intrat în oase.

— Poftim!

Ia un prosop împăturit de la picioarele scaunelor, îl desface și mi-l pune pe umeri. Brațul lui îl atinge pe al meu și îi simt pielea umedă, încă purtând rămășițele ploii. Îmi accentuează și mai rău fiorii.

— Mersi! spun.

Îmi mai pun un prosop pe mine, înfăşurându-mi-l în jurul picioarelor şi trăgându-l până sub bărbie.

Jordan mă priveşte.

— Înfăşurată ca într-un cocon.

Se întinde lângă mine. Suntem umăr la umăr. Se înfăşoară şi el.

Râd.

— Tocmai ai spus ce ai spus?

— Am o soră mai mică, răspunde el, nonşalant.

Rămânem tăcuţi, iar eu mă concentrez la zgomotul ploii pe pânză. Bătăi scurte, melodioase.

— Îmi place să fiu în camera de editare! mă aventurez să deschid discuţia. Îmi plac lucrurile pe care mi le arăţi.

Jordan nu răspunde, dar îl aud inspirând, lângă mine. Mă tot gândesc la ce mi-ai spus, despre arta care nu există în vid.

— Serios?

— Da.

Mă răsucesc uşor, ca să îl pot privi, iar el îşi întoarce capul, cu ochii aţintiţi într-ai mei. Îmi dau seama cu claritate cât de apropiate sunt feţele noastre acum. Ne despart doar câţiva centimetri. Mă gândesc la cum m-am simţit ieri, când ne-am sărutat. La cât de moi îi erau buzele. La cât de puternice îi erau braţele.

— E interesant, adaug, şi mă face să vreau să învăţ mai multe despre întregul proces.

— Ar trebui, îmi spune el, cu faţa încă întoarsă. E cea mai bună parte la arta de genul ăsta. E o colaborare. Fiecare se bazează pe toţi ceilalţi. Formezi o comunitate.

— Îmi place asta! şoptesc.

— Mă bucur!

Se întoarce spre acoperişul colibei.

— Mă gândesc adesea de ce mă aflu aici. De ce, dintre toţi, am fost eu ales să fac asta. Ştii ce zic?

— Da, răspund.

Nu am curajul să îi mărturisesc că, pentru mine, e mai degrabă o teamă constantă de a nu-şi da seama cineva că au ales greşit. Că nu mă potrivesc cu rolul. Că nu sunt August, în fond.

— Credeam că locul meu nu e la Hollywood, continuă el, de parcă mi-ar citi gândurile. Dar acum, simt doar o imensă recunoştinţă.

— Nu prea consideri că ți se cuvine nimic pur şi simplu, nu? întreb.

Mă priveşte, iar eu îi citesc pe faţă uimirea.

— Niciodată. Știu cum e să nu ai nimic. Nu voi uita niciodată. Trebuie să-ţi reaminteşti constant ce este real, spune el. Cine eşti cu adevărat, cine sunt oamenii îndrăgiţi, familia.

— Familia?

Îmi amintesc că se spune că ar fi un băiat rău, ahtiat după bani, care-şi dă părinţii în judecată. Că i-a îndepărtat complet din viaţa lui. Aşa cum stau acum, întinsă lângă el, îmi vine greu să-mi imaginez asta. Genele lui cern picături de ploaie.

— Vrei să mă întrebi ceva? spune el, încă privindu-mă.

Îmi muşc buza.

— Familia ta..., spun eu.

Mă apuc să turui, încercând să îngrop cuvintele abia rostite.

— Părinţii mei n-au idee. Frații mei sunt duşi cu pluta. Familia mea e complet razna. Și..., bat câmpii.

— E OK! Nu citesc tabloidele, dar ştiu ce spun oamenii despre mine.

— Îmi pare rău, îngaim, trăgându-mi prosopul mai aproape de bărbie. Nu trebuie să-mi povesteşti nimic.

Îmi cercetează faţa.

— Nu am deschis proces din cauza banilor. Banii sunt un efect secundar plăcut, însă nu de asta fac ce fac.

— Ce s-a întâmplat?

Mă priveşte în ochi.

— Tata nu e un tip grozav. A încercat să-mi ia totul şi, când am refuzat, s-a răzbunat pe mama.

Pieptul mi se strânge. Vreau să-i ating obrazul cu mâna.

— Şi ce ai făcut?

— A trebuit să plec de lângă el. A trebuit să ne salvez pe toţi, de fapt, şi singura cale era să mă asigur că le pot întreţine.

Inspiră.

— Pe sora şi pe mama mea. Am făcut ce trebuia să fac.

Ochii mei îi cercetează faţa şi se opresc la cicatrice. Fără să gândesc, o ating, îmi trec mâna de-a lungul liniei argintii a maxilarului său, până la ceafă. Închide ochii.

— El ţi-a făcut asta? întreb.

Încuviinţează, cu ochii închişi.

Mă străbate un fulger pe dinăuntru. Furie. Vreau să-l găsesc pe tatăl lui şi să-l ucid, pentru ce i-a făcut lui Jordan. Şi mamei şi surorii lui, pe care nici nu le cunosc.

— De ce nu ai spus nimic?

Sunt conştientă de cât de jalnic îmi sună vocea. De cât de prosteşti par întrebările mele.

Deschide ochii.

— Cui, presei? Nu i-aş face niciodată asta mamei.

— Dar ea...

— Este o femeie mândră, spune el, de parcă aici s-ar încheia discuţia.

— Probabil că îţi e greu. Nu îţi doreşti niciodată să le spui oamenilor adevărul?

Se răsuceşte şi se sprijină pe braţ.

— Pe cât de mult mi-ar plăcea să mă răzbun pe tata fiindcă ne-a rănit, nu merită. Iar oamenii la care țin cu adevărat știu.

Mă privește din nou, căutând parcă un lucru. E suficient pentru mine.

Ceva mă lovește, brusc, așa ca apa într-o dimineață rece.

— De ce îmi spui mie toate astea? îl întreb. Aș putea spune oricui.

Mă privește și clipește. O picătură de ploaie îi alunecă pe obraz, ca o lacrimă.

— Ai putea, spune el. Dar nu cred c-o vei face.

Fără să-mi dau seama, m-am apropiat de el. Trupul meu se mișcă din proprie voință, așa ca atunci când este iarnă și e frig, iar tu te apropii instinctiv de calorifer. De parcă ar fi singura sursă de căldură pe plaja asta ploioasă, înghețată. Și este.

— De ce?

Mă privește într-un fel care face lumea să se oprească. De parcă o putere superioară ar fi apăsat pe butonul de oprire, și, pentru o clipă, cred că îmi va mărturisi ceva. Ceva ce îmi doresc să aud. Dar nu spune nimic. Îmi ia fața în mâini. Îmi ia bărbia în palme și îmi apropie cu blândețe buzele de ale lui. Totul dispare. Sunetul ploii, răcoarea, fiorii de pe brațele și picioarele mele. Singurul lucru de care mai știu e cum mă simt când sunt atât de aproape de el. Buzele lui se mișcă. Sunt chiar mai plăcute decât ieri. Cu mult mai plăcute, fiindcă suntem doar noi acum. Nu trebuie să ne prefacem că suntem August și Ed. Nu ne privește nimeni.

Buzele lui le părăsesc pe ale mele și îmi găsesc gâtul. Îmi presară săruturi pe claviculă, iar eu tresar și unghiile mi se înfig în umerii lui.

— Jordan! suspin, însă buzele lui le închid pe ale mele, iar, devorându-mi cuvintele.

Mă aduce spre el şi sunt deasupra lui, pe şezlong. Simt cum mă mângâie. Mă prinde de umeri, apoi mă alintă pe spate şi mă lipeşte de el. Simt totul. Oasele şoldurilor lui, musculatura fermă a abdomenului. Ţine o mână pe corpul meu şi, cu cealaltă, îmi dă părul la o parte de pe faţă. Îl sărut. Vreau să păstrez sentimentele acestea, să le am pentru totdeauna.

Apoi, mă împinge încet înapoi, îmi prinde capul cu mâna şi îmi dă părul după ureche. Lasă ochii în jos, apoi şi mâna.

— Nu ar trebui să facem asta, spune el.

Respiraţia i s-a înteţit. Îi simt bătăile nebuneşti ale inimii, la câţiva centimetri sub a mea.

— Nu, răspund.

E primul lucru la care mă gândesc. O spun maşinal. Adevărul e că, dacă un lucru îţi pare atât de plăcut şi de potrivit, e greu să-ţi aminteşti de ce ar trebui să nu fie aşa. Ce motiv ar putea exista să nu fim aici, acum, împreună?

Dar ştiu. Amândoi ştim. Rainer. Nu merită aşa ceva. Chiar şi gândul la asta, la faptul că ar putea afla, la cum s-ar simţi, mă face să-mi fie rău.

Jordan se îndreaptă. La fel şi eu. Ne desprindem din îmbrăţişare şi revenim la poziţia unul lângă altul, fără să ne atingem. Trupul meu îl doreşte. Mă simt de parcă aş fi întrerupt ceva. De parcă mi-aş fi tăiat un membru sau mi-aş fi îndepărtat un organ.

— De ce nu ai venit mai repede? întreb.

Jordan zâmbeşte.

— Nu ştiu, spune el, încet.

— Jordan...

Clatină din cap.

— Nu contează! spune el. Nu pot să trec din nou prin asta, cu Rainer.

— Dar n-ai spus tu că nu te-ai văzut niciodată cu Britney?

— Așa este! Dar el nu mă crede.

Îmi dreg glasul.

— Vreau...

Jordan se întinde și mă prinde de mână înainte să pot termina ce am de zis. Îl vreau. Vreau o situație diferită. Simt că inima mi s-a scufundat în apă înghețată. Nu știu cum e posibil să treci atât de repede de la extaz la agonie.

Se ridică și împinge la o parte bucata de pânză.

— Pare că s-a oprit ploaia, spune el.

Lumina ne inundă, strălucitoare, deloc binevenită, și știu că trebuie să plecăm.

Își împăturește prosopul și îl așază frumos, pe marginea scaunului, apoi se întinde, cu mâna atingându-mi umărul, și îmi dă jos prosopul.

— Mersi! îi spun.

Încerc să îmi ascund dezamăgirea din voce, însă știu că se simte. O simt în felul în care mă privește. Ochii lui par să o spună pentru amândoi. *Mi-aș dori ca lucrurile să fie diferite.*

Îmi împăturește prosopul și se saltă cu greu în picioare, întinzându-mi mâna. O accept, iar, când ne atingem, simt din nou că și ultima piesă de puzzle și-a găsit locul.

Dar nu mai contează, acum. E ca o umbrelă în furtună, după ce te-ai udat deja. E taman ce ai nevoie, ce vrei, însă a venit prea târziu.

CAPITOLUL 18

Ultima carte a trilogiei apare azi, la miezul nopții, iar Jordan și cu mine suntem trimiși la sediul Barnes & Noble din oraș, ca să le facem o surpriză fanilor. Rainer e pe ultima sută de metri cu turneul său de presă și se va întoarce abia mâine după-amiază.

Din acea zi petrecută cu el pe plajă, nu l-am mai văzut pe Jordan decât o singură dată în afara filmărilor. M-am ciocnit de el pe hol și l-am întrebat, stângace, dacă ar vrea să luăm cina, însă mi-a spus că era pe punctul să iasă în oraș. Nu mi-a explicat nimic, și-a privit doar ceasul și a ieșit.

La filmări, a fost distant și abia dacă mă privește când nu lucrăm. Nu am vorbit deloc despre ce s-a petrecut pe plajă. O parte din mine simte că nici nu a fost aievea și cred că asta și vrea: să ne prefacem că nu s-a întâmplat.

Poate că e mai bine așa. Mi-e dor de Rainer! Mi-e dor de felul în care mă face să mă simt acasă, aici! Mi-e dor să ne uităm la filme în apartamentul lui, să luăm cina împreună! Mi-e dor de felul în care mă face să râd la filmări, de prostioarele pe care mi le șoptește, de cât de bine mă simt când e prin preajmă! Uneori, dorm în apartamentul lui, ca să îl simt mai

aproape. Rainer mă face să uit că miza este atât de mare. Mă calmează. Cu el plecat, totul pare prea important, prea serios. Jordan, filmul, lansarea cărții. De parcă am fi toți pe marginea unei prăpăstii iar Rainer ar fi bariera, lucrul care ne împiedică să cădem.

Trebuia să mergem în LA pentru evenimentul cu cartea, dar s-a anulat din cauza programului nostru de filmări. Am fost ușurată, de fapt, fiindcă, sincer, cartea și filmul sunt legate și tot tacâmul, însă povestea este cea care i-a convins pe oameni, nu noi. Fanii lui Rainer și ai lui Jordan există de mult, însă, exceptând-o pe fata aceea de la Piața de Pește și de câțiva turiști curioși, nimeni nu m-a mai recunoscut. Știu că suntem mai mereu pe copertele tabloidelor – PAIGE ȘI RAINER: SEPARAȚI DE DISTANȚĂ; AUGUST TÂNJEȘTE DUPĂ NOAH –, dar e cale lungă de la unul la celălalt. E ușor să uiți cealaltă parte a situației.

În seara asta, nu vreau să fiu decât un simplu fan. Abia aștept să pun mâna pe ultimul volum, ca să aflu ce se petrece cu August. Îl alege pe Noah în defavoarea lui Ed? Când am început să filmăm prima parte, m-am gândit că, probabil, mă vor distribui în toate trei, asta dacă le făceau. Dar acum, că am auzit mai multe bârfe de culise, șușotelile producătorilor care se plimbă pe platouri, îmi dau seama că e o concluzie cam trasă de păr. Vom avea șansa de a vedea capătul acestui proiect?

În primul volum, am aflat că Noah are un loc special pe insulă. Este descendent al poporului băștinaș. Firește că lucrurile se complică și, chiar și acum, când am citit primele două părți ale seriei, nu sunt sigură ce va hotărî August. Ai crede, după prima carte, că Noah câștigă. Cum ar putea cineva să se ridice la înălțimea poveștii pe care o trăiesc ei? Apoi, Ed revine și ea începe să își amintească lucrurile așa cum erau cu el.

Că face parte din familie. Mă simt la fel de confuză ca personajul pe care îl joc.

Ar trebui să primim exemplare din carte după-amiaza asta și voi încerca să citesc cât pot, înainte să ieșim. E sâmbătă, așa că nu ar trebui să fie prea complicat. Dimineața, ies să înot, târându-mă din pat la ora șase. Aș putea merge mai târziu, fiindcă nu e zi de filmări. Îmi spun că nu fac asta ca să îl văd pe Jordan, dar știu că ăsta e motivul. Indiferent cât de mult încerc, indiferent cât de mult mă gândesc la Rainer și mi-e dor de el, nu mi-l pot scoate din minte pe Jordan.

E acolo, când mă trezesc, ca un vis care nu se pierde. Mă tot gândesc la el, cum era în cort, la degetele mele mângâindu-i fața, la cicatricea lui argintie. Știu că trebuie să mă concentrez la Rainer, la faptul că mâine se întoarce și la planurile noastre de a merge pe partea cealaltă a insulei, weekendul următor. Am fost atât de fericită să îi aud vocea, când m-a sunat de la Londra! „Mi-e dor de tine", mi-a spus. „E grozav că, data viitoare când vom face asta, o vom face împreună."

Probabil e un lucru bun că Jordan nu e pe plajă în dimineața asta. Sunt dezamăgită – simt emoția cu putere, de parcă s-ar afla înăuntrul meu, însă e mai bine așa. Să-l văd îmi cauzează un acces de presupuneri. Și asta nu ajută. Realitatea contează.

Stau în apă o vreme, plutind pe spate, privind răsăritul soarelui cu coada ochiului. Când mă desprind, în sfârșit, e aproape ora opt, iar pielea mea e încrețită.

Îmi scutur părul și îmi înfășor un prosop în jurul taliei, apoi merg înapoi spre complex. Când ajung, găsesc un colet pe blatul din bucătărie. Trebuie să fie cartea, livrată înainte de ora stabilită, dar sunt surprinsă de cât de lung e plicul. Îl desfac, așteptând să văd coperta, și îmi dau seama că m-am înșelat. Nu este cartea, ci un număr din revista *Scene*, pictorialul pe

care l-am făcut toți trei, luna trecută. Desfac hârtia de ambalaj și răsfoiesc până la pagina cu un bilețel lipit, însă fotografia nu este cu noi trei, așa cum mă așteptam. Sunt doar eu. Stau pe unul dintre scaunele imense cu buline, cu părul peste umăr, și port rochia neagră. Nu îmi recunosc privirea. E dură și rece. Nu zâmbesc. Expresia mea este goală. Arăt mai în vârstă, cu părul ondulat și aranjat. Par frumoasă, într-un fel greu de definit. Dacă aș trece pe lângă un chioșc și aș răsfoi revista, aș ști că am mai văzut-o pe fata aceea. Că îmi este cunoscută, vag. Doar că nu aș crede niciodată că sunt chiar eu.

„Paige Townsen despre *Locked*, viața de vedetă și zvonurile despre Rainer".

Citesc articolul pe diagonală. Pare suficient de binevoitor. Îmi amintesc că m-au întrebat despre cum am primit rolul, despre cum e să lucrezi cu Wyatt Lippman, despre traiul în Hawaii. Apoi, despre Rainer.

Scene: Cum e să lucrezi cu Rainer Devon, unul dintre actorii care frânge inimi la Hollywood?

PT: Grozav! A fost atât de dornic să mă ajute să mă adaptez și să înțeleg ce facem! Suntem buni prieteni.

Scene le-a luat interviuri și lui Rainer, și lui Jordan. Jordan a fost scurt și la obiect, profesionist. Vorbește despre film, despre respectul pentru cărți. Refuză să comenteze „drama sa familială", sau zvonurile cu privire la Britney. Este impresionant de rezervat. Nu face nicio aluzie, nici pe departe. Răspunsurile sale sunt curate, limpezi, nu lasă loc la interpretări.

Ale lui Rainer sunt cam la fel, până la ultima întrebare.

Scene: Cine este vedeta de care ești îndrăgostit?

RD: Paige Townsen.

Ar trebui ca răspunsul lui să mă facă să zâmbesc. Tipul care te place declară asta într-o revistă internațională. Produce

palpitaţii, cred. Dar nu simt că mi se înmoaie genunchii, ci mă irită. Întreaga echipă ştie deja, dar e prea mult să cer să nu fie implicată toată lumea?

Orice fată ar ucide să fie cu el. Tu eşti. Care-i problema?

Jordan. Jordan e problema. Interviul, pictorialul – parcă ar fi fost cu secole în urmă. Îmi amintesc cum a fost să am ochii amândurora aţintiţi asupra mea. Rainer şi cu mine ne îndreptam spre ceva, însă nu ajunseserăm acolo, încă. S-au întâmplat atât de multe de la acest pictorial, încât fotografiile parcă ar fi cu altcineva. Nu mai sunt fata care a răspuns la întrebările acelea, fiindcă Rainer nu mai e doar un prieten. Poate că nici Jordan.

Las revista pe canapea şi intru în dormitor. E abia nouă şi probabil că romanul nu va ajunge mai devreme de câteva ore. Scot primul volum şi îl deschid. Ultima dată când l-am citit, nu eram August. Eram doar o fată din Portland care mergea la o preselecţie imposibil de improbabilă. Acum, totul s-a schimbat. Acum, am sărutat două vedete, iar Rainer Devon a declarat, pentru o revistă internaţională, că este îndrăgostit de mine.

Încep să citesc. E ciudat să văd acum scenele cu ochii minţii. Ce am filmat, ce am lăsat afară şi ce mai trebuie să acoperim. E ca şi cum ai fi aruncat în propriul jurnal şi, citind, îmi dau seama că s-a întâmplat ceva în ultimele luni. Cartea a devenit personală. Are cheia spre viitorul meu. Orice mă aşteaptă, peste câteva ore, va determina, probabil, cum îmi voi petrece următorii doi ani din viaţă. Este chiar soarta: ceva mai măreţ, mai înalt, care hotărăşte cursul pe care-l va lua viaţa mea. Şi decizia a fost deja luată.

Citesc până când aud o bătaie în uşă. Când deschid, o văd pe Jessica. Strânge un pachet la piept.

— Eşti gata? mă întreabă şi mi-l întinde.

Îl iau, iar când fac asta, remarc că îmi tremură mâinile. Dintr-odată, nu vreau să plece.

— Mai mergem în seara asta? întreb, încercând să păstrez vie interacţiunea.

Încuviinţează.

— Să fii gata la unsprezece! îmi spune. Plănuim să ajungem acolo la miezul nopţii şi să rămânem o oră. Vei semna pe cărţi. E OK pentru tine?

— Sigur!

Pun pachetul sub braţ şi îmi dau părul peste umăr, răsucindu-l în jurul degetului mare.

— Am văzut numărul din *Scene*, spune Jessica, schimbând subiectul. Grozav interviu! Se vor bate pentru revistă la chioşcuri.

Îmi zâmbeşte cald şi larg, şi mă trezesc dorind să o trag înăuntru, să o fac să se aşeze pe canapea şi să o implor să îmi spună ce părere are despre răspunsurile lui Rainer, dacă oamenii vor face caz de asta - să mă împrietenesc cu ea.

Se încruntă spre mine pentru o clipă şi cred că poate oi fi spus ceva cu voce tare. Apoi se întoarce să plece.

— Distracţie plăcută! îmi urează, peste umăr. Încerc să ajung şi eu puţin la plajă!

Închid uşa şi arunc pachetul pe blat. Îmi torn un pahar cu apă şi mă uit la el. Apoi, pun vasul jos şi iau pachetul. Îl întorc. Îmi mişc degetul de-a lungul hârtiei şi o desprind. Îmi aduce aminte de mama, de Crăciun, de felul în care îşi deschide mereu pachetele dezlipind banda adezivă cu grijă, fără să rupă ambalajul. „Îl putem refolosi", spune ea, de fiecare dată, când ne plângem că durează prea mult.

Dar acum vreau numai să prelungesc procesul. Nu ştiu ce voi găsi, însă nici nu sunt sigură că vreau să ştiu. Orice i se va întâmpla lui August mi se va întâmpla şi mie.

Când ambalajul se desface, mă uit la copertă. Reprezintă o pădure cu stejari înalți și pini, iar în centru se află un grup de persoane. Pe August o recunosc cu certitudine. Remarc imediat că seamănă mai bine cu mine decât fata de pe coperta primului volum. Părul ei este mai roșu, fruntea, mai înaltă. Este flancată de Ed și de Noah, care seamănă mult cu Jordan și cu Rainer. În fundal sunt trei persoane pe care nu le recunosc: o femeie, un bărbat și o fată cam de vârsta mea.

Deschid la prima pagină: „Dacă uitând, iertăm, atunci suntem aduși în același punct doar de ignoranță și niciodată de iubire."

Dau înapoi la coperta interioară, iau un pix și scriu două rânduri. Știu că ar trebui să le spun cu voce tare, însă nu știu cum... încă.

Îmi pare rău!

Te iubesc!

Apoi, închid cartea și o pun înapoi în ambalaj. Sunt bucuroasă că am deschis-o cu atâta grijă – se potrivește perfect la loc.

Scriu adresa atât de cunoscută, cea la care mi-am petrecut mai toate după-amiezile de când aveam cinci ani. Cea pe care o știu pe de rost.

Apoi, lipesc capetele ambalajului, îl vâr sub braț și o iau la goană pe ușă, căutând un oficiu poștal. Ea a fost prima fană; ea ar trebui să o citească prima. Dacă nu ar fi fost Cassandra, nici nu m-aș afla aici.

Jordan stă alături de mine pe bancheta din spate. Managerul lui, Scotty, conduce. Scotty are în jur de șaizeci și cinci de ani și arată de parcă tocmai ar fi ieșit dintr-o bancă de investiții. Este profesional, la obiect și nu vorbește aproape deloc... ceea ce,

presupun, i se potrivește perfect lui Jordan. Nu pare deloc dornic să stea de vorbă, cu atât mai puțin cu mine.

Spre deosebire de Sandy, Scotty nu și-a făcut apariția pe platouri, ceea ce are sens. Jordan nu e genul de tip căruia să îi placă să fie cocoloșit. Dar Scotty a apărut azi, pentru lansare.

În spatele nostru sunt alte două mașini, cu Wyatt și Jessica și câteva femei care se ocupă de PR, pe care nu le cunosc, plus două gărzi de corp. Nu cred că niște adolescente sunt tocmai un motiv pentru a pregăti o armată, dar nici nu întreb. Nu spun nimic. Jordan și cu mine stăm atât de aproape, încât simt energia statică dintre noi, însă tot nu am schimbat o vorbă. A devenit tot mai distant, de la ziua aceea de pe plajă. Se tot retrage.

Îmi dreg glasul. Au trecut șaisprezece minute. Cineva ar trebui să spună ceva.

— Ai primit cartea? întreb.

Inspiră.

— Da!

— Ai început să citești?

Mă întorc spre el. Încă privește drept înainte.

— Da.

Nu se uită la mine, dar văd că ochii i se mișcă puțin, iar auriul din pupile se îndreaptă spre stânga.

— OK!

Mă sprijin de spătar și mă uit pe geam, în zare. Îl simt că se foiește lângă mine.

— Crezi că vor fi mulți oameni în seara asta? insist.

— Probabil.

Mai stăm câteva minute în tăcere, iar întrebările îmi apar în minte ca niște bule de apă, gata să țâșnească: „De ce trebuie să fie așa? De ce nu vorbești cu mine?"

Ceea ce iese, în final, este:

— Mi-e dor de tine!

Sună atât de stupid! Cum să îmi fie dor de el?! Abia dacă am reuşit să îl cunosc. Dar, sincer, chiar mi-e dor.

Expiră.

— Paige...

— Te rog!

Acum, m-am întors spre el complet, cu centura încurcată.

— Vorbeşte cu mine!

Se întoarce, cu o privire întunecată, aspră, ca o bucată de argilă arsă în cuptor. Chipul lui nu mai e expresiv.

— Ce vrei?

— Nu vreau să ne prefacem că nu s-a întâmplat ce s-a întâmplat pe plajă.

— Şi cum ar ajuta asta situaţia?

Tonul lui e rece, tăios. Cuvintele lui ar putea înjunghia ca nişte sloiuri de gheaţă.

— Ar trebui să-ţi amintesc că *tu* m-ai sărutat?

Îmi muşc buza, tare. Simt gust de sânge. Nu contează cine a sărutat pe cine, şi îmi dau seama, după expresia lui, că ştie.

Mă surprinde când răspunde:

— Ştiu! Îmi pare rău!

— Mie nu.

Simt că mi se aprinde ceva în piept – o urmă de încăpăţânare.

Jordan clatină din cap.

— Trebuie să te opreşti, Paige! A fost o greşeală! Atât!

Şi, la fel de repede, orice aş simţi în piept se dezumflă.

— Jordan, te rog! Nu îmi întoarce spatele!

Se uită la mine şi mi se pare că privirea asta durează cât o întreagă melodie la radio. Apoi spune:

— Te simţi singură. Iubitul tău nu e aici. Sunt sigur că, odată ce revine Rainer, lucrurile se vor întoarce la normal.

— Cum poți să spui asta?

— Crede-mă, e mai ușor așa.

— Pentru *cine*? întreb. Pentru mine nu e mai ușor! E groaznic! Mă aud implorând, cu vocea întretăiată. Sunt conștientă că Scotty se află pe scaunul șoferului, însă nu mă pot abține. Ceva la Jordan mă face incapabilă să mă comport ca o persoană rațională. Nu e tocmai cea mai bună treabă când urmează să ajungi la un eveniment cât se poate de public, în vreo cinci minute.

— Ți-am spus. Nu vreau să intervin între voi doi

— Dar putem încerca..., spun. Putem încerca să fim măcar prieteni, nu?

Ochii lui negri scânteiază.

— Nu am fost niciodată „doar prieteni", nu?

Deschid și închid gura.

— Nu.

Ochii lui se îmblânzesc, pentru o clipă.

— Lucrurile sunt și așa dificile. Știi cât de mult mă detestă Rainer... și ce crede despre Britney.

Vocea lui a devenit o șoaptă.

— Nu mă pot apropia de tine. Așa stau lucrurile.

— Ce s-a întâmplat între voi doi? întreb.

— Nu contează!

— Ba da! răspund.

Simt tensiunea din propria-mi voce. Felul în care îl implor. Nu îmi pasă.

— Contează pentru mine. De ce vă detestați într-atât? Chiar e vorba despre ea? Nu iau partea nimănui, vreau doar să știu.

Îmi dau seama că m-am apropiat de el și sunt la doar câțiva centimetri de fața lui.

— Ce s-a întâmplat? repet.

Mâinile mele se desprind de trup, sau de minte, iar vârfurile degetelor îi urmăresc cicatricea, exact ca atunci, la plajă. Îi trec peste ureche şi de-a lungul gâtului.

— Opreşte-te! îmi spune, dar vocea lui e moale.

Îmi dau seama că sunt doar cuvinte, că nu înseamnă nimic, nici măcar pentru el.

— Te rog! îl implor din nou.

Mă priveşte cu expresia pe care a avut-o în coliba de pe plajă. Cea care mă face să vreau să-i iau mâna şi să i-o apăs pe inimă, chiar aici, pe bancheta din spate.

— Nu! şopteşte el.

Îmi mângâie obrazul cu mâna. Ochii mi se închid din instinct.

— De ce? şoptesc şi eu.

Deschid ochii şi văd scânteia. Ochii lui sunt aurii în centru şi strălucitori, ca un bliţ.

— Ai încredere în mine! îmi spune.

Ajungem la Barnes & Noble. Văd cozile lungi care înconjoară centrul comercial ca un şarpe adormit, gata să caşte botul în orice clipă şi să ne înghită de vii.

Jordan îşi desface centura şi se îndepărtează de mine. Deschid gura să spun ceva, însă Scotty se întoarce şi ne aruncă o privire sugestivă.

— Sunteţi gata?

Jordan nu răspunde. Doar deschide portiera. Unul dintre tipii care este paznic la hotel îi iese în întâmpinare.

— Pe aici, domnule Wilder!

Atunci le aud. Ţipetele. Sunt ascuţite, la început, doar pe câteva voci, apoi din ce în ce mai sonore, ca un sistem stereo care a fost reglat la volumul maxim. Dar nu e melodios, ci exaltat. Sunt ţipete puternice, acute, furibunde. Dintr-odată, vreau să mă vâr sub banchetă şi să îl rog pe Scotty să întoarcă maşina.

Dar el e deja afară și, înainte să mă pot arunca în portbagaj, se deschide portiera.

Am fost o dată la New York, cu mama, la singura preselecție la care m-a însoțit. A fost pentru un rol într-un serial siropos și, după multe runde de negocieri, am convins-o. Am economisit banii strânși peste vară și am muncit toată vacanța de iarnă ca să plătesc. Am fost în februarie și am trăit cel mai cumplit ger din viața mea. Îmi amintesc că ieșeam din hotel și frigul cumplit mă lovea în față. Era atât de copleșitor, că îmi tăia respirația. Așa mă simt acum. Ies din mașină și nu pot să respir.

Mă gândesc să mă uit în jur și să văd care-i faza. E ridicol. *Știu* care-i faza – noi suntem –, dar tot întorc capul în spate. Poate o fi John Lennon, întors din morți.

Dar nu. Nici urmă de Beatles. Nici One Direction. Sunt fanii *Locked*. Fanii *noștri*.

Par să fie peste tot, iar când îl văd pe Jordan, și apoi pe mine, se multiplică. Îmi imaginez scenele acelea din filme, când furnici, păianjeni sau gândaci apar târându-se de pe pereți și acoperă personajele cu o pătură înțepătoare, sufocantă. Un alt paznic mă conduce spre coada formată din fanii care așteaptă să ajungă la librărie. Ne scandează numele ca pe niște strigăte de luptă.

— Te iubim! urlă ei.

Cum e posibil? Nu mă *cunosc*.

O fată îmi întinde o fotografie. E cu mine, una comercială, pe care nu o recunosc. Cred că au preluat imagini de la filmări și le-au publicat. Mă simt ca o idioată. Ar trebui să o semnez. Să fac ceva. Un pix apare de nicăieri și, pe pilot automat, semnez fotografia și i-o înapoiez. Ea o strânge la piept și trag nădejde că nu au folosit un marker permanent. Sper că scrisul meu nu i s-a imprimat pe tricou, mânjit, ilizibil.

Aş vrea să fie şi Rainer aici. Ar şti ce e de făcut. Mi-ar şopti ceva amuzant în ureche, ar face glume cu mulţimea. Mi-ar face cu ochiul sau m-ar prinde de mână, şi m-aş simţi cumva calmă, sigură pe mine.

M-o fi salvat Jordan pe plajă, însă aici, în acest tsunami, se mulţumeşte să mă lase să mă înec. Nu îl văd de unde mă aflu, dar ştiu că e undeva în faţa mea, croindu-şi drum prin mulţime.

Am fost o proastă. Nu ştiu ce am crezut. E vorba de şarmul clasic al băiatului rău. Acelaşi lucru care a băgat-o pe sora mea în bucluc. Iar eu nu sunt ea. Nu sunt dispusă să las totul baltă pentru altcineva. Ce fac e important pentru mine. Ocazia asta, cu fanii care urlă, totul. Iar Rainer e o persoană cu care pot rezista. Cineva care mă va ţine de mână şi îmi va fi alături. Nu cineva care mă împinge spre pericolul de a pierde tot ce am acum.

CAPITOLUL 19

– Închide ochii!

Stau cu Rainer pe podeaua livingului din apartamentul său. Am reuşit să îl evit pe Jordan aproape complet, ieri. Am intrat în librărie, am făcut fotografii cu oamenii şi am dat autografe pe cărți cam o oră, apoi am fost duşi înapoi la complex - de data asta, în maşini separate. Acum, Rainer s-a întors, iar lucrurile sunt din nou aşa cum trebuie. I-am povestit despre lansare şi mi-a spus că data viitoare va fi acolo, lângă mine.

— Dă-mi-l!

Clatină din cap, cu părul blond-auriu căzându-i peste ochi.

— Nu! Închide!

— Bine!

Închid ochii şi mă ia de mână. Îmi desface degetele, unul câte unul. Simt în palmă o bucată rece de metal. Ca o picătură de ploaie.

— Bine! Deschide!

Mă uit în jos. În mână am un pandantiv în formă de scoică. E aproape identic cu cel pe care-l folosim în film. Cel pe care-l poartă August la gât. Cel pe care i l-a dăruit Noah.

— E minunat! şoptesc.

— Aşa ca tine.

Rainer întinde mâna şi îmi arată un lanţ de aur, subţire.

— Vrei să ţi-l pun eu?

Încuviinţez, iar Rainer îmi ia pandantivul din mână şi îl atârnă de lănţişor. Alunecă şi pendulează, chiar în mijloc.

— Uite!

Îmi dă părul la o parte şi îmi pune lanţul în jurul gâtului. Se chinuie cu închizătoarea până ce o prinde, apoi simt cochilia de aur pe piept.

— Arată bine! spune el, mângâindu-mi gâtul cu vârfurile degetelor.

— Mulţumesc!

Zâmbeşte, vârându-mi părul după ureche.

— L-am comandat. Mă bucur că a ajuns la timp.

— La timp pentru ce?

Rainer se încruntă. Pe faţa lui citesc ceva, dar, când încerc să înţeleg ce, dispare.

— Pentru asta!

Mă sărută uşor şi îmi mângâie umerii.

— OK! spun, când se retrage.

— Nu pot să cred că aproape am terminat, spune el.

Mă ia în braţe şi îşi trece o mână prin părul meu. Mă fac comodă la pieptul lui.

— Ştiu! Doar câteva zile... cât de ciudat!

— Sunt sigur că nu vor aştepta prea mult între filme. Pariez că ne vor oferi cel mult patru luni libere.

Îi înconjor gâtul cu braţul.

— Dar al doilea film nici măcar nu e sigur.

Rainer mă priveşte şi râde.

— Trebuie să-ţi suni impresara mai des! mă sfătuieşte.

Îl împing.

— Dar o sun! îl contrazic. Doar că, de fiecare dată când vorbim, vrea să îmi iau un manager, iar eu nu știu ce să cred despre asta. Știu că Sandy nu se poate ocupa de toate la infinit, dar habar nu am dacă sunt pregătită să mă atașez de altcineva, încă. Nu știu în cine să am încredere.

Și nu e ca și cum părinții mei s-ar pricepe la afaceri. Mama crede în continuare că treaba cu filmele e doar un hobby, un fel de pliant pe care-l poate împături și pune la păstrare în caseta ei de bijuterii. Intenția ei este să mă întorc în Portland și să termin ultimul an de liceu, când încheiem filmările.

Gândul la Portland îmi creează un deja familiar gol în stomac. Mă întreb dacă o fi primit Cassandra cartea.

— Deci, începe Rainer, pleci acasă săptămâna viitoare?

Mă trage mai aproape și își pune iar mâinile pe gâtul meu, ca să atingă lănțișorul. Le lasă acolo și apoi le mișcă doar un centimetru, de-a lungul claviculei.

— Mda.

Înghit.

Se apleacă, iar buzele lui le ating pe ale mele.

— Mi-a fost dor de tine! îmi spune.

Mă trage spre el, iar eu îl urmez. Îmi mângâie obrazul cu dosul palmei. Sunt în poala lui, acum, cu mâinile în părul său. Încerc să nu mă gândesc la Jordan, la vinovăția față de sărutul cu el. Trădarea.

— Și mie mi-a fost dor de tine!

Mă uit la el și îmi dau seama cât de mult.

Rainer ridică din sprâncene.

— Serios?

— Ce vrei să spui?

Mă privește cercetător.

— Nimic. Doar că am simţit că...

— Ce?

— Că poate nu asta-ţi doreşti.

Ochii lui mă privesc direct. Mâna lui nu se mai mişcă pe spatele meu.

Mă simt ca atunci când mă strecuram acasă târziu, vineri seara. Pulsul mi se zbătea în urechi dacă auzeam un zgomot înainte să ajung înapoi în camera mea, în siguranţă.

— Eşti Rainer Devon, spun, încercând să destind atmosfera. Orice fată te place.

Clatină din cap. Nu muşcă momeala.

— Nu vorbim despre orice fată. Vorbim despre *tine*.

Faţa lui e calmă şi îmi amintesc, brusc, că e mai în vârstă. Acum, în clipa asta, nu se poartă ca un băiat, ci ca un bărbat.

Simt că mă sufoc. De parcă aş vrea să mă opresc şi să-i spun adevărul.

— Ştiu! spun. Doar că mă depăşeşte totul.

Rainer încuviinţează.

— Aşa e. Sunt conştient de asta. Asta şi spun.

Mi se întoarce stomacul pe dos. El continuă.

— Cândva, va trebui să alegi.

— Să aleg?

Vocea mea e subţire şi ascuţită. De unde ştie? Nu e ca şi cum ar exista posibilitatea de a alege, fiindcă Jordan s-a eliminat singur din ecuaţie. Dar Rainer nu are habar despre asta. Se instalează panica, iar eu îmi simt muşchii încordaţi.

— Da! spune el. Va trebui să alegi dacă vrei să fii sau nu cu mine.

Aerul îmi părăseşte brusc trupul. Uşurare.

— Dar am crezut că deja suntem împreună.

Imediat, mă înroşesc.

Rainer observă asta și îmi cuprinde ceafa cu mâna, plin de blândețe.

— A fost în mare parte decizia mea și nu a ta. Nu vreau să simți că te presez să faci ceva.

— Bine, răspund eu, cu grijă.

Rainer continuă.

— Nu e vorba doar despre noi. Să fim împreună înseamnă mai mult.

Nu spun nimic. Îl las să vorbească mai departe.

— Va însemna mai multe relatări în presă. Mai puțină intimitate. Dar, pentru mine, merită.

Îmi atinge obrazul.

— Merită, ca să fim împreună.

Mă gândesc la ce a spus Jordan, cum că Rainer se întâlnește cu actrițe doar de dragul notorietății în presă. La cât de mult s-a înșelat.

Degetul mare al lui Rainer formează cerculețe pe fața mea.

— Ce spun e că nu vreau să iau decizia pentru tine. Dar mi-am dat seama, cât am fost plecat, cât de mult îmi doresc să fim împreună. Să mă asigur că nu pățești nimic. Vreau să fiu acea persoană din viața ta.

Mă împinge ușor din poala lui și îmi ia mâna.

— Poți, te rog, să spui ceva? mă întreabă, cu ochii mari și verzi. Mai am un pic și mor!

— Nu știu ce să spun.

Un milion de gânduri se luptă să capete întâietate. Unul, mai cu seamă, încearcă să se împingă în față, dar îl opresc.

— De ce nu te gândești o vreme?

Văd suferința din ochii lui. Știu că îl costă mult să sugereze asta, iar inima mea se umflă până când cred că va plesni. Vreau doar să îi sar înapoi în brațe și să rămân acolo.

Dar are dreptate. Să fim împreună înseamnă ceva. Nu suntem orice cuplu. Dacă facem asta, e pe bune.

— OK! spun.

Zâmbește.

— OK!

— Cât timp am la dispoziție să mă gândesc? îl întreb.

Râde. La fel și eu. Mă simt bine. S-a mai destins atmosfera.

— Mergi acasă, nu? Să-ți vezi familia. Gândește-te la asta cât ești acolo! Eu voi fi în Europa, la filmări, oricum. Îmi poți da răspunsul la premieră.

Încuviințez, amintindu-mi că filmează la Praga, cât așteptăm premiera filmului *Locked*. Dintr-odată, mă gândesc la scenariile făcute deja teanc în apartamentul meu. La cum impresara mă tot îndeamnă să aleg un proiect.

— Totul pare atât de departe! spun. E peste câteva luni.

Ochii lui mă țintuiesc. Încuviințează.

— Da! Nu ai decât să o tai scurt și să-mi spui că ești gata acum. Dar cred că ai nevoie de timp.

Plec ochii.

— Știu!

Vrea să se ridice, apoi se răzgândește și, în clipa următoare, e lângă mine – cu mâinile de o parte și de alta a feței mele. Mă sărută. Îmi trec mâinile prin părul lui și îi inspir parfumul – plumeria și vanilie, căldură și încă ceva. Confort. Acasă.

— Ca să ai la ce te gândi! îmi spune, apoi, întinde o mână și mă ajută să mă ridic.

Sfârșitul filmărilor vine prea repede, ca o pală rece de vânt, când frunzele nici nu au îngălbenit încă. Atunci când Wyatt spune, pentru ultima dată, „Asta a fost", simt că totul s-a sfârșit, nu doar filmul. Nu pot să scap de senzația că poate totul nu a

fost decât o eroare de sistem și că, săptămâna viitoare, voi fi într-un avion spre Portland, pentru totdeauna.

Dar nici asta nu e adevărat. Mă voi întoarce, dar nu pentru totdeauna. O voi juca pe mezina din scenariul independent pe care l-am citit acum câteva săptămâni. Se filmează în Seattle, așa că voi fi aproape de casă și ar trebui să dureze doar două luni. Mă va ține ocupată cât timp e Rainer în Europa.

— Sunt mândru de tine! îmi spune Rainer, la petrecerea de rămas-bun.

Echipa și membrii distribuției au făcut un foc de tabără pe plaja „noastră" și au montat un ecran de proiecție afară, sub stele.

— Pentru toate tâmpeniile pe care le-ați spus la filmări, îmi explică Jessica.

În seara asta, poartă o rochie albă și cercei de aur, supradimensionați, iar părul îi este adunat în vârful capului, cu câteva șuvițe atârnând pentru efect, care îi mângâie obrajii ca niște aripi de înger. E frumoasă. Răvășitoare de-a dreptul. Chiar și Rainer o privește impresionat și nu îl condamn.

— E cea mai mișto parte, spune el. Făceam câte o rundă la finalul fiecărui sezon de *Backsplash*.

Îmi amintesc că mă uitam la *Backsplash*. Era pe Disney Channel. Britney juca și ea în serial, la fel și alți câțiva actori-copii care reușiseră să ajungă în filmele de televiziune la care se uită obsesiv Cassandra.

— Așa e! spune Jessica. A devenit o tradiție pentru petrecerea de rămas-bun.

Au montat bănci pe plajă. Sunt niște bușteni lungi, iar Rainer și cu mine ne așezăm pe una mai spre stânga, în fața ecranului. Sandy plutește prin zonă, într-o ținută din mătase și crep, și îl strânge pe Rainer de umăr, înainte să se așeze în spatele nostru. Unul dintre asistenții lui Gillian își face de lucru

cu echipamentul video, iar ceilalți membri ai echipei își croiesc drum spre bănci. Încerc să mă concentrez spre mijlocul acțiunii, obligându-mi umerii să stea drepți. *Nu te întoarce!*

Oricum, probabil că Jordan nu e aici. Nu pare genul care să fie încântat de stângăciile de la filmări. Și nu sunt sigură că îl interesează să ne aibă prin preajmă pe mine sau pe Rainer. Dar, în ciuda oricăror bariere raționale încerc să îmi impun, sentimentul se strecoară precum ceața prin crăpăturile unui gard. Îl simt, la fel cum îl simt când ajunge pe platouri sau când sunt în mijlocul unei filmări.

Nu te întoarce! îmi spun, din nou.

Rainer stă lângă mine Simt cum vinovăția mă cuprinde, ca o picătură de colorant alimentar căzută în apă. Înroșește totul.

— Chiar sper că au prins faza aia în care vomitai apă sărată, spune Rainer.

Îi trag un ghiont în coaste și râde. Are mâinile prinse sub el și mă privește zâmbind. A fost atât de amabil cu mine de când am discutat, în apartamentul lui, acum câteva săptămâni. Nu mă sărută. Nu vorbește despre relația noastră. Mi-a fost doar prieten. Dar, stând aici, privindu-i fața incredibil de frumoasă, simt că nu am nevoie de timp până la premieră. Vreau să îi spun chiar acum că asta e ceea ce îmi doresc. Nu îmi pasă de ce va veni odată cu asta. Sunt pregătită. Sunt pe cale să deschid gura, când Gillian se postează în fața ecranului.

— OK, dragilor, începem. Dan, aici de față – arată spre asistentul său, care ne face cu mâna –, a pus cap la cap niște momente amuzante, pe care eu, să fiu sinceră, abia aștept să le văd.

Gillian se încruntă și își duce palma la frunte.

— Nu văd de aici, așa că nu știu unde ești. Unde este Wyatt?

Îl văd stând deoparte și clătinând din cap. Își dă ochii peste cap, când îl strigă Gillian.

— Wyatt, spune ea. Nu se lucrează tocmai ușor cu tine.

Îl aud pe Rainer mormăind ceva ca pentru sine. Sună ca „puțin spus".

— Dar ești, continuă Gillian, un regizor incredibil. A fost o plăcere să mă ocup de filmul ăsta împreună cu tine.

Mă uit la Wyatt. Face un semn din cap, apoi mă privește, iar în clipa aceea simt o afecțiune copleșitoare pentru el. Primele luni au fost atât de intense, de parcă ar fi fost puse prea mult la fiert și s-au evaporat. Nu m-a învățat cu frumosul - uneori, fără prea multă delicatețe -, dar m-a și ajutat să devin *mai bună*. Nu mă mai simt așa cum mă simțeam cândva. Mă gândesc la filmul acela din Seattle fără nicio teamă.

Gillian spune ceva, iar Rainer fluieră și își ridică mâinile deasupra capului.

— Excelent! zice Gillian. Voi doi!

Simt că mă înroșesc și încep să îmi frâng mâinile.

— Ne-ați oferit un material extraordinar, atât cu, cât și fără intenție.

Toată lumea începe să râdă, inclusiv Rainer.

— A fost o plăcere să vă urmăresc lucrând.

Rainer îi trimite un sărut, iar Gillian zâmbește.

— Unde e Wilder? întreabă ea.

Inima mi se urcă în gât atât de repede, încât jur că Rainer se prinde.

Zâmbetul lui Gillian se îndulcește, iar ea îi face semn cu mâna lui Jordan să se apropie. Mă răsucesc. Merge în felul caracteristic, cu brațele încrucișate la piept, cu tricoul bine întins peste umeri. Face un semn din cap spre Gillian și privește în jur, stresat. Aproape ca și cum nu ar fi sigur că aici e locul lui. Se lasă să alunece pe banca de vizavi de Rainer și de mine și își ține capul plecat.

— Jordan, știi deja ce simt pentru tine! spune Gillian. Ești o adevărată forță, puștiule! Te iubesc!

Își întoarce privirea spre restul lumii.

— Mulțumesc echipei noastre! Camden, Jessica, Andre. Tuturor. Ați fost extraordinari. Să-i dăm drumul, deci!

Toată lumea începe să aplaude și să strige de bucurie, apoi Gillian acționează o telecomandă din spatele ei și se așază lângă Jordan. O privesc înconjurându-i umărul cu brațul. El se întoarce și o îmbrățișează.

Începe calupul de rateuri: 10, 9, 8... și iată înregistrările noastre de la preselecții. Mai întâi, apar eu, în blugi și într-o cămașă fără mâneci, la Aladdin, în Portland. Par stresată. Doamne, mi se pare că au trecut secole de atunci! Vreau să opresc totul, sau măcar să nu se uite Jordan. Rainer mă strânge în brațe.

Îmi dă drumul când se schimbă scena - suntem noi, exersând scena sărutului. Din mulțime se aud câteva chiote. Lillianna strigă: „Sunteți fierbinți!". Au pus muzică pop din anii 1980 pe fundal, iar efectul este amuzant. Arătăm ridicol.

Apoi, apare Wyatt urlând. Urmărim un montaj cu el bătând câmpii în fața lui Rainer despre cum Mumford & Sons este cea mai supraevaluată trupă de la Coldplay încoace. Rainer râde atât de tare, că îi dau lacrimile.

Avem imagini de la pictorialul pentru *Scene*. Din fericire, ori nu au surprins, ori nu au inclus materialul cu Rainer spunând că vrea să mă sărute în fața întregii echipe. Cântă Beyoncé, iar Jordan, Rainer și cu mine râdem pe fundalul cu buline - singura dată pe întreaga durată a filmărilor când îmi amintesc că ne-am înțeles bine toți trei.

Jessica, scăpând lucruri. O privesc. Stă lângă Wyatt, privind printre degete, iar el îi pune o mână pe umăr.

Apoi, sărim la un clip cu Rainer care își prezintă apartamentul membrilor echipei din tura a doua. „Îmi plac mult ananașii", îi informează el, ținând o pernă la piept. Toată lumea râde în jurul nostru, iar Rainer se ridică și se înclină scurt.

Avem parte de un montaj cu noi la filmări. O imagine cu mine înghițind apă sărată și fugind pe plajă de parcă aș fi luat foc. Toată lumea râde, chiar și Jordan.

Sunt chestii cu asistenții noștri de producție și cu operatorul de sunet, Tyler, despre care sunt convinsă că s-a combinat cu toate fetele de la recepție. E super sexy.

Apoi, urmează materiale de la scenele de sărut între August și Ed. Mă fac mică imediat ce apar pe ecran. Brațele lui Jordan în jurul meu, buzele mele lipite de ale lui. Îl simt pe Rainer lângă mine, felul în care expiră mai repede. *Vă rog să tăiați*, mă gândesc. *Vă rog!*

Dar camera se apropie. Nu se aud nici strigăte, nici urale, ca la scenele dintre mine și Rainer. Se lasă o tăcere apăsătoare, încât aud și zumzetul proiectorului.

Mâinile lui Jordan-ca-Ed se mută de pe fața mea în păr și apoi pe spatele meu. Îl strâng mai tare în brațe. Mă simt cam ca în ziua aceea în biroul lui Gillian. Ca și cum între „eu, cea de pe ecran" și „eu, cea adevărată", de aici, există o legătură. Când se retrage și mă privește, aproape că mă aștept să îl văd pe Jordan stând și făcând la fel.

Camera se oprește asupra noastră, după sărut. Undeva, se aude Wyatt strigând „Tăiați!", iar noi rămânem pe loc, în mod stupid. Dintr-odată, mă cuprinde furia. Cum de a putut considera asistentul lui Gillian că ar fi ceva amuzant în asta? Nu e. E răutăcios.

În sfârșit, după un timp care pare de domeniul anilor, cadrul se schimbă și o vedem pe Sandy vorbind la mobil. Există

un montaj cu ea purtând mătase, din nou la telefon. Aud un râs nervos, şi, când muzica de operă se opreşte şi urmează nişte imagini de aproape ale ei şi ale telefonului, de parcă ar fi iubiţi, urmează aplauze înverşunate.

Dar Rainer nu râde. Îmi muşc buza şi mă întorc spre el.

— Ce tari sunt, nu? ciripesc.

El nu se uită la mine, ci îşi ţine ochii lipiţi de ecran. Eu bat câmpii mai departe, de parcă, dacă aş insista, aş da la o parte şi ce a văzut. Mă întreb dacă Gillian a editat chiar ea totul. E foarte talentată. Cred că episodul acela de pe plajă a fost hilar. Am uitat complet când mi-a intrat apă în...

Rainer mă întrerupe.

— Ce se petrece? mă întreabă.

Tonul lui este rece. Nu furios, doar rece, ca oţelul.

— Nimic! spun.

Încerc să îmi controlez tremurul vocii, dar ştiu că îl simte. Calupul de tâmpenii s-a încheiat cu o imagine cu noi trei, făcută cu câteva săptămâni în urmă: eu, cu braţele petrecute pe după umerii lui Rainer şi ai lui Jordan. Ecranul se întunecă şi toată lumea aplaudă.

— Am fost atât de prost! Nici măcar nu mi-am dat seama.

Rainer clatină din cap.

— Te-ai combinat cu el cât am lipsit?

Nu. Nu. Nu.

— Despre ce vorbeşti?

Mă întind spre el, dar el se fereşte.

— Despre tine şi Jordan! spune el. Nu sunt orb, Paige! Am văzut sărutul acela de pe ecran.

— Ce? O secvenţă dintr-un film? Actorie, Rainer!

Încerc să îmi păstrez tonul scăzut, însă lumea începe să ne privească.

Deschide gura, apoi se oprește. Ce iese e:

— Nimeni nu e atât de bun!

Se ridică. Mă ridic și eu.

— Adică, *eu* nu sunt atât de bună!

Expiră, adânc. Face un pas mai aproape de mine și vorbește cu voce joasă.

— Atunci, hai să o facem oficial!

— Poftim?

— Spune-mi că vrei să fii cu mine! Că ești implicată cu adevărat în relația asta. Acum.

— Eu...

Rainer clatină din cap.

— Nu poți! Și poți să îmi spui sincer că nu se petrece nimic între voi doi?

Oamenii încep să se ridice. Mi-l imaginez pe Jordan, undeva în spatele meu, mergând cu Gillian spre rug, sorbind dintr-un mai tai și așezându-se lângă Wyatt. L-o fi supărat și pe el filmarea? A remarcat, măcar? Nu știu de ce tot presupun că i-ar păsa.

Fiindcă mie da, îmi pasă.

— Nu, îi spun lui Rainer. Nu pot!

Dacă e surprins, nu o arată. Ridică mâinile, ca și cum s-ar preda.

— Nu fac așa ceva! spune el.

Apoi, se întoarce și se îndreaptă spre complex.

Îl privesc plecând. Luna strălucește – o masă argintie, sclipitoare, deasupra apei, asemenea umbrei unui străin – și, pentru moment, mă simt mai singură ca niciodată. Sunt obișnuită să fiu înconjurată de oameni și să mă simt singură. Așa am crescut, cu o groază de persoane în jur, însă fără să am cu adevărat pe nimeni, iar în seara asta îmi amintesc ce am știut

dintotdeauna. *Nu am pe nimeni.* Nici pe Jake, nici pe Cassandra, nici pe Jordan, nici pe Rainer.

A fost visul meu. Singurul lucru pe care-mi amintesc că am vrut să-l fac. Când aveam patru ani, i-am spus mamei că voiam să fiu actriță. Chiar m-a filmat, la cină, cu rujul ei roşu mânjit pe buze, când declamam în fața camerei: „Cândva, eu, Paige Townsen, voi fi vedetă."

E tot ce mi-am dorit. Joc. Am un contract pentru un film. Oamenii din toată lumea îmi vor cunoaște numele. Îmi trăiesc visul. Dar nu mă pot gândi decât la felul în care inima mea pare să mi se scurgă prin trup.

Apoi aud paşi în spatele meu şi o voce cunoscută:

— Bună, putem vorbi?

Ştiu că e Jordan. Îi recunosc vocea. Dar nu mă întorc. Nu vreau să vorbesc, nu vreau să mi se reamintească de tot ce nu a mers bine.

— Paige!

Îi aud vocea. E ca atunci în maşină: liniştită, imploratoare.

— Îmi pare rău! spun şi mă îndrept spre complex.

Asta e treaba cu succesul! Se schimbă multe, însă nu toate. Tot ai zile proaste. Prieteniile destrămate nu se repară miraculos. Iar oamenii care nu te-au iubit înainte tot nu te vor iubi. Fiindcă singurul lucru pe care nu îl schimbă succesul, indiferent la ce nivel ajungi, este ce s-a întâmplat deja.

CAPITOLUL 20

Mă trezesc la trei și jumătate și merg la bucătărie să îmi iau un pahar cu apă. Găsesc un bilețel strecurat pe sub ușă.

Țin la tine, dar trebuie să te hotărăști ce vrei. Nu pot lua decizia în numele tău. Succes cu filmul! Ne vedem în LA!

R.

Pun bilețelul pe blat. Perdelele din living sunt date la o parte și văd luna reflectându-se în apă. Rainer a plecat, iar Jordan e undeva pe insulă.

Știu că nu voi putea să adorm la loc, așa că mă hotărăsc să fac cel mai bun lucru posibil în condițiile date: să merg să înot. Îmi pun costumul de baie, iau un prosop și lipăi pe drumul atât de cunoscut. Plecarea e programată abia pentru mâine-seară, ceea ce înseamnă că voi avea parte de o zi întreagă, ca să stau la plajă, să iau prânzul la Longhi's și poate chiar să merg la cumpărături. Să mă bucur de Hawaii și, timp de 12 ore, să uit ce mă așteaptă.

Sunt surprinsă că, pe țărm, mă întâmpină un sentiment nou, acela că totul este posibil, de parcă pământul s-a crăpat, dezvăluind ceva neașteptat, care până acum a fost bine tăinuit.

Este năucitor şi, combinat cu atingerea rece şi biciuitoare a apei, când mă arunc în valuri, suficient ca să mă facă să uit de bileţelul primit.

Înot mai departe, cu mişcări ample. Nici nu-mi vine a crede că mâine mă voi afla într-un avion care mă va duce acasă, în Portland. Mă simt de parcă abia aş fi ajuns în Hawaii şi, în acelaşi timp, de parcă aş fi aici dintotdeauna. De parcă nu aş fi avut o viaţă înainte să îi cunosc pe Wyatt, pe Rainer şi pe Jordan. De parcă aş fi fost dintotdeauna actriţă.

Prima piesă în care am jucat a fost o producţie de cartier a musicalului *Sunetul muzicii*. Am jucat-o pe Gretl şi am folosit ca scenă veranda din spate a vecinului. Probabil că nu aveam mai mult de cinci, şase ani, însă îmi amintesc că am fost foarte supărată fiindcă nu aveam cortină. Că invitaţii urmau să apară şi să vadă scena. Că nu vom avea parte de tăcere, în timp ce cortina se ridică. Nu avea să fie nicio surpriză. Întotdeauna îmi dorisem acea clipă. Acea secundă în care stomacul ţi se strânge, iar timpul se dilată atât de mult, că devine vizibil.

Bag capul sub apă, apoi ies la suprafaţă, întorcându-mă spre ţărm. După ce era să mă înec, largul nu mă mai tentează ca altădată. În plus, afară e beznă. Nu e tocmai momentul ideal pentru o partidă de înot pe distanţă mare.

Îmi şterg apa din ochi şi, deodată, îmi ţin respiraţia. Pe ţărm se află o siluetă. Mă sperie, însă nu pentru mult timp. După o clipă, ştiu că e Jordan. Stă pe nisip, cu picioarele încrucişate, aplecat în faţă, de parcă s-ar ruga.

Scuip nişte apă şi mă avânt înainte, înotând repede. Nu îmi ia mai mult de un minut să ajung în mijlocul undelor şi călăresc pe creasta unui val mai mic înapoi spre ţărm.

Ies din apă, scuturându-mă.

— Bună dimineaţa!

Ridică privirea, uimit.

— Ce cauți aici?

— Aș putea să te întreb același lucru.

Ridică din umeri.

— Nu pot să dorm.

Poartă bermude și un tricou strâmt. Îi văd mușchii mișcându-se sub material.

— Nici eu nu pot.

Mă gândesc la Jordan, urmărindu-mă ieri, la felul în care l-am evitat.

— Pot să mă așez? îl întreb.

Ochii lui coboară și, brusc, îmi dau seama cât de goală sunt, în costumul meu de baie din nailon. M-a mai văzut așa, însă după seara trecută mă simt vulnerabilă. Vreau ca întunericul să fie mai greu. Opac.

Îmi dă prosopul lui.

— Poftim!

— Mersi!

Îl despăturesc și mi-l pun pe umeri, apoi în jurul taliei, și mă așez lângă Jordan.

— Nu e dimineață, spune el, privind în zarea întunecată.

— Ce?

— Ai spus „bună dimineața". Nu e dimineață.

— Ah!

Îmi înfășor părul în jurul degetului și trag. Un șuvoi de apă îmi curge pe umăr și în nisip.

— Îmi pare rău pentru seara trecută! încep prin a-mi cere scuze. M-a luat prin surprindere. Nu mă așteptam...

Se întoarce spre mine.

— Vrei să mergem undeva?

Am rămas cu gura deschisă, gata să continui.

— Acum?

— Da.

— E patru dimineața.

— Știu, spune el. E momentul perfect.

— Pentru ce? Pentru o crimă?

Se uită urât la mine.

— Nu încerc să-i fac felul iubitului tău, dacă la asta te gândești.

— Eu...

Expir. Nu are sens să abordez subiectul. Ce este sau nu este Rainer. M-am plictisit de discuția asta. În schimb, spun:

— Unde vrei să mergem?

Se ridică și îmi întinde mâna. O iau.

Când degetele noastre se ating, simt cum o căldură plăcută mi se răspândește de-a lungul brațului. Palma lui e aspră, dar familiară.

— Vreau să îți arăt ceva! spune el.

Zece minute mai târziu, ne aflăm în camioneta lui Jordan, cu vântul șuierând prin geamuri. Încă mai port costumul de baie, care e ud în interiorul hanoracului pe care mi l-a dat. Mi-l strâng mai tare în jurul meu și inspir. Miroase ca el. A lemn și a foc. A elementele din care sunt făcute lucrurile. Pur și esențial.

— Unde mergem? întreb, iar.

Clatină din cap.

— Nu vrei să fie surpriză?

— Nu, dacă mă răpești.

Se uită la mine și ridică din sprâncene. Inima începe să îmi bată puternic în piept, ca un prizonier care-și dorește să evadeze. Îmi încrucișez brațele.

— Răpire?

— Nu ai fost deja la închisoare?

Scoate un sunet între strănut și suspin.

— Tu chiar crezi tot ce citești, nu?

— Nu.

Strâng prosopul care e încă înfășurat în jurul taliei mele și îl ridic.

— Dar e adevărat, nu?

Se întoarce spre mine, aproape cam prea mult pentru cineva care conduce.

— Nu, nu e.

— Nu ai fost niciodată la închisoare?

— Am fost.

Ridică din umeri și privește înainte.

— Vezi?

— Am făcut parte dintr-un program de alfabetizare a deținuților pe care l-am inițiat.

Își ia o mână de pe volan și și-o duce la gât. Își rotește capul dintr-o parte în alta, iar o picătură de apă se rostogolește de-a lungul cicatricei lui și se topește în scobitura claviculei.

— Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par.

Îmi smulg privirea de la el.

— Știu! Când mi-ai spus lucrurile acelea despre familia ta...

— Ai crezut că probabil am făcut închisoare?

— Nu, nu asta am vrut să spun.

Îmi ridic geamul. În interior, se face brusc liniște:

— Doar că pari genul de persoană care ar face orice ca să îi protejeze pe cei la care ține.

Îl simt privindu-mă și îmi țin ochii plecați. Sunt bucuroasă că ne aflăm într-o mașină în mișcare. Că nu stăm unul în fața celuilalt. Nu vede cât de agitată sunt, făcând totul aproape imposibil de suportat.

Nu spune nimic. Nici eu nu spun. Soarele nu a apărut încă și continuăm să conducem în întuneric. Cu greu distingem ce e în față, însă Jordan pare să cunoască drumul. Nu verifică nicio hartă și nici nu se chinuie să citească indicatoarele. Doar merge, de parcă ar avea un magnet interior care-i atrage camioneta, și pe noi în ea, spre destinație.

Luăm o curbă, facem dreapta, apoi urcăm, tot mai sus, așa ca soarele dimineața, la plajă, și, dintr-odată, știu unde mergem.

— Mă duci la Haleakalā?

Jordan zâmbește.

— Da.

— Serios?

Pe chip mi se ivește un zâmbet mare cât falia din California*.

— Am vrut să fac asta de când am ajuns aici.

— Și de ce nu ai făcut-o?

Coboară puțin geamul. Aerul este mai rece și mai dens aici. Aproape ca oceanul, în dimineața asta.

Ridic din umeri și îmi pun gluga.

— Am fost ocupată, cred.

— Rainer nu e o persoană matinală?

Zâmbește. De fapt, glumește. Expir. Poate că putem glumi pe tema asta. Poate că nu trebuie să fie așa cum a fost. Apoi, îmi amintesc de noi, pe plajă, cu brațele lui ridicându-mă în aer, cu mâinile lui pe chipul meu.

— Pot să te rog ceva? îl întreb.

— Desigur!

— Putem să nu vorbim azi despre Rainer?

Încuviințează.

— Dacă asta vrei, sigur!

---

* Falia San Andreas, lungă de 1300 de kilometri, se întinde de-a lungul coastei statului California (n. red.).

Conducem în tăcere o vreme, cu vântul șuierând prin geamul deschis, cu zgomotul cauciucurilor la curbe, pe pavaj. Urcăm mai departe, înconjurând vulcanul. Am auzit că priveliștea de pe traseu e spectaculoasă, dar acum nu văd prea multe. Doar partea stranie a muntelui, povârnișurile care se rostogolesc într-o mare neagră și tăcută.

În sfârșit, ajungem în vârf. Sunt surprinzător de multe mașini aici, dar să privești răsăritul de pe Haleakalā este o activitate turistică îndrăgită, așa că are sens. Jordan parchează și ieșim. E foarte frig, iar vântul e cumplit. Fâsâie, urlă și se vaită, de parcă ar jeli o iubire pierdută. Poate că aici s-a pierdut iubirea, înghițită de timp, de spațiu și de stele.

— Vino!

Jordan mă ia de mână și îi depășește pe turiștii înghesuiți pe lângă mașini, cu termosuri pline de ciocolată caldă și cafea înțepenite între degete. Trag prosopul mai aproape de mine, în talie, și hanoracul pe lângă trup.

Când facem colțul, îi strâng mâna atât de tare, încât tresare. Priveliștea nu se compară cu nimic din ce am văzut până acum, nici măcar în filme. O mare de cratere – roșii, portocalii, nuanțe profunde de maro, întinzându-se atât de departe, încât e imposibil să mă gândesc că ne aflăm pe o insulă.

— E frumos, nu?

Arată cu capul în direcția a două stânci și ne așezăm. Este încă întuneric. Primele raze de soare încearcă, totuși, să străpungă bezna. Nu seamănă defel cu răsăritul pe plajă. Este uluitor. Înălțător. Simt că aici suntem în centrul lumii.

— Spectaculos!

Ne-am adăpostit de vânt într-o nișă, iar absența vântului face ceața să stăruie. Ne aflăm parcă printre nori.

— Mulțumesc că m-ai adus aici!

Îmi strecor grăbită mâinile în mânecile hanoracului şi mi le vâr între picioare.

— Cu plăcere!

Îşi drege glasul, apoi se lasă tăcerea. Dar nu mai e liniştită, ci tensionată. Aprinsă de toate lucrurile pe care nu ni le spunem.

Ridică o piatră. Îi privesc mâinile aspre şi pline de bătături. Chiar dacă îngheţăm aici, sus, până acum un moment erau calde.

— Îmi pare rău pentru filmuleţ, spune el.

— Nu a fost vina ta.

Încuviinţează şi răsuceşte piatra în mâini.

— Chiar şi aşa, tot îmi pare rău. Sunt sigur că Rainer nu a fost încântat.

— Credeam că nu vorbim despre el, spun, trăgându-i un ghiont, în joacă.

Priveşte de la piatră la mine, apoi iar în jos. Îmi dau seama că nu glumeşte şi stau liniştită. Chiar şi sângele din venele mele pare să se oprească.

— Nu vreau să complic lucrurile pentru tine.

— Nu faci asta! spun, încet. Chiar crezi că asta faci?

Studiază piatra cu atenţie, de parcă răspunsul ar fi scris pe undeva pe acolo.

— Da! zice el. Aşa cred.

— Spune-mi de ce tu şi Rainer vă detestaţi! insist eu. Trebuie să ştiu!

Jordan suspină. Îi privesc pieptul ridicându-se şi coborând.

— Nu îl urăsc. Nu l-am urât niciodată. Lucrurile au devenit complicate, atât.

— Complicate *cum*?

Mă priveşte, cu ochii lui negri precum cărbunele.

— Chiar vrei să ştii?

Înghit. Încuviințez.

— Da! Chiar vreau să știu.

Lasă piatra să cadă și își șterge mâinile de bermude. Pentru moment, mi-e teamă de ce voi auzi. De faptul că această cotitură este pentru totdeauna. Ireparabilă.

— Îți amintești când ți-am spus că tata nu e tocmai o persoană grozavă?

Ochii îi sticlesc, dar sunt blânzi. Îmi dau seama că vrea să mă protejeze de asta, orice ar fi.

— Nici al lui Rainer nu este.

— Greg?

Jordan încuviințează.

— Da. A fost producătorul unui serial în care jucam cu toții. Eu, Rainer, Britney.

Încuviințez.

— *Backsplash?*

Jordan se încruntă la mine.

— Îl știi?

— Nu! Adică, da! M-am uitat de câteva ori. Ce-i cu el?

Îmi dau gluga jos și îmi aranjez după ureche șuvițele ciufulite. Frigul mă face să mă apropii mai mult de el.

— A fost primul film în care am jucat pentru fiecare dintre noi. Așa ne-am întâlnit. Eram prieteni.

Își freacă palmele una de alta, ca să se încălzească. Văd cum i se mișcă mușchii brațelor.

— Voi trei?

Expiră, și văd un zâmbet micuț pe buzele lui, de parcă și-ar aminti ceva.

— Da, noi trei.

Mă gândesc la Jake și la Cassandra. La casa noastră din copac, la regulament și la pacturile secrete. La toate lucrurile care ne făceau să fim prieteni. Care ne legau.

— Cu toții am luat-o pe drumuri diferite după încheierea serialului. Eram însă foarte apropiați. Luam cina lunar, genul ăla de chestii.

— Ce are asta de-a face cu tatăl lui Rainer? întreb.

Jordan ridică privirea și văd că ochii îi sunt triști. De parcă nu ar vrea să-mi spună ce s-a petrecut mai departe.

— Rainer și Britney au început să se întâlnească. Asta s-a întâmplat la câțiva ani după ce terminaserăm cu serialul.

Văd cum i se zbate o venă pe gât. Aștept să continue.

— Nu m-a deranjat asta. Mi-am imaginat mereu că vor începe o relație, iar eu nu simțeam nimic pentru ea. Nu așa, în orice caz.

Mă privește lung, iar eu las privirea în pământ. Simt că mi se formează un nod în stomac, de parcă interiorul meu s-a transformat în degete care se strâng în pumn.

— A început să petreacă mult timp la el acasă. Și, într-o noapte...

Se întrerupe.

— Rainer nu era acasă, iar ea a ajuns mai devreme și l-a așteptat. Greg era acolo.

Mi se face rău. Dintr-odată, simt că știu ce urmează.

— Dumnezeule!

Inspiră adânc.

— A reușit să scape înainte să... știi tu. A venit la mine. Era în ultimul hal și puține lucruri o afectează pe Britney.

Zâmbește și văd un soi de căldură pe chipul lui. Afecțiune.

— E dură, dar, atunci, nu a fost.

Fața lui se întunecă iar și ochii lui îi găsesc pe ai mei. Sunt negri. Opaci. Ca niște bile tăiate în piatră.

— Îmi tot povestea că o amenințase: dacă mărturisește cuiva, se va asigura că i s-a încheiat cariera.

Mâinile îmi tremură. Le încleștez și mi le apăs pe inima care-mi bate cu putere.

— Nu s-ar fi încheiat și a lui? întreb.

Jordan expiră.

— Ce bine ar fi fost să se întâmplat așa! Era o necunoscută. O fătucă dintr-un serial TV pentru copii. Cariera ei muzicală nu începuse încă. Oamenii s-ar fi gândit că, de fapt, căuta atenție. Iar ea nu e...

Jordan își privește mâinile.

— E o bombă cu ceas. A fost întotdeauna.

— Dar i-a povestit lui Rainer, îndrăznesc să spun, punând lucrurile cap la cap.

— E complicat, zice el.

Vocea i-a scăzut în intensitate. Cu tot vântul, îmi e tot mai greu să o aud.

— Dar, da, Rain a crezut că inventează.

Nu l-am mai auzit niciodată folosind acel nume de alint pentru Rainer, ceea ce mă surprinde. Intimitatea. Toată povestea din care eu nu fac parte.

— De ce ar fi inventat? întreb. De ce să nu o creadă Rainer?

Nu sună ca tipul pe care-l cunosc. Cel care m-a susținut atât de mult în toate.

— S-a gândit că inventează fiindcă e disperată.

Expiră și își trece mâna peste față.

— Fiindcă a găsit-o cu mine.

Tăcem amândoi. Are capul în mâini. Mă întind și îi ating cu blândețe umărul. Îl simt tresărind și apoi relaxându-se sub degetele mele.

— După ce s-a întâmplat cu Greg...

Îi văd mușchii maxilarului mișcându-se, când rostește numele tatălui lui Rainer.

— Rainer a venit la mine acasă. Ea era în brațele mele. Mă săruta, spune el.

Simt cum i se încinge pielea pe spate, de parcă amintirea în sine ar genera o flacără.

— Era supărată. S-a întâmplat. Dar Rainer a văzut și a crezut... Britney a început să spună povestea asta nebunească despre tatăl lui...

Nu încheie, iar eu îmi retrag iute mâna. E caldă. Încălzită de atingerea lui.

— Nu m-a iertat, spune, într-un târziu. Cum să-l învinuiesc?

Zâmbește puțin, trist și îmi dau seama că îi e dor de el, la fel cum îmi e și mie dor de Cassandra. Au fost prieteni, iar acum nu mai sunt. Cine a spus că nu poți avea ură fără iubire?

— Deci înțelegi de ce povestea asta - arată lent de la el la mine, dinspre inima lui spre inima mea - nu e tocmai o idee bună. Deja crede că am încercat să-i iau pe cineva la care ținea.

Soarele a început să se târască în sus, pe munte, ca un drumeț care se cațără spre siguranță, cu intenție, cu un scop. Fiecare milisecundă îl face mai sigur de propria supraviețuire.

— Dar cum rămâne cu ce vreau eu?

Odată ce cuvintele îmi părăsesc buzele, tresar. Dar e prea târziu și nu le pot lua înapoi.

— Ce vrei?

Jordan respiră scurt și, pentru moment, cred că poate e la fel de emoționat ca mine.

— Vreau să te cunosc, îi mărturisesc.

Ar trebui să simt că îl trădez pe Rainer, dar nu e așa, fiindcă e adevărat. Mă apropii de Jordan. Fără să mă gândesc, i-am luat una dintre mâinile prăfuite într-ale mele.

Zâmbește.

— Și eu vreau asta.

Stăm în tăcere, aşa, timp de zece minute, cu degetele împletite ca nişte viţe, şi privim răsăritul, în nuanţe despre care nu credeam că există aruncate pe cer, ca nişte stele călătoare. Simt că aici se trezeşte întreaga lume. De parcă prima lumină care a existat vreodată a fost creată pe acest vulcan.

Când ne ridicăm să plecăm, Jordan îmi întinde mâna, cu faţa luminată de dimineaţă.

— Încă un minut! spun.

Mă uit spre canionul scăldat de soare. Mi se pare că, dacă aş striga ceva, nu aş avea parte de ecou, ci de răspuns. Vreau să întreb ce să fac, care este alegerea corectă, dar mă tem de propria-mi voce. De ce mă voi auzi spunând. Mi-aş dori să ştiu când voi mai avea parte de şansa asta.

— Ne vom întoarce, spune el, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

Întinde larg braţele, de parcă ar încerca să atingă ambele capete ale Haleakalei deodată.

— Poate, spun. Nici măcar nu ştim dacă se va face următorul film. Am putea să ne întoarcem la vieţile noastre. Am putea uita.

Jordan clatină din cap, de parcă nu aş pricepe. Apoi, întinde cu blândeţe una din palme pe obrazul meu.

O simt la locul potrivit, de parcă aş recunoaşte un indicator familiar după ore de rătăcire. Uşurare. Bucurie. Sentimentul de întoarcere acasă.

— Nu ai auzit niciodată de încredere?

Vântul se domoleşte, se opreşte, iar cuvintele lui rămân acolo, ca nişte copii în prima zi de şcoală. Pline de încredere. Pline de speranţă, chiar.

— Ba da! răspund.

Se apleacă încet şi, pentru o clipă, cred că mă va săruta, atât de aproape e, însă nu o face. Doar îşi lipeşte scurt buzele de părul meu.

Vreau să îi spun că ceea ce știu e că am încredere în el, că nu am fost atât de sigură de ceva niciodată în viață. Că, dacă suntem împreună, mă simt ca atunci când joc: de parcă orice altceva dispare, iar eu sunt exact unde ar trebui să fiu. Vântul începe din nou să sufle, amenințând să îmi poarte cuvintele departe de aici, spre est, dacă e necesar, și ceea ce spun e:

— Ar trebui să ne întoarcem!

Fiindcă așa e. Ar trebui. Îmi amintesc de discuția lui Wyatt cu mine, de acum câteva luni, și, pentru prima dată, înțeleg ce încerca să îmi spună. Încerca să îmi spună să îmi asum responsabilități. Că este alegerea mea cum se petrec lucrurile. Că nu sunt la mila momentului, a sentimentelor, a sorții. Că poate există lucruri care nu pot fi controlate, însă acesta nu este unul dintre ele. Trebuie să fac lucrurile cum trebuie. Trebuie să discut cu Rainer. Nu pot să fug doar fiindcă e dificil ce mă așteaptă. Așa cum ar spune Jake: „Trebuie să recunoști efectul pe care-l ai în lume."

Jordan și cu mine ascultăm zumzetul radioului în timp ce coborâm de pe munte. Ziua s-a strecurat printre noi și ne ține companie. Tăcerile lungi au dispărut. Totul e calm și liniștit. De parcă ziua ar fi suspinat de ușurare de îndată ce a răsărit soarele.

Ațipesc, iar când mă trezesc, Jordan mă atinge pe braț, scuturându-mă. Suntem la complex.

— Haide! spune el. Te conduc sus!

Străbatem holul, cu brațul lui în jurul taliei mele. Când ajungem la ușa mea, îmi ia încet cardul din mână și o descuie. Apoi, intră cu mine. Mă arunc cu fața în jos pe pat, azvârlindu-mi papucii și alunecând printre perne.

— Mersi! murmur.

Simt ceva moale deasupra mea. Pătura pe care o țin la marginea patului, cea adusă de acasă și de care nu m-am despărțit de când m-am născut. O trage peste mine, iar când o face, îmi atinge umerii. Din instinct, mă întind și îmi împletesc degetele cu ale lui.

— Rămâi! spun. Doar ca să dormim.

Am ochii închiși și pot să simt că mă cufund în îmbrățișarea seducătoare a somnului. Înainte să cedez complet, îl simt lăsându-se pe pat, lângă mine. Mă trage la pieptul lui și mă strânge puternic în brațe. Mă sărută pe obraz și îi simt respirația pe față, bătăile inimii lipite de spate. Inima i se zbate lângă mine, prin mine, la fel cu a mea.

CAPITOLUL 21

Să fiu ultima care pleacă e naşpa. Indiferent de situaţie, simţi mereu că ai fost abandonată. Când mă trezesc, sunt singură şi e seară. Zborul meu pleacă la miezul nopţii şi trebuie să împachetez. Iau un sandvici şi bântui pe hol. Ştiu că Jordan nu mai e aici, dar încerc oricum. Chiar dacă hotelul e exact la fel – mobila, pernuţele, lămpile şi chiar şi priveliştea spectaculoasă –, pare pustiu. De parcă, plecând, Jordan a luat totul cu el.

Mi-e dor de amândoi. Simt încă braţele lui Jordan în jurul meu, azi-dimineaţă, nasul apăsat în scobitura gâtului meu. Şi mi-e dor şi de Rainer. De râsul lui, de ochii lui albaştri şi de superficialitatea lui încântătoare. Timp de 17 ani, nu am avut niciun iubit, nici măcar o pasiune, iar acum, am două. Aceşti doi băieţi, atât de diferiţi, ca nişte specii distincte, şi totuşi, felul în care mă fac să mă simt... Nu am crezut niciodată că ai putea ţine la două persoane simultan. Părea ridicol. Cassandra se îndrăgosteşte permanent, iar eu o numesc întotdeauna superficială. Dar acum, Rainer şi Jordan par să se lupte în inima mea. Şi nu ştiu cu cine să ţin, fiindcă doar să mă gândesc la unul mă face să simt că îl trădez pe celălalt.

Mă gândesc la ultimele câteva luni, ca la o roată a amintirilor. Cinele cu Rainer la Longhi's. Sărutul lui Jordan în colibă. Editarea. Piața de Pește. Timpul petrecut la filmări. Și așa, știu deodată unde trebuie să fiu.

O iau la fugă. Ajung în fața camerei lui fără suflare. Bat de două ori. *Fii înăuntru! Fii înăuntru!*

Aud târșâit de picioare, iar ușa se deschide. Capul lui cu păr creț se ițește aproape imediat. Wyatt.

Când îl văd, mă emoționez! Groaznic! E Wyatt, în fond. N-am avut tocmai o relație grozavă. Dar trebuie să îi spun. Chiar dacă o să-mi trântească ușa în față, gest de care îl cred capabil.

— Nu am spus „mulțumesc", încep. Și am crezut că ai plecat deja, și că nu voi avea niciodată șansa de a-ți spune ce a însemnat asta pentru mine și cât...

Atunci, Wyatt face un lucru remarcabil. Un gest care nu-i stă în fire și care, totuși, este potrivit și reprezentativ pentru *el*. Mă îmbrățișează.

Se întinde și mă trage spre el. Sunt atât de surprinsă, că nu pot spune nimic. Încremenesc. Dar, de îndată ce brațele lui mă înconjoară, încep să mă înmoi. E ceva familiar la îmbrățișarea lui, ceva călduros. Îmi amintește de felul în care frații mei mă trânteau la pământ în living și apoi mă ajutau să mă ridic. Clipe ca acelea îmi spuneau că le pasă. Că era posibil chiar să mă iubească.

— OK, puștoaico! îmi spune Wyatt.

Mă împinge și mă ține la distanță de un braț, cu mâinile pe umerii mei. Mă privește așa cum un pictor își admiră o lucrare recent terminată.

— Sunt mândru de tine! zice el. Dar să nu te aștepți cumva să repet asta.

Încuviințez. Am priceput.

— Ești aici de una singură? Măcar te veghează cineva de la pază?

Se uită pe hol, iar acolo se află unul dintre paznici. M-a urmărit? De câtă vreme?

— Rainer a plecat ieri! încep eu.

Wyatt își încrucișează brațele. Ridică sprâncenele de parcă m-ar chestiona, și, dintr-odată, scuip cuvintele, ca pe o mărturisire:

— Jordan a plecat azi.

Wyatt își drege glasul.

— Voi doi ați devenit apropiați.

Îmi cuprind coatele cu mâinile. Vocea mea pare împuținată.

— Nu e ce crede lumea.

Wyatt nu își ia ochii de la mine.

— De acord.

— Aș vrea ca Rainer să vadă asta! spun.

Wyatt se sprijină de cadrul ușii.

— Au trecut prin multe împreună, spune el.

Pentru o clipă, mă gândesc la toate lucrurile pe care nu le știu despre el. Despre propriul lui trecut.

— Știu!

— Dar cred că se vor împăca. Atâta vreme cât nimic altceva nu mai tulbură apele.

Mă privește sugestiv.

— Știu, spun iar, dar de data asta abia auzit.

Mai stăm o clipă în ușă. Apoi, zâmbește.

— Acum, te rog să dispari. Mai am bagaje de făcut.

Când avionul meu decolează, e atât de întuneric afară, că nu pot distinge oceanul sau peisajul verde, dar știu că sunt acolo. Cumva, mă liniștește, așa, ca un film pe care l-ai văzut de atâtea

ori, că îl poți lăsa ca zgomot de fundal și tot știi precis ce se petrece dacă prinzi o singură replică.

Cu ochii minții văd dealurile le care le las în urmă, plaja Ho'okipa, ai cărei surferi nu vor ieși decât peste câteva ore. Văd Longhi's și apartamentele noastre, și plaja cu nisipul ei alb și curat și pietricelele, și colibele, cu vârfurile bine strânse, ca să le protejeze de ploile nocturne. Mă gândesc la seara trecută și la dimineața asta, întorcând amintirea în minte ca pe un bănuț lucitor.

Mă imaginez în pat, cu Jordan, în brațele lui. Părul ciufulit îi cade pe obrazul meu, respirația lui e caldă pe gâtul meu. Vreau să îl ating, să îmi strâng degetele în jurul mâinilor, umerilor, gâtului și feței lui. Să îi trag nasul spre al meu și să nu îi mai dau drumul niciodată. Dar ceva mă oprește.

Cineva mă bate pe umăr.

— Mă scuzi!

Clipesc. O fată se apleacă deasupra mea. Cred că are treisprezece sau paisprezece ani și cei mai mulți pistrui pe care i-am văzut vreodată pe o față. E puțin arsă de soare pe obraji, dar așa sunt majoritatea pasagerilor din avionul ăsta.

— Ești Paige Townsen, nu?

Încuviințez. Mă simt de parcă aș fi fost prinsă cu minciuna. Cu mâna în borcanul cu prăjiturele. Ceea ce nu are sens, fiindcă eu chiar *sunt* Paige Townsen.

— Uau!

Ochii i se măresc, iar ea clipește, amintindu-și ceva. Se apleacă și scotocește prin geantă, găsind o carte. Mi-o întinde cu mândrie, ca o pisică prezentând un șoarece între dinți.

— Crezi că poți să îmi dai un autograf? întreabă ea. Ar însemna mult pentru mine. Cartea asta – o duce la piept, ca pe o felicitare de Sf. Valentin – e viața mea! Am citit-o de patru ori.

Se opreşte şi inspiră adânc.

— Nu am fraţi sau surori.

Face semn spre o femeie de vizavi, care poartă o mască pentru somn din mătase şi are gura întredeschisă.

— Mama şi cu mine călătorim mult împreună. Ea doarme, iar eu citesc.

Îmi amintesc cum era când eram ca fata asta. Cum voiam să mă confesez străinilor. Să simt că, dacă vorbeam în continuare, aş fi putut face lucrurile mai bine. Aş fi putut primi răspunsuri. Îmi dau seama, privindu-i chipul pistruiat, că nu mă mai simt deloc aşa, şi, pentru o clipă, asta mă întristează. Nu pot ridica telefonul să o sun pe Cassandra. E clar că nu vrea să discute cu mine. Nu pot să vorbesc nici cu Rainer, fiindcă nu ştiu ce să spun sau cum mă simt, de fapt.

Zâmbesc şi îi iau pixul din mână.

— Pentru cine să fie?

— Jen, spune ea, atingându-şi pieptul. Jen Sparrow.

Îi scriu numele de-a curmezişul paginii de titlu şi adaug: *Pentru cel mai mare fan* Locked! *Paige Townsen.*

E ciudat să-mi văd numele aşa. De parcă aş fi semnat un desen în şcoala primară sau o lucrare la ora de engleză. Singura diferență e că nu îmi aparține. Aparţine altcuiva. Am din nou acel sentiment de responsabilitate, însă nu mi se mai pare atât de înfricoşătoare şi nici atât de copleşitoare. Nu mă simt ca atunci când am primit rolul sau ca la filmări, uneori incapabilă. Mă simt bine. *Cum trebuie.*

Mama obişnuia să îi ţină surorii mele prelegeri despre responsabilitate. Despre cum nu mai era vorba doar despre ea şi cum trebuia să înceapă să se gândească la Annabelle. Annabelle, a cărei fericire era mai importantă decât a ei. Privind-o pe Jen Sparrow, cred că am o responsabilitate faţă de ea. Faţă

de fericirea ei. Ca, într-un fel, oricât de mărunt, să mă ridic la înălţimea semnificaţiei pe care i-a dat-o cărţii şi rolului meu

Vorbim tot restul zborului. Locuieşte în San Francisco, însă tatăl ei tocmai s-a mutat în Portland, iar mama ei a venit să o lase aici. Îi dau numărul meu de telefon (lucru interzis de Sandy) şi îi spun că ar trebui să treacă pe la Trinkets n' Things. Ochii ei se măresc.

— Vei fi acolo? întreabă ea. La un simplu magazin?

— Da, spun, de ce nu?

Se uită la mine, încruntată.

— Dar eşti o stea de cinema. Nu cred că lucrezi la un simplu magazin.

Tresare, de parcă ar fi spus prea multe.

— Hai să vorbim despre altceva. Rainer Devon?

Îşi muşcă buza de jos, dar îmi dau seama că nu va putea ţine pentru ea ce e pe cale să afle.

— Sunt adevărate zvonurile? Eşti cu el? E atât de drăguţ!

Continuă să vorbească despre filmele lui şi despre cum crede că „sunt mult mai bună decât Britney". Se opreşte, sughiţând, doar când căpitanul anunţă că vom ateriza curând.

Râd, fiindcă absurdul situaţiei îmi aterizează în stomac ca avionul nostru pe pistă. O fată pe care nu am mai văzut-o în viaţa mea vrea să ştie cu cine mă întâlnesc.

— E complicat! îi răspund.

Dă din cap, fără să spună nimic. Mama ei se trezeşte brusc, vizavi de noi, şi chicotim amândouă. Dintr-odată, mi-e cumplit de dor de Cassandra. Pare o veşnicie de când am chicotit cu o altă fată.

— Cred că ar trebui să îţi asculţi inima! mă sfătuieşte ea. Nu cred că iubirea e atât de complicată.

Vreau să-i spun că-mi doresc să fi fost atât de simplu, şi poate chiar e. Poate aşa a fost mereu. Mă gândesc la mâinile lui Rainer pe faţa mea, la bileţelul lui, la promisiunile lui de a mă proteja, şi la Jordan, la cum mă simt împreună cu el, de parcă ar trezi ceva în mine, o parte despre care nici nu ştiam că există. Vreau să-i pot da lui Rainer un răspuns. Vreau să îi pot spune „da". Dar, dacă o fac, dacă îmi iau un angajament faţă de el în văzul lumii, nu mai există nicio şansă pentru Jordan.

Zâmbeşte şi zâmbesc şi eu.

— Abia aştept să le povestesc tuturor că am cunoscut-o pe Paige Townsen.

— Să le spui şi că părul meu nu era deloc afectat de zbor, spun, ridicând o şuviţă electrizată.

— Da, spune ea, râzând. Promit.

Când ajungem la banda pentru bagaje, îi văd tatăl. Stă lângă un cărucior, părând stresat. O îmbrăţişează când se apropie de el şi o sărută pe cap, închizând scurt ochii.

Mă întreb dacă se gândeşte la responsabilitatea lui. Să se asigure că e în siguranţă, că e fericită. Să o iubească. Aşa sper.

Mă întorc când îl văd pe tata. Stă în stânga uşilor duble. Zâmbeşte şi îmi face cu mâna. Atunci, fac un lucru pe care nu l-am mai făcut niciodată: fug spre el şi îl îmbrăţişez. Se opreşte, uimit, surprins de gestul meu neaşteptat. Apoi mă înconjoară cu braţele şi îmi mângâie părul.

— Bine ai venit acasă, iubito! Mi-a fost dor de tine!

CAPITOLUL 22

– Afacerea înflorește! se laudă Laurie.

Drept dovadă, întinde un coş de cristale gol.

— Suntem magazinul care a angajat, cândva, o vedetă. Oamenii adoră asta.

— De unde ştie lumea? întreb. Nu e ca şi cum aţi avea un poster în vitrină. Sau aveţi?

Laurie îmi face un semn cu mâna şi se apropie de uşă. Îmi dă un indicator de lemn: FOSTUL LOC DE MUNCĂ AL LUI PAIGE „PG" TOWNSEN.

— Uau! exclam.

— E aur curat! spune, apoi se încruntă. Nu te-ai supărat, nu?

— Nu!

— Bun! Fiindcă le spun tuturor că scrubul pentru corp favorit este cel din petale de patchouli. Nu-l putem prepara pe cât de repede se vinde!

E ora 9 A.M. şi magazinul se deschide la zece, dar văd deja câţiva turişti privind intrarea.

— Uneori, e coadă, îmi spune Laurie. Imaginează-ţi cum ar fi să te vadă aici!

— OK, spun, înainte să îi vină idei. M-am oprit doar să te salut. Am nişte treburi de făcut azi.

Îi dau înapoi indicatorul şi îl ia.

— Era să uit! Am ceva pentru tine.

Dispare în camera din spate, iar eu îmi trec degetele peste tejghea. Acelaşi computer străvechi zumzăie în colţ. Mă gândesc la cât de multe zile am petrecut în spatele chestiei ăleia, visând să fiu de partea cealaltă.

Există un coş plin cu „Amulete din *Locked*" şi o cutiuță cu „Ambră August". Mi-o imaginez pe Laurie inventând numele. Probabil s-a dus la bibliotecă să caute cărțile pe Google. Nu citeşte şi nu cred că vechitura din spatele casei de marcat ar putea căuta pe internet.

Laurie iese, într-un nor de busuioc şi portocală.

— Poftim! spune.

Iau pacheţelul ambalat în hârtie cerată mov. În interior este o cutiuţă parfumată.

— Întoarce-o! spune ea.

Întorc cutiuţa şi văd două date, la distanţă de patru ani.

— Sunt datele între care ai lucrat aici, spune ea, terminându-mi gândul.

Am un nod în gând.

— Deci nicio şansă să primesc un job *part-time* vara asta? întreb într-o doară.

Zâmbeşte, iar ridurile din jurul ochilor i se îmblânzesc.

— Te asigur, nu mai ai ce căuta în spatele computerului ăluia, draga mea!

— Nimeni nu are! spun. Cred că a murit de mult.

Ea râde.

— Doar să nu uiți de mine, da? Pot să mă descurc cu tine ca vedetă, dar nu şi dacă mă ignori.

— Să știi!

— Și să-i spui prietenului tău, Jake, că își poate păstra pliantele afișate.

Nu am curajul să-i spun despre Jake sau despre Cassandra, pe care nu i-am văzut încă, deși sunt aici de aproape o lună, de când m-am întors din Seattle. Am stat pitită în casă. De fapt, cam asta am făcut și la filmări. Am stat ascunsă. Am hibernat. A fost atât de diferit de *Locked!* O distribuție mai mare, dar eu eram cea mai tânără, cu mult, și toată lumea a interacționat cu toată lumea. A fost plăcut, călduros și luminos, o schimbare binevenită după atâta presiune. Iar presiunea s-a mutat aici. Încep să fiu recunoscută pe stradă. Au ieșit chestiile promo pentru *Locked*, care are premiera în LA peste două săptămâni. Trebuie să plec la finalul săptămânii viitoare.

Rainer, Jordan și cu mine ne-am văzut de trei ori după Hawaii. Rainer a filmat în Londra, iar Jordan a stat ascuns în LA; știu asta pentru că l-am urmărit online. OK, l-am urmărit multă vreme online. Nu am vorbit cu el. Cu Jordan. De fiecare dată când îl văd, simt că relația noastră s-a încheiat pe vârful muntelui. Ținându-ne de mână. Chiar și relația cu Rainer a fost cumva în aer. Călătoriile noastre în LA au fost atât de pline, încât nu am avut deloc timp liber. Doar pictorial după pictorial și interviu după interviu. Nu am fost singură cu el nici treizeci de secunde, nemaivorbind de timpul necesar pentru o conversație. Ne-am trimis e-mailuri, dar îmi povestește mai ales despre filmări, despre excursii cu familia, despre cât de bună e cafeaua în Londra. Nu întreabă despre noi și știu că nu va întreba. M-am tot gândit că poate a trecut peste, că poate s-a îndrăgostit de altcineva. Gândul la asta m-a făcut să mă panichez, dar am știut că e irațional. E Rainer, și a fost peste tot în lume fără mine. Apoi am primit un e-mail: „Mi-e dor de tine.

Nimic nu pare la fel fără tine." M-am simţit grozav de uşurată. Şi asta a fost greşit. Nu ar trebui să mă simt uşurată. Nu încă. Nu când ne aşteaptă încă atât de multe.

Dar nu mi-am dat jos lănţişorul cu medalion de la el. Niciodată, cu excepţia filmărilor. Şi chiar şi atunci l-am ţinut în buzunar, să-mi amintească de un lucru pe care abia încep să îl înțeleg.

Mă uit la Laurie.

— Da! îi spun.

Mă îmbrăţişează. Îmi amintesc că, în trecut, îmi repugna asta. Nu fiindcă nu mi-ar fi plăcut de ea mereu, ci fiindcă mirosul ei e atât de pătrunzător, încât faci bubiţe numai dacă respiri prea aproape de ea. De data asta însă, o las. Nici măcar nu îmi ţin respiraţia. Ceva din intensitatea apei de trandafiri, a tămâii şi a ghimbirului (cred) e reconfortant. De parcă nu s-ar fi schimbat nimic, deși s-a schimbat totul. E ciudat: mi-am petrecut toată viaţa dorindu-mi ca lucrurile să fie diferite, iar acum, că sunt, mi-e dor să fie iar cum erau.

Fac semn peste umăr şi deschid uşa, iar sunetul familiar al clopoţeilor se trezeşte la viaţă.

Este joi, deci toată lumea e la şcoală. Hotărăsc să nu trec pe lângă fostul meu liceu (prea deprimant), ci să mă îndrept spre un loc unde ştiu că mă pot ghemui într-un colț şi dispărea.

Trec de uşile duble de la Powell's şi urc scările la al doilea etaj. În partea stângă, în spate, ţin scenariile. Sunt puse în ordine alfabetică, după titlu, şi îmi trec mâna peste rafturi, oprindu-mă la „C". Au scenariul original pentru filmările de la *Cântând în ploaie.*

Cred că l-am citit de douăsprezece ori, însă nu şi de când am plecat, iar ultima dată când l-am ascultat a fost la preselecţie. Îl scot de pe raft şi mă aşez cu spatele la rafturi şi cu genunchii la piept.

Citesc, o vreme. E liniștitor să mă aflu aici. Cât de multe după-amiezi am petrecut făcând asta? Singura diferență e că, acum, nu apar Cassandra și Jake, iar mintea mea nu este distrasă de tema la matematică; în loc de asta, mă frământă aceeași întrebare, întipărită în mintea mea ca o cerere în căsătorie pe cer. *Ești gata?* întreabă. *Asta vrei?*

Și mă gândesc că știu răspunsul. L-am știut mereu. Doar că mi-a fost teamă de ce aș putea pierde, dacă aleg așa. Vom fi împreună iar și trebuie să-i spun lui Rainer că nu putem face asta. Poate dacă am fi oameni obișnuiți, dacă nu ar fi ceva ce ar trebui să facem în fața lumii, ar fi diferit. Dar nu cred că pot face singură alegerea, încă. Nu cred că sunt pregătită să o îndepărtez pe cealaltă.

Când ajung acasă, Annabelle și sora mea sunt plecate, dar mașina mamei e parcată pe alee. Ciudat! Nu își ia niciodată liber de la școală, nici nu pleacă mai devreme. Cred că a lipsit fix de două ori, în toată cariera ei didactică. O dată, când toți patru copiii ne-am îmbolnăvit de pojar, iar eu eram bebeluș pe vremea aceea. Este o zi legendară în familia noastră. A doua a fost când s-a născut Annabelle.

— Mami?

Îmi pun geanta pe blatul din bucătărie și urc treptele câte două o dată.

O găsesc în camera ei, stând pe marginea patului, cu un pulover în mâini.

— Mami?

— Bună, iubito!

Ridică privirea de parcă n-ar fi deloc surprinsă că mă vede, ci m-ar fi așteptat.

— Salut! N-ar trebui să fii la școală?

Ridică din umeri.

— Mi-am luat o după-amiază liberă. M-am gândit că putem petrece nişte timp împreună.

— Îmi pare rău! spun şi mă uit la puloverul meu. Nu am ştiut.

Dă din cap.

— Vino aici! îmi spune.

Merg încet spre marginea patului şi mă aşez lângă ea.

— N-am prea vorbit în ultima vreme, noi două! oftează ea, clătinând din cap. Nici nu sunt sigură că vom vorbi vreodată.

— Ce vrei să spui?

Se uită la mine. Pare tristă şi obosită.

— Când ai venit tu pe lume, aveam deja o familie agitată. M-am gândit mereu că povestea cu actoria a fost din vina mea, fiindcă nu ţi-am acordat suficientă atenţie când erai mică.

Simt că mi se accelerează pulsul. Mă cuprinde furia.

— Actoria nu e o *poveste*! zic. E viaţa mea!

— Știu, iubito! Asta încerc să îţi spun. Visul ăsta...

— Nu va fi doar un moment, răspund. Nu vreau să renunț aşa cum ai renunţat tu.

Mama mă priveşte cu ochi îndureraţi.

— Aşa crezi?

— Ţi-am văzut teancul de bilete la film şi programe de teatru, spun. Știu ce îţi doreai.

Se uită atent la mine şi se ridică. Se duce la caseta de bijuterii şi scoate capacul. Ia plicul, cel peste care mi-am trecut degetele de zeci de ori. Acelaşi care, acum, s-a îngălbenit deasupra şi e ferfeniţă într-o parte.

Se întoarce şi se aşază lângă mine, pe pat, şi o deschide. Scoate un bilet la *Hair** şi mi-l dă.

---

* *Hair* (titlu complet: *Hair: The American Tribal Love-Rock Musical*), unul dintre cele mai cunoscute spectacole de pe Broadway din anii 1960 (n. red.).

— Prima piesă pe care am văzut-o, îmi spune. Prietenele mele și cu mine ne-am strecurat în spate și am stat în picioare toată reprezentația. Am găsit biletul pe podea și l-am păstrat.

Scoate altul. *Poveste din cartierul de vest**. Zâmbește.

— Prima piesă la care m-a dus tatăl tău. A fost a treia noastră întâlnire și primul nostru sărut.

Al treilea.

— Este piesa pe care am văzut-o în seara în care l-am născut pe Tom. Când mi s-a rupt apa, tatăl tău a vrut să ieșim înainte de actul al doilea, dar eu am insistat că bebelușul va aștepta.

Îmi dă bilet după bilet. Zile de naștere, aniversări și, o dată, o după-masă liberă de vară.

— Am angajat o bonă și ne-am dus, spune, cu o scânteie jucăușă în priviri.

Când mi-a dat și ultimul bilet, se uită la mine.

— Acum înțelegi?

Nu spun nimic. Nu sunt convinsă că nodul din gât mi-ar permite.

— Nu păstrez lucrurile astea ca amintiri a cea ce nu am. Le păstrez ca să-mi amintească de ceea ce fac.

Înghit cu greu. Simt că mi se adună lacrimi în ochi, lacrimi de rușine, de tristețe și de vinovăție. Dar și de iubire.

— Nu am fost ca tine, continuă ea. Nu am avut talent. Și mi-am dat seama, după ce am avut copii, că aveam multă dragoste de oferit. Voiam să fiu acolo unde era nevoie de mine. Nu pe scenă, iubito. Pentru mine, a fost în clasă. Uneori, dăruiești lucruri fiindcă așa se cade. Iar să faci lucrul potrivit te face să te simți bine. Mai bine decât visul, fiindcă visul nu e real.

— Crezi că visul meu e real?

---

* *Poveste din cartierul de vest* (titlu original: *West Side Story*), musical compus de Leonard Bernstein, pe versurile lui Stephen Sondheim, inspirat de tragedia shakespeariană *Romeo și Julieta* (n. red.).

Oftează.

— Uneori, îmi fac griji pentru tine. E un domeniu dificil și încerc să nu mă concentrez prea mult la el sau să vorbesc despre asta, fiindcă, mai presus de orice, iubito, vreau să știi că asta nu e totul. Vezi tu, sunt lucruri mult mai importante decât succesul.

— Cum ar fi?

Mă privește și zâmbește, aproape râzând.

— Ești mai deșteaptă decât atât.

Scâncesc.

— Uneori cred că nu îți pasă. Îmi apare un film de milioane, iar tu te porți de parcă ar fi o piesă la școală.

Mă mângâie pe spate, apoi pe păr.

— Poate nu înțeleg lumea filmului și, în mod egoist, aș vrea să stai acasă, dar nu vreau să te îndoiești nicio secundă de cât de mândră sunt de tine. Ai fost mereu diferită, spune ea, cu vocea plină de emoție. Bănuiesc că am ignorat asta fiindcă am sperat că, dacă ignor, vei rămâne aici și vei fi fiica mea.

— Sunt încă fiica ta, spun.

— Fiica mea, steaua de cinema.

Zâmbește și își revine.

— Ce spui dacă ți-ai scoate mama la cină? Doar noi două.

— Mi-ar plăcea.

Îi întind biletele, dar clatină din cap.

— Păstrează-le!

— Dar, mami...

Își pune mâna peste a mea.

— Vreau să le păstrezi tu. Poate îți vor reaminti de ce contează cu adevărat.

Îmi atinge nasul cu arătătorul.

— Acum, lasă-ți mama să se îmbrace! Mergem într-un loc drăguț.

Mă ridic, cu biletele în mână.

— Voi avea grijă de ele, spun.

Poate că mama nu are bijuterii, dar bucățile astea de hârtie sunt moștenirea ei de familie. Fiindcă am în mână ceva ce nu poate fi cumpărat. Ceva sacru.

CAPITOLUL 23

Ne-am strâns cu toţii la masă pentru *brunch*, duminică. Toţi, cu excepţia lui Annabelle, care a aţipit în ţarcul de joacă, la câţiva metri, şi de fratele meu, Tom, care e cu soţia lui în vizită la familia ei. Chiar şi Bill e prezent, stând lângă sora mea.

— S-a comportat exemplar în ultima vreme, îmi şopteşte mama.

— Ce mai face toată lumea? întreabă tata.

Bill şi Joanna chicotesc, iar mama ridică din sprâncene.

— Aveţi ceva de împărtăşit cu grupul?

Sora mea îşi drege glasul.

— De fapt, am vrea să facem un anunţ.

Mi se opreşte inima. Sunt convinsă că şi mamei. Aud cum îi cade furculiţa pe podea. *Te rog să nu fi însărcinată*, mă gândesc. Adică, Annabelle e minunată, dar cred că ar trebui să fie un eveniment unic - măcar în următorii zece ani.

— Bill? zice Joanna şi îşi priveşte iubitul.

— Spune-le...

— Păi...

Ea se opreşte, privindu-ne pe rând.

— Scuipă tot! urlă fratele meu, Jeff.

— Ne-am logodit, spune ea.

— Ne căsătorim, spune și Bill.

Îi strecoară ceva pe deget. Un inel de aur cu ametist. E frumos și de calitate, chiar. Timpul petrecut la Trinkets n' Things m-a făcut expertă în pietre prețioase.

O privesc pe mama. A căpătat o nuanță gălbuie, ciudată, și mă îngrijorez că nu i-a picat bine vestea, apoi chipul i se deschide într-un zâmbet larg, iar ea sare în sus, prinzându-i pe sora mea și pe Bill într-o îmbrățișare.

— Ce veste fantastică! exclamă ea. Minunat! Trebuie să sărbătorim, neapărat!

— Grozav! spune fratele meu, întorcându-se la ouăle din farfurie.

— Azi! spune tata. Paige pleacă mâine.

Mama nu mai ascultă. E deja în bucătărie, cu telefonul în mână. O aud discutând cu o prietenă după alta, în timp ce tata îi toarnă lui Bill suc de portocale, iar fratele meu o întreabă pe Joanna dacă e borțoasă iar.

Nu, niciun copil. Doar iubire.

— Dăm o petrecere! strigă mama.

— Când? întreabă Joanna.

Simt bucuria din vocea ei și îi văd entuziasmul pe chip. În felul în care îi zâmbește lui Bill. S-a purtat drăguț chiar și cu mine.

— În seara asta, spune mama. Tatăl vostru are dreptate. Paige ar trebui să fie prezentă.

Acum, vorbește cu propriile mâini, apropiindu-se de ușă.

— Mă duc la băcănie. Tu – pocnește din degete spre fratele meu – faci curat aici!

Face semn spre masă, apoi își ia geanta, aruncând-o pe umăr. Ușa se trântește, o clipă mai târziu.

Annabelle se trezește, țipând.

— Mă duc eu! spun.

Merg spre țarcul de joacă, unde ea stă în picioare, cu brațele ei micuțe întinse spre tavan.

— Paige! spune ea, cu vocea dulce umflată de somn și de suspine.

— Bună, Annabelle Lee!

O ridic, sprijinind-o de șold. Își pune căpșorul pe umărul meu și o lacrimă îi cade pe pieptul meu.

— Ghici ce? o întreb, cu o voce scăzută. Tati și mami se căsătoresc.

— Resc, mă imită ea, sughițând.

Mă așez pe podea, cu picioarele încrucișate, și o pun în poală. În cealaltă cameră, îmi aud sora vorbind despre nuntă, despre cum și-ar dori să se căsătorească primăvara următoare, poate chiar la noi acasă. Fratele meu comentează, sora mea ridică glasul, iar tata intervine. Totul devine zgomotos, apoi se liniștește, apoi iar se încinge atmosfera, în timp ce Annabelle și cu mine ne jucăm pe covor.

Mă gândeam cât de diferită ar fi fost viața surorii mele, dacă nu ar fi avut-o pe Annabelle. Cum ar fi mers la o facultate bună și poate chiar ar fi făcut ceva ce își dorea, cum ar fi fost să devină designer sau arhitect. Când eram mai mici, mereu schița câte ceva. Dar rareori îmi mai vine asta în minte, totuși. Cu Annabelle aici, e greu să-mi imaginez că nu a existat vreodată.

Așa e viața. Se întâmplă multe lucruri pe care nu le poți schimba. Dar partea minunată este că, adesea, lucrurile acelea care te pun la încercare, care necesită să dai totul, sunt cele care merită.

— Paige! gângurește Annabelle. Carte.

Arată spre un exemplar din *Rațele conduc*, cartea ei ilustrată preferată. Cred că e o tâmpenie: o gașcă de rățuște care au și mașini, dar ea o adoră. Râde, mârâie și chițăie la poze, de parcă n-ar mai fi văzut niciodată ceva atât de spectaculos.

Citim împreună până când intră sora mea.

— Bună! spune ea. Ce faceți?

Se așază pe podea, lângă noi, iar Annabelle își întinde brațele spre ea. Sora mea o ridică în brațe.

— Bună, bebe! Te distrezi cu mătușa Paige?

— Felicitări! îi spun.

Sora mea pare surprinsă, de parcă nu m-ar fi auzit bine.

— Mă bucur mult pentru tine! continui eu.

Ea zâmbește.

— Nu e un film, dar tot e ceva.

— Da, chiar e!

Nu cred că am avut vreodată atât de mulți oameni la noi acasă, nici măcar atunci când a câștigat fratele meu campionatul de baschet pentru licee și am avut ca invitați trei echipe, bașca prietenii. Cred că nu mi-am dat seama până acum câți prieteni are sora mea. Sunt oameni de la liceu, din gimnaziu și puști pe care mi-i aduc aminte tachinându-mă în curtea din spate, când eram copil. Oameni pe care-i știe dintotdeauna.

Prietenele ei încep să chiuie când o văd. Prietenele mamei admiră inelul.

Și atunci, o văd. Mai întâi căpița de bucle, apoi puloverul cu buline mov. E o singură persoană pe care o cunosc și care ar putea purta așa ceva cu blugi în dungi roșii și albastre. Cassandra.

Își vâră mâinile în buzunare, când mă ajunge.

— Salut! îmi spune.

— Salut!

Inima îmi bate cu putere.

— Ce faci? mă întreabă.

— Bine! răspund.

Mă simt ca şi cum aş merge pe gheaţă, temându-mă să nu crape. Totuşi, vreau să crape. Vreau să fie adevărat, nu aşa, nu atât de vag, de parcă nici nu am fi aici.

Îmi amintesc de ultima dată când am văzut-o, acum multe luni, la aeroport. De cum m-am grăbit fără să privesc în urmă.

— Mă bucur că ai venit! îi spun.

Văd că faţa i se destinde într-un zâmbet şi simt cum un sentiment de uşurare mă inundă.

— Da? întreabă ea. Nu eram sigură. Nu eram sigură că vrei să mă vezi. Nici măcar nu ştiam că eşti acasă.

Îşi priveşte pantofii.

— M-a sunat mama ta.

Mi se agită stomacul, ca un uriaş care se trezeşte din somn. Simt că mă înroşesc de jenă. Simt, dintr-odată, că sunt o proastă. Genul de prostie pe care o simţi când o idee pe care ai avut-o se dovedeşte a fi ridicolă. Nu e nimic de argumentat. Nicio apărare, doar că *am greşit*. Nu am sunat. Nu am anunţat-o. A fost vina mea că nu am ţinut legătura.

— M-am gândit că nu voiai să vorbeşti cu mine! continuă ea, pe o voce scăzută.

Clatin din cap. Simt că mi se umplu ochii de lacrimi.

— Îmi pare rău! spun. Ai avut dreptate. Nu am făcut suficiente eforturi, după ce am plecat. Ar fi trebuit să sun mai des. Ar fi trebuit să vă spun amândurora cât de mult însemnaţi pentru mine.

Simt un nod în gât. Se ridică, plutește, ca un trup dintr-un număr de magie.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus mai repede despre mine și Jake, zice ea.

— Nu, voi sunteți OK împreună. Ar fi trebuit să fiți împreună de la bun început.

Cassandra mă privește, cu ochii albaștri plini de lacrimi.

— Mi-a fost dor de tine! spune ea.

— Și mie.

Mă îmbrățișează și o țin strâns. Simt parfumul ei de la LUSH, același dintotdeauna, și închid ochii, dorind să păstrez acest moment pentru totdeauna.

Când se dă înapoi, suntem amândouă înlăcrimate.

— Ce face Jake? întreb, ștergându-mi ochii cu dosul palmei.

Mă ia de braț și mă conduce spre masa cu bufetul.

— La fel. E nebun de legat. M-a făcut să pichetez o fermă de porci, weekendul trecut. A trebuit să fac o duzină de dușuri când am plecat. Apoi, s-a plâns de cât de multă apă iroseam.

Oftează, mă privește.

— E bine.

Ne petrecem restul serii ascunse în camera mea, cu un platou cu gustări între noi, pe pat. Îmi povestește despre cum și-a modelat chirurgical nasul Denise Albert. Despre cum a fost exmatriculată Evelyn Membane, fiindcă a fost prinsă fumând iarbă în toaleta băieților, după ore.

— Era după ore, spune Cassandra, exasperată. De ce nu a mers *acasă*?

Vreau să îi spun despre Rainer și despre Jordan, dar ar dura prea mult să îi explic toate detaliile. Nu vreau să fie totul despre ei. Vreau să fie despre *noi*. Și să nu vorbesc despre ei e chiar bine. Foarte bine. Acum, în Portland, suntem doar Cassandra

şi cu mine. E normal. Când se face unsprezece noaptea, iar zgomotul de jos se linişteşte, Cassandra se întinde şi spune că trebuie să plece acasă.

— E seară cu şcoală, îmi aminteşte. Unii dintre noi încă trebuie să se lupte pentru un loc în lume, înainte să devină staruri de cinema.

Zâmbeşte.

— Ah, aproape am uitat!

Deschide geanta şi scoate cartea. Ultimul volum din trilogia *Locked*. Cel pe care i l-am trimis.

Îmi întinde cartea şi o agită prin aer:

— Ia-o!

— Începusem să cred că nu ai primit-o, spun.

— Ah, am primit-o! Am citit-o dintr-o suflare.

— Şi?

— Şi...

Colţurile gurii i se ridică într-un zâmbet jucăuş.

— Ai de gând să îmi spui cum se termină?

Îmi încrucişez braţele.

— Era singurul exemplar, să ştii.

Se încruntă.

— Vrei să spui că nu ai citit-o încă? E ceva în neregulă cu tine?

Îmi dau ochii peste cap. E atât de bine să ne amuzăm una pe seama celeilalte. Înseamnă că ne-am recăpătat încrederea.

— Am vrut să îmi spui tu ce se întâmplă, o lămuresc eu. La fel ca ultima dată.

— Paige! spune ea. Ştii că te iubesc. Şi aş face orice pentru tine...

— Da, şi?

— Dar, zice ea punându-mi cartea în mâini, sunt lucruri pe care trebuie să le afli singură.

Mă îmbrățișează, cu coperta tare între noi.

— Ești cea mai bună prietenă a mea, îmi spune, iar în vocea ei simt ceva apăsător.

— Cea mai bună dintre cele mai bune! simt eu nevoia să completez.

Se retrage, cu părul ciufulit în toate direcțiile.

— Hei! spun. Și eu am ceva pentru tine.

Mă îndrept spre noptieră și iau un plic cu bilete în el. Nu este al mamei. Nicio amintire nu e prezentă. Doar lucruri care vor urma. Scot două afară.

— M-aș bucura mult să veniți! spun. Vă pot cumpăra și bilete de avion, dacă vrei.

Se uită la biletele din mâna mea.

— Vom fi acolo! spune. Nu aș rata asta pentru nimic în lume.

Se întoarce să plece, când îmi amintesc ceva. Ceva ce am vrut să întreb de când am aterizat în Maui.

— Cass! spun, oprind-o. Când mi-ai povestit prima dată despre Rainer, de ce nu ai menționat-o pe Britney?

Zâmbește, iar în jurul ochilor îi apar riduri fine.

— Argumentul meu e același! mă lămurește ea. Trebuie să afli și singură niște lucruri.

Cu asta, se apleacă și mă sărută pe obraz.

— Pe curând, Hollywood! îmi spune, și dispare pe ușă.

— Ne vedem peste câteva zile! spune mama, când mă lasă la aeroport.

Mă îmbrățișează repede și, când îmi dă drumul, tata îmi pasează bagajul.

— Vin și Cassandra cu Jake! spun.

Mama zâmbeşte.

— Fantastic! O să fie o afacere de familie.

Îl îmbrăţişez pe tata şi mă îndrept spre poartă. Câţiva oameni se întorc şi arată spre mine. Îmi las ochelarii de soare pe nas. E un sentiment ciudat. Vreau să mă asigur că hainele mele sunt în regulă, că nu mi s-a lipit hârtie igienică de pantofi.

E mai bine când suntem la bord. Mă aşez pe locul de la fereastră şi scot ultima carte. O deschid şi încep să citesc. Şi nu mă opresc până în LA

O persoană mă întâmpină la aeroport şi mă conduce la o maşină, apoi ne îndreptăm spre hotel. E târziu. Aerul e proaspăt, curat, plin de veselie parcă. Ştiu că nu e posibil, fiindcă LA e prea departe de ocean, dar aproape că pare aer de mare. Însă abia dacă-l iau în seamă, fiindcă încă citesc.

Mă înregistrez la hotel cu nasul încă îngropat în carte. Stăm la Beverly Wilshire, în centrul Beverly Hills. Îmi amintesc că impresara mi-a spus că e poziţionat convenabil şi că acolo aveau să aibă loc toate conferinţele de presă. „Aşa nu va trebui să plecaţi", mi-a spus ea.

E ora 3 A.M. când închid cartea, tremurând. Nu mi-am imaginat asta. Am evitat internetul anume, ca să nu îmi stric finalul. Dar tot nu aş fi crezut una ca asta.

Un lucru e sigur: August a ales.

CAPITOLUL 24

În următoarele câteva zile, parcă am fi într-o tabără de presă. Impresara mi-a angajat un *media coach*, Tawny Banks, care năvălește în camera mea de hotel ca un uragan. Timp de patru zile, tot ce facem este să exersăm vorbirea corectă la microfon, răspunsurile la întrebarea asta și aialaltă, ce să fac cu părul, cum să vorbesc despre Wyatt, despre Rainer, despre Jordan. Nici măcar nu mă întreabă ce se întâmplă cu Rainer. Doar repetă replica pe care m-am obișnuit deja să o dau: „E un tip de milioane. Ador să lucrez cu el. *Bla, bla, bla.*"

Să nu deschizi gura foarte tare, să nu caști, să nu-ți dai ochii peste cap. Dacă nu înțelegi o întrebare, să ceri să fie repetată. Să nu vorbești niciodată urât despre un coleg. Să nu vorbești niciodată urât despre nimeni! Să nu te lauzi!

Când sosește seara premierei, mi se învârte capul.

Nu m-am văzut nici cu Rainer, nici cu Jordan. Rainer a stat ascuns acasă la tatăl lui. Se pare că Greg vrea să păstreze toată nebunia reîntâlnirii noastre pentru seara premierei și nu a dorit să riște ca Rainer să fie văzut împreună cu mine. Am discutat de câteva ori la telefon, dar despre fleacuri. A spus

că e încântat şi cam atât. Ştim amândoi despre decizia care ne aşteaptă, când ne vom revedea. Nu e nevoie să şi vorbim despre ea.

Jordan e acasă, în LA, dar nu am vorbit nici cu el. Să ştiu că e aproape mă înnebuneşte. Vreau să îl sun, dar sunt mereu înconjurată de oameni. Nu aş putea scăpa nici să încerc.

La ora şase dimineaţa, în ziua premierei, aud o bătaie în uşă. Deschid, încă somnoroasă, aşteptându-mă să văd silueta subţire şi încordată a lui Tawny, dar mă trezesc cu nişte rotunjimi bine-cunoscute. A sosit Lillianna, să se ocupe de părul şi de machiajul meu. Sunt atât de uşurată să o văd, încât aproape că încep să plâng la pieptul ei!

— Bună, drăguţă! mă salută ea. Îţi aminteşti de mine?

Mă aşază pe scaun şi, când apare Tawny, cu mapa în mână, Lillianna reuşeşte, cumva, să o alunge din cameră.

— Azi suntem doar tu şi cu mine, zice ea. Acum povesteşte-mi, care-i treaba cu băieţii ăia?

La ora trei, suntem gata să ne îndreptăm spre TLC Chinese Theatre. Am trecut deja printr-o rundă de interviuri solo şi m-am descurcat bine. Am reuşit să nu mă dau de gol faţă de nimeni. Până acum, toate bune.

Port o rochie neagră, cu spatele gol, şi pantofi cu toc de culoarea bronzului, cu nişte catarame micuţe, portocalii. Părul mi-a fost întins, iar machiajul e în nuanţe de maro: neutru, însă matur. Mă simt sofisticată. Cel puţin la exterior.

Tawny mă conduce pe hol, apoi în lobby şi în lift. Ajungem la primul etaj şi o urmez în sala de conferinţe.

Inima îmi bate într-un ritm potrivit cu al tocurilor mele cui pe marmură: *poc-poc, poc-poc.*

Să joc e una, dar să răspund la întrebări în fața a sute de oameni mă îngrozește. Cred că m-am făcut verde la față. Nu am fost capabilă să mănânc altceva decât un măr toată ziua, iar stomacul îmi e plin de noduri și chiorăie, simultan. Nu e cea mai grozavă combinație, dar măcar știu, acum, ce fac starurile hollywoodiene ca să rămână atât de slabe. Nu e vorba despre regimuri, ci despre teamă.

Rainer stă lângă ușile duble care dau spre un apartament. Poartă pantaloni negri și o cămașă perfect călcată, iar părul lui e mai scurt decât ultima dată când l-am văzut, aranjat de o mână de expert pe laturi. Zâmbește când mă vede, iar gropița îmi face cu ochiul.

— Bună, frumoaso! îmi spune.

Pulsul mi-o ia razna. Nu-mi dau seama dacă e de încântarea revederii sau de teroarea a ce urmează să fac și, pentru o clipă, mă întreb dacă iau decizia bună. Vreau să mă pierd în zâmbetul larg și în brațele primitoare ale lui Rainer.

Mă apropii de el și îl îmbrățișez. Miroase exact așa cum îmi amintesc. Închid ochii la pieptul lui. Cald. Sigur. Inspir adânc. Mă forțez să mă concentrez asupra lucrurilor pe care trebuie să le fac.

Tawny pocnește din limbă, lângă mine.

— Eu sunt Rainer, spune el, ținând o mână pe talia mea și întinzând-o pe cealaltă lui Tawny. Crezi că mi-ai putea aduce un suc?

Fruntea și gura ei devin niște linii paralele, însă dispare pe hol, lăsându-ne mai mult sau mai puțin singuri. El îmi zâmbește.

— În sfârșit, singuri! spune, dar nu e tocmai pe ton de flirt.

Cred că e la fel de emoționat ca mine.

— Bună! îi spun și eu.

Mă desprind din îmbrățișarea lui ca să ne privim față în față.

— Ce mai faci? mă întreabă.

— Bine, răspund. Cred. Ce mai faci tu?

Rainer zâmbește.

— Cam la fel. Cum a fost acasă?

Încuviințez.

— Acasă a fost foarte bine, de fapt. Sora mea se căsătorește.

Fața i se destinde într-un rânjet larg. Gropițele lui dansează.

— Da? Grozav!

— Chiar e.

Mă privește pentru o secundă. Niciunul dintre noi nu clipește, și, dintr-odată, întrebarea e acolo, între noi.

— Mi-a fost dor de tine! spune el.

— Știu! îi răspund.

Îmi mușc buza de jos.

— Și mie mi-a fost dor de tine!

E adevărat, mi-a fost. Mi-a fost enorm de dor de el. De felul în care mă face să mă simt, de parcă totul va fi bine. De faptul că, dacă e și el prezent, pot face asta. Pot trece peste toate.

Îmi ridică bărbia cu un deget, îndreptându-mi fața spre a lui. Ochii lui îi caută pe ai mei. Sunt strălucitori, atât de plini de speranță, că îmi fac inima să sângereze.

— Asta e ceea ce vrei? întreabă.

Dar nu am timp să îi răspund, pentru că, chiar când aș vrea să o fac, izbucnesc voci pe coridorul de lângă noi. Atât de puternice, încât tresărim amândoi.

— Să nu îndrăznești să o implici în povestea asta! urlă cineva. Jordan!

— Mai încet! E vorba de afaceri!

— Prostii! spune Jordan.

Rainer și cu mine ne privim. Îmi dau seama, din felul în care privirea lui țâșnește spre ușă, și apoi ochii i se măresc, că am dreptate. Cealaltă persoană este tatăl lui, Greg Devon.

— Asta nu te privește.

— Ea mă privește! răspunde Jordan.

— Ah, știu asta...

Despre cine vorbesc ăștia doi? Oare despre Britney? Apoi aud. Amândoi auzim.

— Cu cine se vede Rainer e treaba lui. De data asta, nu m-aș amesteca, spune Greg.

Văd pumnii lui Rainer încleștându-se. Face o mișcare spre ușă, dar eu îmi pun o mână pe brațul lui.

— Așa cum ai făcut tu? Așa cum *faci* mai departe? Să nu-mi spui că nu ai fi încântat să îi vezi ținându-se de mână pe coperta tuturor revistelor. Ești dezgustător!

Îl aud pe Greg râzând. Simt un frison pe șira spinării.

— Ah, o luăm de la capăt cu asta! Crezi mereu că am motive ascunse.

— Știu că ai, contracarează Jordan.

— Și tu nu? Ai acceptat rolul, Jordan! Nimeni nu te-a obligat. Ai știut ce s-a petrecut cu Britney, m-ai detestat pentru asta, dar ai acceptat un job de la mine, oricum.

Se lasă tăcerea. Apoi:

— Jucăm cu toții același joc, Wilder!

Se aude un foșnet, apoi un dulap se închide și se deschide. Mă uit la Rainer, la fața lui pe care se citește un amestec de furie și de confuzie.

— Deci asta a fost? Mi-ai dat rolul ca să tac?

— Ești un actor bun! spune Greg. Ai fi și înțelept dacă nu ai mai pune atâtea întrebări.

Simt cum trupul lui Rainer se înmoaie și, în secunda următoare, se deschide ușa. Greg iese, arătând calm și rezervat. Până când îl vede pe Rainer. Îi cade fața, ca un înotător care se aruncă de pe o stâncă.

— Ce cauți aici? întreabă. Ar trebui să recapitulați întrebările și răspunsurile.

Rainer inspiră.

— Ce ai vrut să spui în legătură cu Britney, spune el, dar nu e o întrebare, nici pe departe.

Greg râde.

— Despre ce vorbești?

— A spus adevărul, nu?

Vocea lui Rainer e puternică, furioasă.

— A avut dreptate în privința ta.

Jordan apare în ușă. Încerc să-mi țin privirea la Rainer. Nu mă pot uita la Jordan. Nu acum. Mi-e prea teamă de ce voi face.

Obrazul lui Greg se zbate și văd că la fel îi face și ochiul.

— Hai să discutăm între patru ochi despre asta! spune.

Remarc, cu coada ochiului, un reporter rătăcit. Rainer vede și el, dar nu tresare, ci continuă.

— Nu, tată! Vreau să discut despre asta acum. Mi-ai spus că e nebună.

Are vocea aspră și răgușită.

— Te-am crezut. Am crezut tot ce mi-ai spus, și totul a fost o minciună.

Simt privirea lui Jordan asupra mea, apoi îndreptată spre Rainer. Rainer se uită la Jordan.

— Spune! îl îndeamnă.

Ochii lui sunt sălbatici. Aproape feroce.

— Spune că tata a încercat să se culce cu Britney, iubita mea în vârstă de 18 ani.

Jordan încuviințează încet.

— Așa este, spune el.

Reporterul începe să noteze cu disperare. Ochii lui Greg sunt în flăcări și cred că se vor aprinde.

Sunt convinsă că Rainer o va lua razna. Că va începe să strige la tatăl lui. Simt, în schimb, că mă ia de mână.

— Trebuie să plecăm! îmi spune.

Mă trage după el, spre sala de conferințe. Mă uit la Jordan. Privirile noastre se întâlnesc pentru o secundă, dar este suficient. Suficient ca eu să văd că, orice s-ar întâmpla în interiorul meu, se întâmplă și în interiorul lui. Că suntem amândoi acolo, unul lângă altul. Mă gândesc la avertismentul lui Wyatt privind fotografiile cu Rainer. La cuvintele lui Jordan, despre cum ne-am ține de mână pe toate copertele. Apoi apare Sandy și suntem înghesuiți cu toții în aceeași direcție, spre nebunia cu presa, spre toți jurnaliștii nerăbdători să ne audă răspunsurile. Rainer încă mă ține strâns de mână când se deschid ușile, iar Tawny apare și ne desparte, chiar înainte să intrăm în sală.

— Nu faceți asta dacă nu sunteți serioși! ne avertizează.

Suntem întâmpinați de o mare de fețe, până în spate, spre ușile dinspre lobby.

Ne așezăm. Rainer de o parte a mea, Jordan, de cealaltă. Sunt prea aproape, iar mâinile încep să îmi tremure.

Încep întrebările. Despre film, despre lucrul cu Wyatt.

Jordan spune că Wyatt este cel mai bun din domeniu și că suntem cu toții mândri de filmul acesta, fiindcă a fost el la cârmă.

Apoi, în sfârșit, cineva pune întrebarea pe care o așteptam cu toții. E pentru mine, și mă bucur. Vreau să scap de ea.

— Circulă multe zvonuri despre o potențială relație romantică între tine și Rainer. Unii spun chiar că te curtează de când ai ajuns în Hawaii.

Râsete în toată sala. Am amorţit pe dinăuntru.

— Poţi confirma că sunteţi împreună?

Inspir adânc. Sunt gata să răspund, să spun ce am pe suflet, însă privirea îmi alunecă şi se opreşte la Rainer. Ochii lui sunt mari, plini de speranţă. Mă priveşte aşa cum face Annabelle, când se trezeşte. De parcă supravieţuirea şi întreaga sa existenţă ar depinde de ce voi alege eu.

Atunci, mă gândesc din nou. Cuvintele lui Jordan, în ziua în care m-a salvat de la moarte, au fost: „Unele lucruri sunt tabu". Protejarea iubirii este tabu, dar şi altceva.

Promisiunile noastre. Rainer mi-a spus, în ziua aceea petrecută pe stâncile din Paia, că, orice ne aşteaptă, orice ni se va întâmpla, va fi alături de mine. A vorbit serios. Nu a fost vorba despre Greg Devon, ci despre noi, despre mine şi despre el. Iar acum e rândul meu.

Ştiu ce trebuie să fac. Rainer are nevoie de mine acum, iar eu vreau să fiu acolo pentru el. Să fiu *cu* el. Lumea lui tocmai s-a clătinat din temelii. Tatăl lui nu este cine credea el că ar fi. Acest jurnalist va scrie un articol, iar adevărul va ieşi la lumină. Reputaţia familiei sale va fi distrusă. Ştiu cum se simte. Îmi amintesc de toţi acei ani în care a fost vorba despre sora mea, de felul în care oamenii au bârfit despre noi. Nu ştiu ce aş fi făcut fără Jake, cum m-aş fi descurcat, dacă el nu şi-ar fi pus ambele mâini pe obrajii mei în seara aceea şi nu m-ar fi sărutat. Dacă n-ar fi promis că va fi alături de mine.

Dar să ştiu asta nu face lucrurile mai uşoare. E o alegere. Şi, în clipa în care faci o alegere, renunţi la celelalte.

Ating cu mâna pandantivul metalic de la gâtul meu. Inspir adânc. E mai uşor decât credeam să scot cuvintele care urmează:

— Da, este adevărat.

Apoi încep: un bliț orbitor, strălucitor, atât de puternic, încât, pentru o clipă, cred că stelele au căzut de pe cer direct prin tavan. Continuă, cât timp Rainer mă trage spre el și mă sărută, chiar acolo, în fața a sute de jurnaliști, de camere, de ecrane TV. Astfel, recunoaște că avem o relație. Dar eu nu simt nimic. Nici buzele lui pe ale mele, nici mâinile lui pe talia mea. Nimic. Când se trage înapoi, mă privește.

— Mulțumesc! mimează.

Cineva întreabă altceva, iar Rainer răspunde, explicând cum ne-am îndrăgostit unul de altul pe platouri. Mă așez înapoi pe scaun, cu un zâmbet lipit de față, așa cum m-a educat Tawny.

Îl simt lângă mine pe Jordan. Dar, când mă uit la el, nu pare nici trist, nici supărat. Ochii lui sunt aprinși, la fel ca blițurile ațintite asupra noastră. Și, dintr-odată, înțeleg de ce. Am greșit. Am înțeles totul pe dos. Fiindcă ce nu înțelegeam despre iubire – cel mai important lucru, lucrul care o face demnă de cărți și de filme – este că iubirea adevărată nu înseamnă să ai pe cineva, ci să fii dispus să renunți la el sau la ea. Înseamnă sacrificiu. Înseamnă biletele la teatru ale mamei, ascunse la fundul casetei pentru bijuterii. Înseamnă Noah și August. Sora mea și Annabelle. Jordan și mama lui, adevărul pe care-l ascunde ca să o protejeze. Lucrul pe care nu ți-l spune nimeni: dacă ai găsit iubirea, asta nu înseamnă că îți și aparține. Aparține universului. Aceluiași vânt care împinge surferii peste valuri și curentului care te duce înapoi la țărm. Nu poți să o păstrezi, fiindcă depășește orice ai putea prinde cu mâinile goale. E mai importantă decât mine, decât Rainer sau decât Jordan. Decât orice.

Apoi sosește anunțul: studiourile vor să înceapă filmările pentru următoarele două filme. Au primit rezultatele de la prezentările de testare și toată lumea a adorat *Locked*. Sunt încântați de film și vor să mai facă două, cu aceeași distribuție.

Rainer spune că trebuie să discutăm cu toţii cu impresarii noştri, dar că lucrăm foarte bine împreună şi că ştie că vorbeşte în numele tuturor când afirmă că ne-ar plăcea să ne jucăm mai departe rolurile.

— Fac parte din noi, afirmă el.

Şi disputa dintre el şi Jordan Wilder?

— Am greşit, spune Rainer, privind înainte. Jordan a fost un prieten bun şi un tip de onoare. Aş fi încântat să continui să lucrez cu el.

Apoi, suntem trimişi, separat, în maşinile care ne aşteaptă. Tawny se aşază lângă mine, sporovăind despre cât de importantă e relaţia mea cu Rainer pentru o imagine mediatică pozitivă, despre cât de isteaţă am fost că am păstrat anunţul pentru prima conferinţă oficială. Dar de ce nu i-am spus? Mă gândesc la cât de multe momente vom avea. De câte ori mă va săruta pe platou, sub ochii lui Jordan. Câte întrebări vor pune oamenii despre cum ne-am îndrăgostit. Mi se pare infinit, aproape imposibil de îndurat.

Apoi, ajungem la premieră. Toţi trei în acelaşi timp, iar când ieşim pe covorul roşu, mulţimea o ia razna. Urlă, scandează. Au postere, fotografii şi bannere. Toate cu feţele noastre pe ele. Cu numele noastre.

Chiar înainte să facem prima fotografie împreună, simt degetul mic al lui Jordan prinzându-l pe al meu. Îmi îndoi degetul în jurul degetului său şi rămânem aşa pentru o clipă care, în acelaşi timp, pare imposibil de lungă şi tragic de scurtă, asemenea răsăritului – începutul zilei şi sfârşitul nopţii. Apoi, mă întorc spre Rainer, spre mulţime, şi mă las purtată în marea de lumini, cu braţul lui în jurul taliei.

Nu privesc înapoi.

MULȚUMIRI

Nenumărate mulțumiri...

Lui Farrin Jacobs, editoarei mele strălucite și extraordinar de talentate. Întotdeauna mă voi considera incredibil de norocoasă (și, mai presus de toate, recunoscătoare) pentru că m-ai ales. Îți mulțumesc pentru că îmi lansezi provocări, pentru că ești mult mai isteață decât mine și pentru că nu îmi faci niciodată complimente nemeritate. Promit că voi continua să fac tot posibilul să fii mândră de mine.

Agentei mele literare, Mollie Glick, care m-a ascultat, răbdătoare, de câte ori am bătut câmpii, timp de doi ani, când singura întrebare pe care o puneam era: „Acum a sosit momentul?" Mulțumesc că ai fost de acord să pornești în această călătorie și fiindcă îmi ești partenera de zi cu zi în scrierea cărților.

Lui Dan Farah, impresarul meu, ai cărui ochi au scânteiat în secunda în care i-am spus că proiectul a devenit realitate. Îți mulțumesc pentru că iubești această lume și fiindcă te lupți pentru ea, sub toate formele sale.

Leilei Sales, care a ascultat postul de radio Lilith Fair Pandora timp de un an întreg, cât am scris cartea. Nu vreau să aștept. Sunt atât de bucuroasă că nu mai suntem nevoite să o facem!

Minunatei mele editoare din Marea Britanie, Rachel Petty, pentru entuziasmul şi viziunea remarcabile care o caracterizează.

Lui Pam Garfinkel, pentru remarcile sale minunate şi pline de miez, şi lui Liz Casal, pentru cea mai frumoasă copertă YA din lume.

Lui Jess Regel, impresarul meu extern, pentru că i-a trimis (şi i-a susţinut) pe Paige, Rainer şi Jordan în lumea largă.

Lui Wendy Dopkin, redactor de milioane, care m-a făcut să mă gândesc din greu la folosirea cuvântului „stet"* (şi care ştie mult mai multe despre insula mea natală, Maui, decât mine).

Fetelor mele, care nu înţeleg mereu suişurile şi coborâşurile a ceea ce fac, dar care sunt peste măsură de mândre de mine. Voi îmi umpleţi toate lumile, şi pe cele fictive, şi pe celelalte, de bucurie.

Lui Katie Hanson, pentru că a spus: „Ştii ce? Ar trebui să scrii cartea aia".

Lexei Hillyer, fiindcă a continuat să mă provoace cu o bunătate stăruitoare.

Lui Brad, Yfat, Guy, Indiei şi lui Foxy Gendell, pentru susţinerea şi iubirea lor necondiţionate.

Carinei MacKenzie, pentru că mi-a spus că nu săream calul, şi pentru vampiri – întotdeauna.

Tuturor celor de pe Twitter, pentru că au devenit la fel de obsedaţi ca mine de culisele filmelor hollywoodiene cu adolescenţi.

Părinţilor mei, care îmi amintesc permanent că, pe lângă realizări şi preţuire, numai bucuria are cea mai mare valoare.

Şi, în sfârşit, lui Katie şi Josh, care s-au îndrăgostit cu mulţi ani în urmă şi m-au făcut să caut răspunsuri.

---

* Indicaţie folosită de editori şi adresată scriitorului, care solicită ignorarea unei modificări efectuate anterior de editor (n. tr.).

Ce ai sacrifica pentru iubire? Iată întrebarea la care meditează adolescenta Paige Townsen atunci când este distribuită, pe neașteptate, într-o producție hollywoodiană. Din nefericire pentru ea, va trebui să găsească un răspuns, și încă repede.

Imediat ce primește rolul, viața visătoarei și inocentei Paige se schimbă peste noapte. Locuiește într-un hotel de lux, filmează în Hawaii și se distrează de minune în compania lui Rainer Devon, unul dintre cei mai sexy tineri din lume, care nu știe ce să mai facă pentru a-i intra în grații. Când însă pe platourile de filmare poposește Jordan Wilder, un actor misterios, cu un trecut tulbure, Paige se trezește implicată într-o poveste de iubire cel puțin la fel de complicată precum a personajului pe care îl interpretează în film. Lipsită de experiență, tânăra trebuie să își dea seama cine este și, mai ales, cine vrea să fie, lucru care se dovedește a nu fi tocmai ușor atunci când fiecare mișcare îi este urmărită.

„Rebecca Serle a reușit să surprindă cu precizie cum este să fii tânăr actor la Hollywood. Ador *Faimoasă și îndrăgostită*. O lectură obligatorie pentru toți cei care sunt curioși să afle cum sunt viața și dragostea în spatele camerelor de filmat."

Bella Thorne, actriță

„Această poveste spumoasă, dar nu frivolă este visul pe care dorește să îl trăiască orice adolescentă în căutarea faimei și a dragostei."

Kirkus Rewiews

„Serle imaginează o premisă fermecătoare, într-un cadru splendid, precum și o seducătoare poveste de dragoste în ramă."

Publishers Weekly

ISBN: 978-606-793-555-4
9 786067 935554
www.edituracorint.ro
LEDA EDGE contemporary